

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 103
16 d'abril de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 52, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre les comarques gironines (tram. 300-00293/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'esports (tram. 300-00297/10) p. 8

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2014 (tram. 360-00019/10) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les desigualtats i el sistema educatiu (tram. 302-00266/10) p. 32

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la declaració oficial del 8 d'abril com a Dia Internacional del Poble Gitano p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els menjadors escolars (tram. 302-00268/10) p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les Terres de Lleida, el Pirineu i Aran (tram. 302-00267/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el deute amb els ajuntaments (tram. 302-00271/10) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inversió en carreteres per a millorar-ne la seguretat (tram. 302-00269/10) p. 64

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat d'Al-Shabaab a la Universitat de Garissa, a Kenya (tram. 401-00031/10) p. 71

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes per a completar el traspàs de competències al Consorci de Serveis Socials de Barcelona (tram. 302-00270/10) p. 71

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 52.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les comarques gironines.

Interpel·lació

al Govern sobre les comarques gironines (tram. 300-00293/10)

Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, sembla això que estiguem al voltant d'un cafè del voltant de Girona, perquè Girona i rodalies..., veig que hi han... Segurament que faré una interpellació que no serà..., intentaré fer una interpellació amb què no faré una descripció catastròfica de Girona, que no tocaria, perquè, òbviament, no seria real, però sí que intentarem posar de manifest alguns elements en què pensem nosaltres, com a grup, que hi han incompliments flagrants per part del Govern, que el Govern, òbviament, ho justificarà, però alhora també intentarem fer una interpellació amb propostes concretes, com ha sigut sempre la intenció d'aquest grup i d'aquest diputat. L'únic objectiu d'aquesta interpellació és posar sobre la taula millores socials, econòmiques, i també territorials, amb l'objectiu de millorar la vida de la gent de comarques gironines.

Conseller, vostè, que coneix molt bé el territori de comarques gironines, sap que fa molt de temps que deien allò de «Girona rai»; això volia dir que allò anava molt bé i que tot era perfecte. Doncs bé, això ja no és tan «Girona rai», ara hi han moltes coses per fer, i, malgrat això, òbviament, Girona, comarques gironines, comporta un 10 per cent del PIB aproximadament, del PIB català, però la crisi també ha tingut les seves conseqüències, òbviament, perquè no som una província aïllada, no? Conseqüències importants, sobretot per la crisi derivada del sector immobiliari, que ha tingut incidències diverses, diferents, segons els territoris, però que també ha tingut conseqüències en altres sectors, sectors importants per a la nostra província, com l'agroalimentari, tot el que fa referència a

les càrnies, com tot el que fa referència a l'automoció... D'alguna manera, també tenim una província amb una economia amb una certa diversificació, malgrat que, òbviament, el sector serveis, lligat al sector turístic, és molt i molt important.

Com deia, una crisi que ha tingut conseqüències importants. Tenim encara una taxa d'atur, segons l'EPA, del 23 per cent de la població. Hem vist la destrucció continuada d'empreses. Hem vist com s'han incrementat substancialment les llistes d'espera, que passen de 4.251 persones el 2011, amb un temps mitjà de 3,67 mesos, a 6.218 el 2014, amb un temps mitjà de 5,85, una miqueta superior a la mitjana de Catalunya. Tenim limitacions importants en inversions que es fan en ensenyament, per manca de recursos. Tenim limitacions també, com s'ha vist, amb incompliment de compromisos per part de la conselleria en el tema de les llars d'infants: hem passat d'aportació de 1.800 euros l'any 2011 a 850 en aquests moments, i ho fan les diputacions; fruit d'això, aquest contenciós que diferents ajuntaments han interposat per una manca de compliment d'un compromís. Tenim pràcticament aturats tots els plans de barris, no se'n convoquen de nous, però, a més a més, els que hi havia convocats, pràcticament tothom hem d'ajornar-los per un tema evident: no es reconeix la despesa; per tant, això està generant problemes importantíssims als mateixos ajuntaments.

No es convoca el Pla únic d'obres i serveis de la Generalitat, i això està generant també problemes importants, perquè, òbviament, hi han molts ajuntaments que podíem accedir a aquest tipus de projecte, de subvencions, però no hi accedim perquè no es convoquen; però, a més a més, encara que es convoquessin, si realment després no es paga, tenim un problema, perquè si no es reconeix la despesa, en molts casos, molts ajuntaments comencem a tenir problemes, perquè, si no es reconeix la despesa, no és un ingrés per a l'ajuntament, i això està comportant que alguns ajuntaments estiguin ja a punt de no complir la Llei d'estabilitat pressupostària, aprovada per vostè amb el Govern del PP. Per tant, jo els demanaria que o bé canviessin la llei o bé reconeguessin les despeses, perquè, si no, molts ajuntaments, de cara al 2015, tindran veritables problemes. Podem trobar-nos amb ajuntaments que estiguin bé econòmicament, que tanquin les seves finances amb un romanent positiu, que tanquin les seves finances amb una tresoreria positiva, però que estiguin incomplint la Llei d'estabilitat pressupostària, i això implicarà plans de sanejament. Per tant, jo crec que aquí sí que hi ha una feina per fer.

Hem vist com també s'ha reduït de format substancial la inversió. La inversió del 2011 en comarques gironines va ser de 149 milions; el 2015, de 52 milions. També s'ha reduït la inversió feta pel Govern central. Ja sabem que vostè em dirà que hi ha problemes econòmics, ja sabem que hi ha problemes de finançament, ja sabem que hi ha problemes d'incompliment del Govern central. Tot això ho sabem, i algunes coses les podem arribar a compartir. Tenim un dèficit de finançament autonòmic, tenim elements econòmics que el Govern central ens ha de, diguéssim, fer efectius a nosaltres, però això no és una excusa per fer aquestes

limitacions d'inversions, perquè vostè sap que les inversions públiques ajuden a equilibrar el territori. Sense inversions públiques, en aquest cas de la Generalitat, per intentar equilibrar el nostre territori, és molt difícil trobar aquest espai de creixement social i econòmic equilibrat.

I per això deia jo que d'alguna manera vostès, malgrat que hi han aquestes limitacions –limitacions, ja dic, que nosaltres li reconeixem–, tampoc han sigut massa imaginatius a l'hora d'intentar, sobretot, buscar alternatives d'ingressos. Crec que últimament sí que han fet algun ingrés nou, però han tingut més temps. Vull recordar que del 2010 al 2012 pràcticament no varen tocar cap figura impositiva per tenir més ingressos. I, també, òbviament, hi ha un tema de prioritzacions de les inversions. Crec que vostè en aquest aspecte, senyor conseller, doncs..., les comarques gironines no han estat del tot ben tractades. Ja dic que segurament que vostè ho justificarà, i estic segur que també..., estic segur que han fet coses, òbviament. Clar que han fet coses en el temps que porten governant, però, pel nostre grup, entenem que no són suficients.

Per tant, nosaltres entenem que cal fer propostes, propostes que tinguin, bàsicament, tres elements. Un és la reactivació de l'economia, per tant, actuar sobre el model productiu de comarques gironines; per tant, també implica sobre infraestructures. L'altre és, sobretot, tornar a recompondre el que són els retrocessos que hem fet en l'estat del benestar, bàsicament en sanitat i en educació i en prestacions socials. I, per últim, també, fer una aposta claríssima pel que és un element clau per a Girona, per a comarques, que és el territori. La protecció territorial és importantíssima. No n'hi ha prou amb buscar elements d'activació econòmica si no som capaços de preservar el que tenim, i vostè sap que sobretot, tant en muntanya com el que és la part, podríem dir, de costa, el nostre element referencial, el nostre element que ens fa diferents com a destinació, inclús, turística és, precisament, la protecció del territori.

Bé, en aquest tema de model productiu, doncs, podríem parlar de, per exemple, què pensa el Govern sobre el tema del Parc Científic Tecnològic de Girona. Què està fent o què pensa fer el Govern amb relació al que és el suport al sector turístic? És una destinació madura, la d'aquí, a comarques gironines, i això implica sobretot una gran aposta per la innovació, per la inversió. Quin suport pensa donar, més enllà del que ha anunciat el conseller Puig, amb relació a l'impost d'estades turístiques? Més enllà d'això, què pensa fer el Govern, i concretament la seva conselleria, per intentar, doncs, donar suport a aquest sector, que dic jo que ha de fer un gran esforç per intentar mantenir el nivell de fidelitat? Vull recordar que un dels elements importants del nostre territori és que la fidelitat de la gent que ens visita és més del 60 per cent; per tant, això vol dir que hi ha moltíssima gent que confia en el nostre sector, en la nostra destinació turística, però això ha de comportar fer inversions permanents. Què pensa fer el Govern per donar suport a l'economia més especialitzada i innovadora, no? Càrnies, tot el que fa referència a agroalimentàries, carrosseries, paper, su-

ro, també una indústria que, malgrat que no genera una gran ocupació, sí que és una indústria que aporta un fet diferencial i característic, i sobretot a la comarca del Baix Empordà. I també li reclamarem, doncs, què pensen fer per donar més suport al món rural, una activitat, un món que també necessita el suport institucional.

Quant a infraestructures intentarem, doncs, que vostè ens pugui donar resposta sobre quines gestions està fent o què pensa fer pel tema de desdoblar la nacional II. Jo crec que és la carretera de la vergonya i que, òbviament, doncs, no li toca al Govern fer el que és l'actuació d'inversions, però sí que li toca al Govern, amb el que és la relació amb el Govern central, doncs, incidir per veure si són capaços que aquesta nacional II, d'una vegada, la vegem tots desdoblada, perquè vostè sap que és lamentable l'estat en què està, no només per un tema de «vialitat», sinó també per un tema de seguretat.

Voldria saber si el Govern pensa fer el que és el desdoblament de les variants de Bordils i Celrà, i com..., si tenen previst desdoblar el que és la part de la variant, o desdoblar tota la carretera que va de Palafrugell a Girona, per la part, diguéssim, que passa per la Bisbal. No sé com està el projecte.

També voldria, doncs, que expliqués... –i, de tota manera, tot això després seran propostes que en les mocions nosaltres farem–, doncs, amb relació al tema territorial, ens preocupa el que és la planificació urbanística. Vostè sap que en aquests moments és molt important la planificació urbanística a nivell de plans generals urbanístics municipals, però encara és més important la supramunicipal. Jo crec que hem d'anar caminant cap a una planificació més ordenada, més coordinada, i alhora, doncs, coordinada..., i alhora que sobretot els petits municipis també tinguin limitacions, com a vegades tenim els grans municipis a l'hora de planificar el nostre urbanisme, que és molt important un planejament urbanístic ordenat, perquè això també defineix el model de poble i de ciutat que volem. Per tant, caldrà..., voldria saber, vostè, què opina amb relació a fer un pas més cap a obligar a aquesta coordinació molt més estricta en el planejament urbanístic.

També voldria saber quina idea té el Govern, per després intentar fer propostes, amb relació al Pla director del sistema costaner: si el pensen variar, si el pensen modificar en aquest...

Per tant, en la segona part intentaré fer propostes més concretes, com he dit abans, amb l'objectiu d'intentar fer una moció que, per un costat, posi de manifest algunes contradiccions i incompliments, però sobretot, per l'altre, propostes concretes per millorar el que són l'activitat econòmica i l'activitat social de les comarques gironines.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia, molt honorable presidenta, il·lustres diputats i diputades. Senyor Juli Fernandez, diputat i alcalde de Palafrugell, bé, en primer lloc, celebrar i coincidir tant amb el to com amb la visió de fons de l'estat de la demarcació de Girona. Crec que vostè no ha caigut en l'error d'algunes altres intervencions, de mostrar un panorama dantesch, en què tot va malament, en què no hi ha ni oportunitats ni possibilitats que les coses funcionin. Crec que la seva anàlisi s'ajusta no sé si molt a la realitat, però, en tot cas, s'ajusta força a la diagnosi que també en fem des del Govern de Catalunya. Vostè també és un bon coneixedor de la demarcació i sap que, efectivament, la demarcació de Girona, malgrat que segurament tenim unes dificultats importants des del punt de vista de la reducció de xifres d'atur, eh? –continuem sent una demarcació molt castigada amb l'atur, vostè s'hi ha referit; més d'un 22 per cent és una xifra, doncs, que en termes relatius no ens ajuda–, la realitat és que els sectors estratègics de la demarcació de Girona continuen funcionant notablement bé, i el Govern en aquest sentit contribuïm o intentem contribuir que això sigui així.

Bé, a la demarcació de Girona –només un minut, eh?, per no dedicar més temps de l'imprescindible a la descripció–, jo diria que hi ha clarament dues realitats. Hi ha una realitat vinculada al gran corredor, eh? Tot això genera aquests pols d'intensa presència demogràfica, no? L'entorn de la ciutat de Girona-Salt, aquest és un sistema importantíssim a la demarcació; com ho és el sistema vinculat a la Costa Brava Centre, vostè el coneix perfectament; com ho és el sistema vinculat a Blanes-Lloret, tot un altre entorn urbà dens i amb una presència de ciutadans, cada un d'ells, a l'entorn de cent mil habitants; com ho és l'entorn, encara, del corredor litoral, doncs, del sistema vinculat a Figueres-Roses-Llançà-Portbou. Aquesta és una realitat, eh?, una realitat vinculada al corredor, vinculada al litoral, per contrast a una altra realitat comarcal, més de comarques de muntanya. I aquí, doncs, evidentment, hi ha la Garrotxa, hi ha el Ripollès i hi ha la Cerdanya. La Cerdanya, una dissortada regió, eh?, en la mesura que no només està partida entre dos estats, sinó que està partida entre dues demarcacions provincials, amb totes les disfuncions que això genera i que algun dia aquest Parlament també haurà d'afrontar, perquè, si vostès hi van, veuran que és així.

Bé, el Govern hem procurat, en aquest sentit, a tot Catalunya, també a la demarcació de Girona, ordenar les polítiques en dos grans blocs: un gran bloc és el de crear condicions perquè l'activitat econòmica, doncs, afiori i pugui ajudar-nos a remuntar aquesta situació de recessió, i l'altre és, evidentment, incidir tant com ens és possible en la protecció dels ciutadans que no segueixen per raons d'ordre molt divers, eh?: o perquè han perdut la feina, o perquè es troben en situació de malaltia, o perquè s'han fet grans i estan envellits. Hi ha un important pes de la vida rural a la demarcació de Girona; per tant, és veritablement una demarcació que combina un fet urbà important amb una presència rural que no ho és menys.

En aquest sentit, jo li vull dir, però, que les grans carnes de la demarcació continuen sent molt fortes, i en aquest sentit continuem sent, eh?, i la demarcació de Girona continua sent una societat molt oberta, amb una gran capacitat exportadora. No és menor que aquest any 14 que ha quedat enrere s'hagin exportat més de 4.200 milions d'euros d'exportació, això és un increment de gairebé tres punts respecte a l'exercici anterior, i que les grans empreses vinculades a l'agroalimentària continuïn anant molt i molt bé, per posar una de les icones de la demarcació.

Pernils Llémna, present als Estats Units; Càrniques Juià, exportant a l'Àsia; Nestlé, a Sant Gregori, que té en aquests moments la companyia més gran d'Europa des del punt de vista de la capacitat productora de cafè, etcètera, eh? I ho he fet així, no de forma sistemàtica, però una mica de cap. I, escolti'm, com va, mireu com estan anant aquestes companyies, aquestes companyies estan anant molt bé. I el que val per a les càrniques, podria valdre fins i tot per a empreses més petites vinculades al sector de la producció de l'oli, de la producció del vi i de tantes altres activitats.

Igualment el turisme, eh?, el turisme, vostè ha identificat algun dels seus punts febles, també en coneix perfectament els punts forts. No m'hi vull estendre més de l'imprescindible. Amb l'aeroport de Girona hi ha un problema, és evident. Jo crec que el problema és el segrest de l'aeroport de Girona per part d'AENA. Hem d'entrar en una dinàmica de competència, de liberalització, i això ens donaria una finestra d'oportunitat respecte al que en aquests moments és una pràctica de canibalització per part de l'aeroport del Prat. Com algú pot competir amb un aeroport territorial que té el pes en si que té, si no és, doncs, jugant amb una política de taxes? En aquest sentit, algun dia AENA reflexionarà, perquè més de 50 per cent dels beneficis que en aquests moments genera AENA els genera a l'aeroport del Prat i en el sistema aeroportuari català, més del 50 per cent del conjunt.

El Govern de Catalunya, en aquest sentit, intentarem anar reconduint, en el marc de les nostres competències, la situació de l'aeroport de Girona. I li vull confirmar que tenim conveniat amb el Govern de l'Estat fer possible un baixador sobre el tram de l'alta velocitat, eh?, a Vilobí. I aquest és un projecte que l'any que ve s'ha de poder orientar i hi ha la previsió d'inversió a fer. I, per tant, jo crec que això ens pot anar ajudant a situar aquesta centralitat gironina, des del punt de vista de l'activitat econòmica i de l'activitat turística.

Bé, una societat exportadora, una societat oberta, amb una economia madura, que, efectivament, vostè diu: «Home, fem el balanç de les condicions que hem fet.» En matèria d'infraestructures és conegut: és alta velocitat, és rodalies, és tornar a girar la vista cap al Maresme, fer una actuació important, és el PAET de l'aeroport, són les actuacions que hem fet a la Nacional II. El model Girona és un model que s'està estenent al conjunt de l'Estat, així ho va reconèixer la mateixa ministra de Foment, lloant la valentia, el compromís que vam tenir el Govern de Catalunya a l'hora d'aplicar aquestes solucions. Fixin-se que quan l'han d'aplicar a altres demarcacions no gosen, no s'atreveixen,

i a Girona el vam avalar, el vam tirar endavant i ens n'hem sortit. L'actuació que està a punt de concretar-se a la C-32, eh?, per a Blanes, Lloret, realment, molt important. Una inversió milionària d'extensió de la C-32 fins a Lloret, i de connectivitat correcta, en definitiva.

Un tema nou que jo els vull fer notar, posar-hi el focus perquè vostès puguin pressionar el Govern de Catalunya i entre tots puguem pressionar el Govern de l'Estat, que és aconseguir per fi el traspàs del tram de Nacional II que ens queda entre Tordera i Maçanet. El dia que aconseguim aquest traspàs, el Govern de Catalunya remuntarem aquesta actuació, farem la duplicació d'aquest tram de carretera i podrem garantir que venint de nord, venint de la Jonquera a Girona, doncs, l'accés a la gran àrea metropolitana de Barcelona es pugui fer pel litoral o es pugui fer per l'interior, seguint per Maçanet. Aquest és un tema que tenim madur, que tenim calent; jo mateix li he plantejat al ministeri en aquestes darreres setmanes, i per tant, confio que pugui estar en l'agenda de temes a desencaïllar properament.

L'activitat econòmica, però, també s'ha dut a terme impulsant els divuit sectors d'activitat econòmica que tenim. Tenim com a icona, com és sabut, el CIM de la Selva, un CIM que està anant molt bé, eh?, i que d'acord amb el Departament d'Empresa i Ocupació ha fet molt bones feines, i jo crec que les ha de continuar fent. No ens n'acabem de sortir –no ens n'acabem de sortir– al Far-Vilamallà, aquesta és la veritat, entre altres coses, perquè hi ha petites inversions que hauria de poder fer el Ministeri de Foment que desllorigari en altres actuacions privades que ja s'han confirmat que tenen interès a fer-se i que no s'acaben desencaïllant. En aquest sentit, però, jo crec que és important tenir-ho al cap fins que ho puguem desllorigar.

Permeti'm que li faci aquesta visió panoràmica, eh? Des del Departament de Territori hem estat presents i molt presents en moltíssimes actuacions per garantir activitats econòmiques. I tinc aquí una llista d'actuacions que s'han fet a Ripoll, en l'àmbit, per exemple, de l'antiga fàbrica de la Preparació Textil, un procés de transformació urbanística que permet, entre d'altres, la instal·lació d'un Mercadona, que permet l'obertura de nous vials, l'aproximació del municipi al riu, etcètera; sectors d'ampliacions a Port d'Aro; a Maquinàries Auladell, a Sant Joan de Mollet; el càmping Delfín Verde, a Torroella; Frigorífics Costa Brava, a Riudellots, un tema conegut; actuacions a Viladrau; a Sant Ferriol, una actuació que farà possible l'ampliació de la companyia de càrniques, el sistema Sant Ferriol - Besalú, etcètera. No el vull cansar amb actuacions que hem fet amb modificacions de planejament que han fet possible la implantació de noves activitats per nosaltres realment importants.

Tan important com crear condicions per a l'activitat econòmica, protegir els més febles. En aquest sentit, habitatge, salut, ensenyament han estat temes importants, per no parlar només de pedres. Fixi's que, per exemple, en ensenyament hem estat capaços d'incorporar quaranta-un nous cicles formatius o incorporar més de dotze, dotze nous instituts que fan el batxibac, a la demarcació de Girona, especialment rellevant,

com sap vostè, eh?, la possibilitat d'obtenir la doble titulació de secundària amb base en l'ordenació acadèmica espanyola i l'ordenació acadèmica francesa, per posar-li dos exemples.

A més a més, s'ha actuat en infraestructures i, en aquest sentit –si em permet deu segons més, nomes–, fixi's, eh?, que en aquest bienni s'han desllorigat temes que els gironins sabem que estaven absolutament cronificats: hospital d'Olot, hospital transfronterer a Puigcerdà, Puig de les Basses, l'equipament de justícia del Departament de Justícia a la demarcació de Girona, a Figueres, nous centres de tractament de residus –aquest és un tema que em competeix a mi, eh? Teníem encallades infraestructures molt importants a Lloret. Hem posat ja la primera pedra i hem començat les obres a Pedret i Marzà. A més a més –és fora de la demarcació, però en diuen bé, en part gironins–, el nou centre de tractament de residus a Orís, a Osona.

Per tant, fixi's que temes que teníem històricament cronificats s'han desllorigat. El punt d'inspecció transfronterera de Schengen a Palamós, un tema històric, que era tot un clàssic, eh?, com la Collada de Toses. Quan fem campanya electoral, hi ha temes recurrents, doncs, aquest tema ja no el podem citar més, etcètera. I deixo per al segon tram d'intervenció més qüestions, perquè no ens ho acabaríem.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, ja li he dit abans que jo estava convençut que vostè faria la llista del que han fet; òbviament, fa temps que governen i, per tant, ja li he dit jo que algunes coses s'havien fet. Però vostè diu: «Home, la feina del Govern és ordenar el territori per generar activitat i donar opcions de crear ocupació.» Bé, vostè sap que una de les eines, precisament, és invertir en el territori i, precisament, les xifres que he donat jo d'inversió, 2011, 149 milions, 2015, 52 milions, no avalen, precisament, aquesta voluntat que vostè diu que el Govern té. Per tant, crec que, en tot cas, els diners que hi destinen, els recursos que hi destinen contradiuen la seva primera voluntat. Per tant, sí que cal ordenar el territori, sí que cal ordenar-lo per crear activitat i ocupació, però, en tot cas, ha d'anar acompanyat de recursos econòmics.

Vostè diu: «Girona, les comarques de Girona és una societat oberta, exportadora.» Hi estem d'acord –hi estem d'acord–, tenim activitats econòmiques molt lligades al tema agroalimentari, però que també requereixen suport. I jo crec que hem d'estar molt a sobre perquè aquestes empreses també sovint han tingut alguns problemes i en alguns casos, doncs, han quedat bastant deseparades pel mateix Govern.

Vostè diu: «Aeroport, tenim problemes.» Bé, m'agradaria saber què pensen fer vostès, si realment és no-

més dir que AENA el té segrestat i, per tant, no farem re. Però el que està clar és que cada any, any rere any, l'aeroport de Girona perd, diguem-ne, viatgers. Per tant, alguna cosa caldria fer per intentar que aquest aeroport que en el seu moment va ser importantíssim per a tota la demarcació, doncs, torni a recuperar aquesta empena que tenia en el seu moment.

És evident que al nostre grup el que li preocupa també són coses a les quals vostè no ha fet cap referència i que espero que a la segona part vostè n'hi faci, que és el que va vinculat a tot el que és la gestió dels diferents plans que el seu departament hauria de posar en marxa o que els té aturats, com és el Pla de barris, no? I hi han barris, en la nostra demarcació, hi han ciutats que tenen barris molt i molt degradats, i jo crec que aquí ara també és el moment per reivindicar les diferents convocatòries que es varen fer pels anteriors governs del Pla de barris, que ha permès que moltes ciutats es transformin. Figueres, per exemple, vostè sap que té algun barri, un d'ells, el barri de Sant Joan, que està molt i molt degradat. Per tant, potser seria un d'aquells barris que podríem arribar a intentar, doncs, fer un pla concret.

Però no només això, jo crec que sí que també hi ha una cosa que preocupa a molts ajuntaments, que és com és que vostès, doncs, segueixen en la línia de no donar resposta –he vist que ni vostè ho fa ni la vicepresidenta quan la interpel·lem tampoc– sobre què pensen fer amb aquestes despeses fetes pels ajuntaments que no estan reconegudes, perquè, si no estan reconegudes, molts ajuntaments entraran en fallida aviat. Ja ho he dit abans, tindrem ajuntaments sanejats econòmicament, amb uns romanents positius de tresoreria, amb una tresoreria important, però que estarem incomplint la Llei d'estabilitat pressupostària i això ens obligarà a fer plans de sanejament. Per tant, jo els demanaria que o bé instin el mateix partit amb qui vostès varen votar aquesta llei, que va ser amb el PP, que es canviï la llei o reconeixin aquestes despeses perquè els ajuntaments no entrin en una situació, diguem-ne, de complicació econòmica.

Tampoc, diguem-ne, vostè m'ha contestat en una cosa que ens preocupa, que és el tema de la protecció territorial: què pensen fer, si tenen voluntat d'afrontar una planificació urbanística molt més coordinada i inclús supramunicipal perquè aquells municipis més petits, que a vegades inclús no tenen ni planejament urbanístic propi, doncs, puguin també anar de la mà d'aquells ajuntaments que tenim o que tenen un planejament molt més ordenat. Què pensen fer sobretot amb el pla director del sistema costaner, si realment la voluntat seva és mantenir-lo, perquè jo crec que ha anat molt bé aquesta protecció. Si realment el pensen mantenir o el pensen, d'alguna manera, modificar.

I també una cosa que ens preocupa, no?, que he dit abans jo, vostè diu: «Home, hem fet coses en educació, hem fet coses en sanitat.», però també hi ha una cosa evident: les dades són les que són i la sanitat hem vist que la llista d'espera s'ha incrementat substancialment, hem vist com el temps d'espera s'ha incrementat substancialment, i això vol dir que, d'alguna manera, hi ha una manca de qualitat en el servei de cara al ciu-

tadà. I també estem veient que inclús, ateses aquestes limitacions, hi han diferents equipaments públics que inclús no poden ni dotar els seus fons de reinversió, d'amortització, que hauria de permetre que en el futur aquests equipaments es poguessin modernitzar, actualitzar. I això posa també en perill la viabilitat econòmica del mateix sistema.

I també ens agradaria –en la moció així ho direm– el compromís que té el Govern sobre aquesta qüestió de la privatització d'algunes àrees, alguns elements de sanitat, que ens preocupa. Concretament, en aquest cas, hem tingut el cas de l'Escala. Hi ha també la previsió de què pot passar al Baix Empordà. Per tant, a nosaltres també ens preocupa que el Govern torni a agafar el compromís que aquest tipus de serveis que han anat funcionant amb el sistema que hem tingut fins ara no s'externalitzin o, sobretot, no es privatitzin, perquè, d'aquesta manera, si es privatitzen, realment qui hi perd són els ciutadans, perquè l'empresa que gestiona de forma privada aquests serveis no busca un benefici que pugui retornar al servei, sinó que busca un benefici per retornar als seus accionistes.

Moltes gràcies. I en tot cas, la nostra proposta, la nostra moció serà amb un to d'intentar fer propostes concretes per millorar, com he dit abans, el que són les condicions de qualitat de vida dels ciutadans de comarques gironines, i també perquè les empreses puguin tenir més oportunitats per crear ocupació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, més enllà de respondre aquestes qüestions puntuals que vostè em demana, que amb molt de gust procuro fer-ho, fixi's que podem llistar actuacions que són de present i actuacions que són de futur, eh?, i hem deixat enrere clàssics de la demarcació de Girona. I per acabar una mica la descripció que li feia abans: Vaca Morta, un conflicte obert i sagnant a la demarcació, històric, amb sentències als tribunals, i aquest Govern l'ha tancat i n'afronta les conseqüències, eh? I altres governs de signe molt progressista no van gosar mai del tot agafar el toro per les banyes, i l'hem tancat. Per tant, expliquin això també, allà, perquè les coses són com són, no?, i no com ens agradaria que fossin.

Vostè es refereix al barri de Sant Joan; al barri de Sant Joan, l'Agència Catalana de l'Habitatge té a punt la possibilitat de fer els enderrocs que s'hagin de fer i començar la intervenció de transformació d'aquest barri, com estem fent a molts llocs de Catalunya. I sorprèn, eh?, li ho diu l'excalcalde de Figueres, que amb tots aquests anys de democràcia no s'afrontés aquest tema, segurament dels pitjors que hi ha a Catalunya, el barri de Sant Joan de Figueres. Una situació crònica que no només afecta les pedres, afecta les persones que hi

viuen dins, i que han passat aquí més de tres dècades de democràcia i han tingut allà aquell tema cronificat.

Hem pres decisions, eh?, i serà decisió de l'ajuntament..., sembla que en aquests moments fins i tot hi ha hagut algun recurs a nivell judicial que els ha impedit avançar, però el Govern i el departament tenim el finançament a punt per dur les actuacions que siguin necessàries. I així ho anem fent. No només a Sant Joan, que segurament és un dels punts més durs de tot Catalunya: a Salt. A Salt, la setmana passada vam fer pública la determinació del Govern de Catalunya d'adquirir cent habitatges. «Com diu, conseller?» Cent habitatges. Això no ho hem fet enlloc a Catalunya, i ho fem a Salt. Ho fem a Salt perquè és molt necessari. És una inversió milionària de més de 2 milions i mig d'euros, per fer possible, en definitiva, que, si l'Administració ho pot evitar, ningú perdi l'habitatge, i, per tant, que aquesta sigui una actuació important.

Fixi's que li estic parlant de futur. El que està passant, la dinàmica que està passant al Ripollès, a l'entorn del projecte ambiciós de nou parc, a les capçaleres del Ter i del Fresser. No se n'oblidin, quan facin la moció, perquè aquest és un tema molt important. Per què és important? Perquè per primera vegada es fa amb consens, i conservadors i progressistes estan il·lusionats amb aquest projecte. Vol dir que el Govern deu haver treballat una mica bé, també. Perquè a vegades és molt fàcil irrompre en un territori i dir que vols fer un parc, però al cap d'un any tens pancartes a tot arreu, eh? I nosaltres hem convençut i hem argumentat que fer un parc natural no és fer un santuari; és dotar aquell territori d'un instrument per, més enllà de protegir el medi ambient, doncs, generar activitat, ordenada, sostenible, però generar activitat per a la gent que hi viu. Fixi's, eh?, com hem anat canviant des del punt de vista qualitatiu.

Amb l'aeroport de Girona, que vostè m'hi ha insistit, jo només li puc dir que hem continuat invertint en màrqueting, «apretant» els punys, perquè aquest és un tema delicat, com és sabut a tot Catalunya, i sota, sempre, sota vigilància de les autoritats europees. El futur, però, no és retòrica ni és fugir d'estudi, és trencar amb el monopoli d'AENA i és poder entrar en una dinàmica de competència entre els aeroports, perquè, si no, els aeroports regionals no poden competir amb relació a la política de taxes que imposa AENA, absolutament uniformitzada, eh? Per tant, jo crec que aquest és important.

Vostè em demana també, o em retreu, i jo ja ho comprenc, els impagaments en el Pla de barris. Bé, això s'ha tractat específicament i monogràficament en moltes sessions de control. El programa va col·lapsar, eh?, s'obrien convocatòries i no es dotaven pressupostàriament. Per tant, el Govern anem engolint deute; l'any passat vam engolir més de 35 milions. Ni el conseller Recoder en el bienni anterior, ni jo com a conseller, hem pogut obrir ni una nova convocatòria; senzillament anem engolint, anem assumint. I hem advertit els alcaldes que, si volen seguir el programa, han de finançar la seva part i, a curt termini, la part del Govern. Podíem haver liquidat el programa, i a mi em va semblar, doncs, que tots hi guanyàvem si el mantení-

em latent; latent i cronificat, amb un deute de més de 100 milions d'euros, eh? Ho dic perquè la perspectiva és aquesta. En aquest sentit, jo crec que és bo que el mantinguem, el programa del Pla de barris, és bo, suma. Ara, fins al mandat vinent és evident que no es podrà engolir totalment. I, hi insisteixo, eh?, més de 100 milions d'euros. Això vol dir que ens hauríem d'autoimposar assumir sistemàticament, si ho volem liquidar la legislatura vinent, suposant que la legislatura durés quatre anys, a l'entorn de 30 milions cada any. (*Veus de fons.*) Suposant que duri tres anys. Bé, etcètera.

Fixi's, jo vull acabar... Ah, vostè em demanava pel Pla director del sistema costaner, que vostè el coneix i el preocupa. Ha estat un bon instrument, hi estem d'acord. En aquest sentit, els ajustos que s'han fet i que s'estan fent tenen a veure amb garantir la regularització, la posada al dia, la modernització de les activitats de càmping bàsicament, que aquí teníem i tenim, no només en el litoral de Girona, també en el litoral de Tarragona, problemes greus. Jo crec que en aquest sentit s'han afrontat.

De totes maneres, hi insisteixo, eh?, per acabar, hem creat condicions per a l'activitat econòmica, hem protegit la gent que es troba en una situació més fràgil, es pot acreditar correctament, i des del punt de vista ambiental, jo crec que hem orientat projectes que heretàvem absolutament parats o obsolets, en matèria de gestió de residus, eh?, o fins i tot conflictius, com era el cas de Vacamorta. En definitiva, un bienni, doncs, de grans restriccions, però que jo crec que s'està aprofitant.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política d'esports, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

Interpellació

al Govern sobre la política d'esports
(tram. 300-00297/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Muchas gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, *secretari general de l'Esport*, mi interpellación de hoy al *conseller* me parece que era previsible y necesaria ante las preguntas en los últimos plenos del Parlament sobre los agravios al deporte catalán. Mi obligación, como la de todos los diputados de esta cámara, es contar la verdad y velar por los intereses de todos los catalanes, y en concreto al mundo del deporte. Y la verdad es que ustedes están utilizando el deporte como instrumento político. En el último Pleno le formulé una pregunta y le intenté aclarar lo que ustedes consideraban agravios al deporte catalán. En aquella ocasión no hubo tiempo para tratarlo, y creo que hoy es un buen momento. Empiezo.

Licencia única deportiva. La licencia que se establece es autonómica, se otorga la expedición a quien es competente, que son las comunidades autónomas. Este modelo ha sido avalado por el Consejo de Estado, que ha afirmado que esta reforma no incide en las competencias autonómicas en materia de deporte. Las reglas de la competición autonómica las seguirá determinando cada federación responsable de la misma, federación autonómica o federación nacional, en el ámbito de cada prueba deportiva. En ningún momento de la tramitación se trasladó al Consejo Superior de Deportes por parte de las federaciones catalanas que la medida supusiera un grave perjuicio. De hecho, como consecuencia de las conversaciones mantenidas, se hicieron una serie de mejoras en el texto.

En materia económica, ¿ha habido variaciones hasta el momento? Pues la medida entra en vigor el 1 de julio de 2015, motivo por el que es difícil de entender el método de cuantificación económica que se producirá para las federaciones autonómicas. *Conseller*, ¿usted estaba al corriente de que la UFEC mostró apoyo a la tramitación de la licencia única?

Inspecciones de trabajo. En la relación con la regularización laboral en el deporte, debo explicar que la Inspección de Trabajo comenzó a realizar en Cataluña unas labores inspectoras como consecuencia de denuncias realizadas por los propios trabajadores. Debe descartarse, por tanto, la existencia, como ha aparecido en diversos medios de comunicación, de campañas generalizadas de Inspección de Trabajo sobre los clubs deportivos y deporte de base.

Las solicitudes de actuación en entidades y clubs deportivos dirigidos a la Inspección de Trabajo en Cataluña fueron veinte sobre más de ochenta mil que se realizaron en el conjunto de la actividad demandada a la Inspección de Trabajo en Cataluña.

Asimismo, indicar que la gran mayoría de los clubs investigados, y cuyas actuaciones han finalizado, han efectuado ellos mismos un reconocimiento de deuda ante la inspección, sin que se hayan extendido actas de infracción o liquidación. Desde el Consejo Superior de Deportes se han hecho gestiones para que no existiesen sanciones a los clubs inspeccionados y conseguir, en aquellos casos en que fuera inevitable, el aplazamiento y facilidades de pago.

En cualquier caso, consideramos que la regularización laboral del deporte en Cataluña está en buena medida realizada, por lo que no entendemos el revuelo suscitado en estos momentos en relación con este asunto. No se ha producido, por tanto, modificación alguna del régimen legal que afecta a estas actividades, sino que tan solo se ha realizado un análisis para clarificar su alcance y facilitar su adecuada interpretación por las entidades afectadas. La normativa es la misma desde los años setenta. ¿Treinta y cinco años después, es un agravio, *conseller*?

Se considera difícilmente explicable que se cuestione la práctica de unas actuaciones tendentes a preservar los derechos de los trabajadores afectados en cumplimiento de la ley y que, por otra parte, se está realizando con máxima flexibilidad y de acuerdo con lo

propuesto por las mismas autoridades que ahora manifiestan su indignación. Quiero recordar que solo se actuó en las que se superaban el salario mínimo interprofesional y sobre dietas nunca se actuó. De hecho, algunos deportistas lo habían solicitado, y la medida ha sido apoyada también por sectores como el Consejo Nacional de Entrenadores.

En consecuencia, en materia de regularización laboral en el deporte, hablamos de la dignificación de los que trabajan por y para el deporte, y de dotarles de protección social en la misma medida que al resto de los trabajadores de este país. En resumen, se trata de conseguir una mayor seguridad jurídica, respetando en cualquier caso la figura del voluntariado en el deporte.

Formación federativa. El Partido Popular entiende la importancia y el recorrido de las titulaciones federativas. Consideramos y defendemos que la calidad, homogeneidad y requisitos de las enseñanzas deportivas de régimen especial están prioritariamente adaptadas, además de al ámbito deportivo, a la evolución del mundo laboral y a la ciudadanía activa.

Las cuestiones que plantea la relación con el ejercicio de las profesiones del deporte, esto, es traspaso de competencias de formación al Departament d'Ensenyament, y, bueno, lo que se esgrime es imposibilidad de acceder al mercado laboral, excesiva carga horaria, falta de centros docentes suficientes o reducción del 68 por ciento del número anual de profesionales titulados; se refieren a la normativa catalana, reguladora de la cuestión, no a ninguna regulación impulsada desde el Consejo Superior de Deportes.

En cualquier caso, sorprende la incoherencia: por un lado, protestar por unos supuestos agravios en el ámbito del ejercicio de las profesiones del deporte, pero, por otro lado, estar en contra de la dignificación del deporte a través del reconocimiento de los derechos sociales del mismo.

Voluntariado deportivo. En mi intervención del Pleno pasado le demostré que existe un modelo de contrato de voluntariado, con mi compromiso de que se lo enviaría a todas las federaciones, y así lo hice. Y es este, es este contrato. (*L'orador mostra un document.*) Luego, *conseller*, se lo daré, si lo quiere.

Este contrato de voluntariado se ha elaborado por parte del Ministerio de Empleo y Seguridad Social junto con el Consejo Superior de Deportes; un modelo de contrato tipo de voluntariado que puede servir de base a todos aquellos destinatarios que quieran utilizarlo.

Ninguna de las actuaciones llevadas a cabo y expuestas en los puntos anteriores supone ninguna modificación, reforma o aprobación de una nueva normativa ni en el ámbito laboral ni mucho menos en el ámbito del voluntariado.

Las nuevas propuestas en este ámbito podrían ser abordadas en las propias leyes autonómicas del voluntariado, y siempre y cuando no sean contrarias a los principios fundamentales de nuestra legislación, ni leyes básicas de derecho. Espero que la futura ley del voluntariado de Cataluña lo contemple.

IVA. A ningún gobierno le gusta subir impuestos, aunque en ocasiones, y ante la situación de crisis en que nos encontrábamos en el 2012, fue necesaria esta actuación. No obstante, se evaluará por parte del Gobierno la posibilidad de su disminución en la medida en que las circunstancias económicas continúen mejorando, según ha explicado el ministro en su reciente intervención en el Congreso de los Diputados, el pasado 5 de febrero, ante una interpelación de su grupo, el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, al respecto de la postura del Gobierno en relación con la posible bajada del IVA cultural del 21 al 10 por ciento.

Lo cierto es que, con los datos de recaudación de 2014, el sector parece no verse muy afectado en cuanto al número de espectadores. Por otra parte, me atrevería a decir que incluso ha aumentado el número de gimnasios y de incorporación de los usuarios a este tipo de actividades, a pesar de la subida impositiva.

Impuesto de sociedades y blanqueo de capitales. Por lo que se refiere a las cuestiones planteadas en relación tanto con el impuesto de sociedades como con el blanqueo de capitales, las novedades normativas van dirigidas a reforzar la transparencia y no la recaudación. Hasta la fecha, las entidades sin ánimo de lucro que tuvieran ingresos inferiores a cien mil euros no tenían obligación de hacer declaración de impuestos de sociedades. La nueva Ley del impuesto sobre sociedades mantiene la existencia de entidades total o parcialmente exentas de este impuesto. Es una carga burocrática menor, porque estas sociedades ya estaban aportando la documentación hasta ahora obligatoria desde el momento en que pedían subvenciones públicas. Además, en ningún caso supone una carga contributiva adicional.

Por otra parte, desde las federaciones..., se les puede ayudar; existen, además, programas informáticos muy simples, gratuitos, que ofrece la agencia tributaria y que para los clubs que no tienen apenas operaciones económicas sería fácil, pues la información que solicita la agencia tributaria no es diferente de la de los documentos contables que ahora utilizan y que tienen que presentar, por ejemplo, cuando piden cualquier subvención. Incluso invitamos al Govern a que preste su ayuda y asesoramiento.

Y todas estas precisiones que les estoy haciendo ahora ya le fueron trasladadas por el Consejo Superior de Deportes al señor Tibau; en el momento en que se le trasladó su inquietud al respecto, tras las aclaraciones quedó conforme con el asunto.

Conseller, su Gobierno no se preocupa del deporte, solo cuando quiere usarlo o instrumentalizarlo para atacar al Gobierno de España o como medio de propaganda. El Partido Popular ha hablado, habla y seguirá hablando de deporte.

Muchas gracias, presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Hi ha hagut canvi de president mentre vostè parlava... (*Sergio García Pérez intervé sense fer ús del micròfon.*) No passa re –no passa re.

(*El vicepresident segon riu.*) Vostè no té l'obligació de tenir retrovisors aquí al faristol.

Bé, per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, li agraeixo l'oportunitat de poder fer aquest debat com vostè l'introduïa, perquè, certament, amb una pregunta oral, tal com està tipificada en el Reglament, doncs, hi ha poc temps per exposar les raons, i jo crec que ha estat clarificadora la seva intervenció, en tant que ha posat de manifest quin és el seu punt de vista, que òbviament, diguem-ne, és diferent del que té el Govern, i tinc la impressió que és diferent del que té la majoria parlamentària d'aquest mateix Parlament, i m'atreviria a dir –no crec que sigui molt agosarat– que també és diferent del que té la immensa majoria del món esportiu organitzat del nostre país.

Deixi'm fer un primer apunt respecte a la introducció de la seva intervenció, que ho situava en termes de la utilització de l'esport per finalitats d'ordre partidista o polític, entès en aquest sentit partidista, no?, pel que he entès. Jo tinc la impressió..., primer, dir-li clarament que això per part nostra no és d'aquesta manera. Segon, més aviat he tingut la sensació que, de la manera que vostè ha enfocat, tant a la defensiva, oi?, doncs, la seva intervenció, qui n'està fent una utilització partidista de l'esport precisament són vostès, amb aquest tipus d'intervencions. Aquesta és la impressió que jo he tingut, és vostè que ho ha volgut enfocar d'aquesta manera, i, com que ho ha volgut enfocar d'aquesta manera, jo li dono la meua impressió, no?

Li vull fer notar que, diguem-ne, no és habitual, oi?, que el conjunt de la societat civil, en aquest cas del món esportiu, doncs, s'hagi vist necessitada d'organitzar-se i d'expressar tot un conjunt de greuges, que ara hi entrarem, en alguns d'ells, no?, per respondre a la seva intervenció, i que això ho ha fet la societat civil, no el Govern; entén què vull dir? I jo crec que aquí –ho dic per aclarir-ho– potser vostè podria tenir alguna mena de confusió, en el sentit que el Govern simplement ha escoltat i ha estat atent a aquestes peticions i aquestes reivindicacions del món esportiu, però crec que ens mereixeria una reflexió per part de tots; jo ja ho situo en aquests termes, no? I no sé si el més convenient és tenir un discurs a la defensiva, justificant coses que certament són difícils de justificar, no?, però jo penso que convindria que vostès fessin una reflexió, és a dir, que no s'ho prenguessin com una cosa personal, perquè estic convençut que no ho és, sinó com una aportació, com un estat d'alerta, diguem-ne, posats en el terreny esportiu, com aquell que aixeca, doncs, una targeta groga davant d'una política que ha resultat ser molt incompresa. En aquest sentit, jo crec que vostès deuen tenir alguna mena de problema, no?, i si no el saben veure, doncs, aleshores encara potser es farà més gran.

Anant a les qüestions, diguem-ne, més concretes, no?: llicència única. Des del punt de vista del debat jurídic competencial, hi ha un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries del mes de novembre passat, que jo el convido que se'l llegeixi, eh?, des del punt de vista de, diguem-ne, fins a quin punt la qüestió de la llicència única afecta l'àmbit competencial que té atribuït aquest Parlament i que té atribuïda la institució de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha una altra qüestió, que no és estrictament la de l'àmbit competencial, que convindria, doncs, que a criteri nostre fos plenament respectat, que té a veure amb les conseqüències pràctiques i operatives d'això que es denomina «la llicència única», no? Clar, vostès ho presenten d'una manera, com si no tingués afectació, i això no és així. Perquè, clar, passa una cosa tan sorprenent com la següent, que és que per, diguem-ne, disposar d'una llicència federativa, aquells esportistes, que són, com es pot imaginar, la immensa majoria que practiquen l'esport i que es treuen llicència federativa a Catalunya, han d'assumir, a partir de la llicència única, un cost major com a conseqüència del fet que, necessàriament també, contribueixen al sosteniment de la federació a nivell del conjunt de l'Estat espanyol, cosa que fins ara no passava. És a dir, ara, fins ara, com anava, això? –com vostè suposo que deu saber. Que aquell esportista, que aquella persona que practicava un esport a Catalunya i que es volia treure una llicència federativa per practicar aquest esport en l'àmbit estrictament de Catalunya, doncs, pagava una quota a la federació catalana per això. Ara, aquesta quota, com que serà, diguem-ne, única –que realment és, a més a més, jo crec que una bona declaració d'intencions per part de vostès, d'aquesta idea d'unificació–, no participarà, perquè no és la seva activitat, a nivell de competicions, per exemple, estatals o internacionals, on tothom assumia que s'havia de pagar un altre tipus de contribució, i ara s'hi veurà obligat.

Si vostè no creu que això afecta els practicants de l'esport i les persones que estan federades, doncs, ja em dirà, perquè això sí que ho ha notat, la gent, i a més a més, ho percep, i si de passada, a més a més, doncs, des del punt de vista del que és l'esport organitzat en el nostre país..., aquí hi ha hagut un canvi, hi pot acabar havent un canvi molt notable, no?, i un creixent conflicte d'interessos entre les federacions, en aquest cas catalanes o d'altres comunitats autònomes, si ho vol presentar d'aquesta manera, i les federacions espanyoles, en un context que a més a més..., això estava ben pacificat. Li vull fer notar, a més a més, que aquesta, diguem-ne, ha estat una iniciativa que ha aixecat polseguera no només a Catalunya, sinó arreu de l'Estat espanyol. Per tant, no ho situï en el terme del partidisme i de l'obsessió del Govern de Catalunya per estar en contra del Govern del PP, perquè li ben asseguro que res més lluny d'això.

Amb relació a les inspeccions de treball, eh?, clar, voler negar l'evidència que hi ha hagut, diguem-ne, una activitat d'inspeccions laborals i una interpretació concreta sobre una normativa existent... No, és clar, és que això és tan evident com que jo tinc correus electrònics aquí on es posa de manifest que hi havien

aquestes campanyes, i hi van haver reunions per mirar a veure com aquestes campanyes no es feien de manera de posar contra les cordes el teixit associatiu i federatiu esportiu del nostre país, perquè és que hi han sigut. I, si no, per què carai, doncs, representants polítics i institucionals mantenien reunions amb responsables de la seguretat social del Govern espanyol, on es reconeixia que, efectivament, aquestes campanyes...? Jo no vull dir, com algú ha dit a vegades, l'expressió «persecució», perquè vull pensar que no responia a aquest criteri, però sí que hi han sigut d'una manera, a més a més, diguem-ne, molt difícil de comprendre, més enllà del que consisteix, com ha de ser, el compliment de la normativa vigent, no?

Respecte a les qüestions relacionades amb la formació esportiva, a mi ja m'agradaria poder disposar com a govern, segur que agradaria també a aquest Parlament poder disposar com a parlament, doncs, de les competències plenes per desenvolupar el marc normatiu, el marc legal corresponent de tot allò que té a veure amb la formació esportiva. Però és que vostès van exactament en el sentit contrari quan legislin i quan actuen. Per tant, em deixa una mica perplex que, diguem-ne, ho presenti com ho ha presentat, quan precisament el problema que tenim és que van dictaminant un conjunt de normatives de caràcter bàsic, que ens acaben limitant d'una manera extraordinària la nostra capacitat d'incidir, per exemple, en aquest àmbit de la formació esportiva i les conseqüències que això té per a l'exercici de determinades professions, en aquest cas, doncs, relacionades amb el món de l'esport, no?

Celebro que no hagi, diguem-ne, desmentit que l'IVA no l'han apujat; aquí ha tingut un acte d'honestedat, entre altres coses perquè és molt contrastable, molt evident, no? Li haig de dir que m'ha inquietat –li ho dic amb tota la cordialitat– que hagi vingut a insinuar que fins i tot amb aquesta pujada de l'IVA l'activitat en els centres esportius s'ha incrementat, no? No, si encara haurem de donar gràcies que, com que s'ha apujat l'IVA, doncs, la gent practica més esport i el paga més de gust, no? Certament, diguem-ne, deixi'm que li digui una cosa: és bastant contradictori el que vostè ens exposa aquí amb relació a l'IVA amb el que, per exemple, el seu grup parlamentari mateix, d'aquesta mateixa cambra, ens demanava ahir: que abaixéssim el tram autonòmic de l'IRPF. És a dir, per una banda fan discursos, jo diria, de caràcter certament populista, d'«abaixin impostos», i per l'altra, quan els toca a vostès i a més a més afecten i de quina manera, doncs, aleshores diuen que ja ho estudiaran, i, a més a més, escolti, fins i tot ha semblat que deia que ha tingut virtuts, haver apujat l'IVA, no?

Amb relació a l'impost de societats i les conseqüències que té la modificació legal que s'ha fet, jo ja entenc que a vostè li correspon defensar el que fa el Govern del Partit Popular, però, home, jo..., vaja, no sóc ningú per recomanar-li re, eh?, però simplement una observació, diguem-ne: el que pertorba les entitats petites del nostre país, que són a milers, doncs, haver de fer front a la burocratització que comporta haver de presentar una declaració, que després, òbviament, no s'ha de liquidar, perquè està fora de l'àmbit mínim d'exi-

gència..., totes aquestes càrregues burocràtiques no són menors; són, diguem-ne, una pertorbació en l'activitat pròpia de les entitats. I jo simplement li desitjo que en algunes afirmacions que vostè ha fet amb relació a això, per exemple, i d'altres coses, com la de l'IVA i altres, no hagi tingut la mala sort que l'hagin escoltat un munt d'entitats, perquè hauran quedat –almenys jo hi he quedat– molt perplexes de com s'hi aproxima, a tot plegat, no?

Moltes gràcies, senyor..., senyora presidenta –sort que ho he mirat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Moltes gràcies, presidenta. *Conseller...*, en primer lugar, *conseller*, cuando pueda, nos reunimos usted y yo y me enseña esos correos que indican que hubo una campaña de inspecciones en el deporte. Es una falsedad; no existió. Enséñeme esos correos, porque no existió. Después de mi intervención, en la que he desmontado los supuestos agravios, ¿todavía sigue creyendo que el Gobierno de España va en contra del deporte catalán? Claro, como le he desmontado lo que ustedes están explicando todo el día a todas las federaciones, diciéndoles falsedades, pues claro que se sorprenderán de lo que le estoy diciendo.

No he escuchado que en otras comunidades autónomas hayan presentado una lista, una lista tan grande de agravios como las que ustedes han promovido. ¿Por qué será, *conseller*? ¿No será porque ustedes están inventando un fantasma? Por cierto, el de siempre, para justificar la instrumentalización política del deporte.

Como he comentado antes, el Partido Popular quiere que se hable en este Parlament de deportes. Por ello hace más de tres meses enviamos una solicitud a todos los partidos que componen esta cámara para la creación de una comisión de deportes. Las respuestas fueron el silencio, el «ya hablaremos» y, todo hay que decirlo, el único grupo que contestó fue Esquerra, con una negativa. ¿Por qué no se quiere hablar en este Parlamento de deportes? Me lo pregunto constantemente. Estamos hablando de doce mil clubs y más de 700.000 licencias, que son más de 700.000 personas. Me parece increíble que esta comisión no exista en este Parlamento.

Mire, *conseller*, el Govern ha llevado a un extremo la politización del deporte catalán que incluso está afectando al mismísimo Fútbol Club Barcelona, ¿sabe por qué? Por culpa de una pancarta en un partido de Champions. La UEFA y su comité de control de ética y disciplina tratará el caso el próximo 21 de mayo por haber violado un artículo del reglamento disciplinario; en concreto, esgrime lo siguiente: «por el uso de gestos, palabras, objetos u otros medios para transmitir un mensaje no apropiado en acontecimientos deportivos», especialmente mensajes que son políticos, ideológicos, religiosos, ofensivos o de una naturaleza pro-

vocadora. La pancarta se refería a los falsos agravios al deporte catalán.

O a un jugador de la selección catalana que después de un partido hizo la rueda de prensa en castellano y recibió un brutal ataque por las redes sociales y medios de comunicación por expresarse en la lengua que él cree que mejor se expresa. Me refiero a Sergio García, jugador nacido en Barcelona y que juega en un club catalán, el Real Club Deportivo Español. Y, mire, por casualidad se llama como yo. Mira, Sergio, te lo dice otro Sergio García, que se expresa en castellano en el Parlament de Catalunya: tienes todo mi apoyo y el de mi grupo parlamentario; me solidarizo contigo por todos los ataques recibidos por hablar en la lengua que mejor te expresas.

Otra, *conseller*: ¿Por qué en los recintos deportivos que dependen o gestiona la Generalitat no ondea la bandera española? Le hablo por ejemplo del canal olímpico de Castelldefels o del Circuit de Catalunya.

La Ley de profesiones del deporte que estamos modificando en estos momentos, esta ley, desde que se creó no ha traído nada más que problemas al deporte. Es sorprendente que en una enmienda de la ley un grupo de esta cámara solicite que en el supuesto de una Cataluña independiente se derogue la ley. ¿Que es mala la ley para la independencia y para este momento no? Es igual de problemática. Por eso solicito la derogación de la misma.

Ahora voy a hablar de inversiones del Gobierno de España en Cataluña. Mire, *conseller*, del Consejo Superior de Deportes, del 2015 al 2013..., Cataluña recibió en concepto de subvenciones más de 35 millones y medio de euros, el 27,5 por ciento de la totalidad de las subvenciones de toda España. Aquí la tienen. (*L'orador mostra un gràfic a la cambra.*) Del 2011 al 2014, en inversiones directas, más de 16 millones de euros. Y las cantidades abonadas en concepto de recaudación en quinielas, que ahora interviene el Consejo Superior de Deportes, en los años 2013 y 2014, más de 13 millones de euros. Sin contar los beneficiados por el programa «España compite», con más de 200 becados.

Conseller, yo no le voy a sacar la tarjeta roja, porque la tarjeta roja que sacaron el otro día es de aquellas dudosas, que al final la sacan por confusión, que es como tienen el deporte catalán por culpa del Govern. Yo le voy a explicar un término de básquet –un minut, senyora presidenta: falta técnica. Falta técnica, *conseller*. Porque el Partido Popular no es un partido excluyente y quiere seguir trabajando por el deporte, y no como hace el Govern expulsando sin motivos. *Conseller*, basta ya de utilización, instrumentalización, política del deporte catalán para su interés político. Los 700.000 deportistas catalanes no son todos independentistas.

Muchas gracias, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Jo li diria, d'entrada, que estic convençut, efectivament, que el Govern d'Espanya no està en contra de l'esport català. Està en contra de l'esport, sense situar-lo enlloc, diguem-ne, no? Aquesta és la sensació que tenim i que a més a més compartim amb molts responsables esportius de moltes altres comunitats autònomes. Perquè, realment, li han girat l'esquena. El senyor Wert ha fet una gestió amb relació a l'esport a l'Estat espanyol que francament és molt millorable. Si vostès estan convençuts del contrari, doncs no els vull pas distreure, no fos cas que encara els donéssim idees, no? Deixin-m'ho situar en el que jo crec que identifico que és una diferència d'aproximació a les coses entre vostès i nosaltres, i quan dic «nosaltres» vaig molt més enllà del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. N'estic convençut.

Tot el meu recolzament al senyor Sergio García i a tots aquells altres esportistes que han rebut crítiques i menyspreu per utilitzar la llengua que sigui. Aquesta és la diferència, probablement, com a mínim aquí es posa de manifest, entre com vostè s'aproxima a aquest tipus de situacions i com ens hi aproximem d'altres. Per nosaltres és condemnable en qualsevol circumstància, i així ho fem sempre, sigui per la utilització d'una llengua o d'una altra, pel fet de sentir-se identificat amb uns símbols o amb uns altres. Aquest tipus, diguem-ne, d'acusacions, que són molt més enllà inclús de la mala educació, s'han de reprovar i s'han de condemnar sempre, i ho fem sempre. No les dels uns, sinó les de tots. I aquesta potser... Fixi's que jo he trobat a faltar que en aquest sentit fes com a mínim aquest matís.

Un parell d'apunts més. Tenim moltes oportunitats en aquest Parlament de parlar d'esports. En qualsevol cas, jo estic a la seva disposició. Hi ha una llei, per exemple, en curs que també ens permetrà debatre-hi. He fet bastantes interpellacions al respecte, a iniciativa de vostès. Per tant, em sorprèn una mica que digui que en aquest Parlament no es parla d'esports, no? Simplement constato el que és la mateixa activitat d'aquesta casa. I jo, com a responsable del Govern en aquesta matèria, vaja, és dels espais que hi dedico més atenció, per iniciativa en part també de vostès, a part de les propostes que pugui endegar el Govern de la Generalitat.

I un darrer apunt de les coses que vostè ha posat de manifest. Ja que exhibia aquestes inversions del Govern de l'Estat espanyol, o del Consejo de Deportes d'Espanya, jo només li faig un prec. Ho dic per situar les coses, que a més a més estic segur que gent que hi ha en aquesta cambra del conjunt del país, però particularment de Tarragona, també els ho agrairia. Tenim un esdeveniment important en el nostre país a l'horitzó, que són els Jocs del Mediterrani. Hi estem compromesos tots. Hi està compromès, òbviament, l'Ajuntament de Tarragona; hi està compromesa la Diputació de Tarragona; hi està compromesa, òbviament, també, la Generalitat de Catalunya, i, teòricament, hi està compromès el Govern espanyol. La petita i única diferència és que tothom hi posa el coll des del punt

de vista d'allò que s'hi ha de posar, que són recursos, perquè organitzar un esdeveniment d'aquestes característiques té costos, òbviament, no?, costos que després reverteixen al conjunt de la societat, per tant, de fet, no és ben bé una despesa, sinó que jo ho considero una inversió, una bona inversió, i, ai las!, l'Estat espanyol, aquest Govern espanyol, que és tan, diguem-ne, proper i sensible al món de l'esport, sap quant hi posa? Zero. Però zero vol dir zero. No poquet, no: zero. Ni un cèntim d'euro. Per tant, ja que veig que té tanta predisposició a comprometre el Govern espanyol en el món de l'esport, i diu que és d'aquesta manera, demostrin-ho amb fets tan elementals, i tan senzills, per altra banda, com ho és, o com ho seria, aquest.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges corresponent al 2014, així com l'Informe relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament
corresponent al 2014 (tram. 360-00019/10)

Em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó, i tots els membres del seu equip que avui ens acompanyen; també saludar la síndica de greuges de Barcelona, el defensor de la ciutadania de Girona, el síndic de greuges de Cornellà, el síndic de greuges de Sant Boi de Llobregat, el defensor de la ciutadania de Vilanova i la síndica municipal d'Igualada. Benvinguts al Parlament.

D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats, síndics locals, permetin-me que comenci la meva intervenció amb un reconeixement explícit a la tasca de tota la gent, dones i homes, que treballen al Síndic de Greuges de Catalunya, gràcies als quals jo avui puc comparèixer aquí i informar-los, de forma absolutament sintètica, sobre el que hem fet en general l'any 2014 i en concret sobre l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura.

Com vostès saben, el síndic presenta durant el curs parlamentari, i durant l'any, diversos informes monogràfics, però té l'obligació legal, i la voluntat i compliment institucional, de presentar tres informes de caràcter anual: el de l'activitat general, el de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura i el dels drets dels infants. El darrer va ser presentat al novembre del 2014 i es veurà en aquest Parlament al juny del 2015, i permetin-me que digui que potser amb una mica de retard. El segon, el de la tortura, va ser presentat al desembre del 2014. Celebro, encara que sembli avui una

mort de part, que el puguem veure en el Ple d'aquest matí. I el primer, com fem cada any, ha estat presentat als inicis del febrer del 2015. Tant el de la tortura com l'anyal ja han estat discutits en sessions de comissió.

I a part d'aquests, òbviament, hi han altres informes monogràfics, i se'ns afegirà més feina, podríem dir-ne, o se'ns ha girat més feina, quan vostès ens han encarregat la garantia que ve dels tractats europeus sobre la no-discriminació LGTBI o l'avaluació de la Llei de transparència i d'accés a la informació, i tenim pendent de resoldre amb tots vostès el que significa l'actual normativa europea d'ADR o ODR, resolució alternativa de conflictes o resolució sobre xarxa de conflictes.

Entrant en l'informe anual de 2014, en primer lloc dir que és de nou, una vegada més, una expressió de creixement de volum de treball en totes les seves dimensions, tant en el volum de queixes com d'actuacions, com de persones que s'han atansat al síndic. Pot expressar dos fenòmens: el primer, que hi pot haver una problemàtica creixent, i el segon, que hi pot haver un coneixement més estès de la institució. Però hi afegeixo una consideració molt forta: m'agradaria, un dia molt aviat, poder presentar en aquest Parlament un informe on poguéssim dir categòricament que baixa el nombre d'actuacions del síndic, com succeeix a les democràcies més madures. Però és responsabilitat de tots, i en certa forma culpa de tots, i de mi el primer, que encara no siguem en aquest nivell de maduresa com per poder afirmar el que acabo de dir.

Una vegada més..., des dels darrers anys, i també expressa quelcom que es pot comprovar només que surtin al carrer, les temàtiques socials estan en primer terme. Parlem de vora un 40 per cent de queixes a l'entorn de polítiques socials. I expressa, òbviament, la situació econòmica, la situació social, les limitacions pressupostàries, i també la gestió encertada, o desencertada en alguns casos, sobre aquestes polítiques socials. Queda en segon lloc l'Administració pública en general, i els tributs, que normalment era la temàtica que estava sempre pel davant..., però que fa uns anys, i ja va començar amb governs de la Generalitat d'altres majories parlamentàries..., on el tema social anava destacant.

Des del 2009, i perdonin que els ho digui cada any, i també m'agradaria no dir-ho un altre any, advertíem, i advertim, que hi han línies vermelles d'inclusió social que es traspassen, i que per tant s'afecten drets. Parlo d'un fet objectiu, no d'una responsabilitat concreta d'un o d'altre departament, sinó del fet objectiu d'aquest creuament d'aquestes línies vermelles.

Val a dir que consum també va incrementant, i és lògic i és normal, i vol dir també un cert nivell de creixement en el sentit de gaudi social i econòmic.

I, per últim, categòricament, assenyalar que les queixes a l'entorn de la llengua són el 0,3 per cent de les que rep el síndic; de les que rep el síndic i de les que rep qualsevol altre defensor que té competència sobre la matèria. Perquè ningú surti amb la fàcil temptació de dir: «És que no es fien de vostès.» El 0,3 per cent. I totes han estat resoltes. Totes. Excepte les que afec-

ten la Delegación del Gobierno de España a Catalunya o els cossos que en depenen. Totes les altres han estat resoltes, i resoltes amb immediatesa i amb celeritat, cosa que em fa dir una altra vegada, i si algú torna a pensar que sóc pesat o cabut que ho pensi, és de les coses que m'estimo més, que el règim lingüístic de Catalunya és modèlic. I ho diu el Consell d'Europa, format per quaranta-set estats, l'òrgan més ampli de representació institucional que existeix al nostre continent.

M'agradaria aturar-me en algunes matèries de les que pertanyen a l'àmbit social, però també a altres àmbits que contempla aquest informe, començant per una consideració elemental, i és que hi ha una bona col·laboració de les administracions amb el Síndic de Greuges. Això no els ho deia, fa uns anys. Hem anat millorant. Una dada estadística: zero obstaculització a la tasca del síndic. Vostès varen fer una llei en què van posar unes categories, i la més forta és la d'obstaculització. Si una administració no dóna la informació al síndic aquest no pot actuar. Doncs hem arribat a zero obstaculització. No hi érem, però ja hi som. I és molt positiu. Vol dir que hi ha una fluïdesa de relació i una comprensió de la tasca de la institució que té per encàrrec garantir els drets de les persones davant de les administracions o les empreses privades que forneixen serveis d'interès general. Encara amb més rapidesa per part d'aquestes empreses que de les administracions? Sí, però col·laboració fins a arribar a eliminar per complet l'obstaculització i la no-col·laboració, una altra figura que vostès varen crear, la dels que es podien refugiar a col·laborar amb la informació però no col·laborar en absolut a discutir la solució del problema concret.

El 97 per cent de les resolucions del síndic que porten recomanacions han estat acceptades per les administracions o les empreses. Noranta-set per cent. Hi han sistemes que han arribat al 100 per cent, i el síndic que els parla maldarà per arribar-hi, però ja som al 97. Partíem d'un 50/60 i escaig. I de les que han estat acceptades, com que ja fem ara el seguiment posterior per evitar el que jo en deia el «bumerang», que no tornés de nou com una queixa, el 94 per cent han estat realitzades. No només acceptades, sinó realitzades. En aquest sentit, ens podem felicitar tots que avanci aquesta relació; del paper del síndic, de crítica, de denúncia, de plantejament dels problemes, perquè els errors humans són possibles, però de col·laboració i treball conjunt per trobar les solucions. I veuran en l'informe del síndic una altra vegada els apartats en què el mateix síndic assenyala els errors que ha comès el mateix síndic, els errors que ha tingut en la mateixa gestió del que vostès li encomanen, i com intentem superar-ho quant a terminis, quant a celeritat i altres matèries. I també veuran el grau de coneixement, que va ampliant-se, que té la població de Catalunya de l'existència d'una institució que té aquest encàrrec concret.

Voldria començar l'apartat social, òbviament, amb un tema que ens l'apreciem moltíssim tots però que està deteriorat, que és l'anomenada «Llei de promoció de l'autonomia personal», coneguda més comunament com «Llei de dependència», una gran llei, un gran dret, dret subjectiu, que va ser un gran pas endavant

a tot l'Estat espanyol, però que avui no està en el seu millor moment. I no hi està per molts motius. Segurament, per la regressió que hi ha hagut respecte al que es preveia o l'ús de determinats apartats de la llei, que en lloc de ser excepcionals ja són normals, per limitar l'accés a tot el que significa els beneficis d'aquella llei. I, també, cal dir-ho, perquè el compromís de finançament per part de l'Administració central ha anat minvant fins a extrems absolutament inacceptables. Però nosaltres assenyalem que s'han pres també mesures per part del Govern català que han afectat aquests drets, i molt en concret a l'entorn de la suspensió de les prestacions econòmiques vinculades al servei de residència. Coneixem els motius pressupostaris. Evidentment, serem tan comprensius com qui més amb tot el que calgui de restriccions. Però, de nou, si us plau, no toquin el cor de la inclusió social. Ja no els dic que fos l'última prioritat, no. És que no s'hauria de tocar.

Com en una altra matèria: si us plau, anem endavant en l'increment d'inversions i de polítiques de protecció social a la infància a Catalunya. Estem per sota la mitjana de l'Estat espanyol i estem molt lluny de la mitjana de la Unió Europea. Ho hauríem de «mimar», hauria de ser la primeríssima línia d'actuació d'un govern en les actuals situacions. Justament perquè estem en crisi, que no és una paraula tècnica, que vol dir tot un conjunt de problemàtiques que pot tindre la gent de cap a cap del nostre país.

Tornem a insistir en aquest informe que no tenim resolt el tema de la renda mínima d'inserció. I no el tenim resolt ni per concepció, i permetin-m'ho, potser creuen que vull fer de governant, ni per ubicació governamental ni per preocupació d'ús d'acord amb les noves coordenades justament de la crisi socioeconòmica, tant en general per a tota la població com en concret, i especialment, torno al tema de la infància, per a tots aquells que estan en risc. Cal anar a repensar la concepció de la renda mínima a fons, i, evidentment, cal una gestió amb major celeritat i més transparent..., on encara trobem les escorrialles, no pas petites, del caos que es va crear l'any 2011 a Catalunya.

I en aquest apartat encara, i he dit que seria sintètic per no dir telegràfic, assenyalem que cal millorar el que signifiquen les llistes d'espera al sistema de salut de Catalunya. Tenim un gran sistema públic de salut. I no és cap favor, de vegades, esmolar crítiques no encertades que poden posar en perill la credibilitat d'un gran sistema de salut, on tenim els millors experts de salut del país. Però evidentment que tenim dèficits importants, i el que es pot notar més en aquest sentit és precisament el de no-encert encara en la gestió d'aquest nou model que es parla i discuteix, que l'Administració anuncia i nosaltres reclamem, del tema de les llistes d'espera. Puc avançar que espero que en qüestió de setmanes funcioni un sistema molt més automàtic de col·laboració i gestió entre departament i síndic per solucionar amb la màxima celeritat aquesta temàtica.

No és directament imputable a departaments socials, però també, el que volem assenyalar en aquest informe sobre l'energia, el consum energètic i la societat en el graó més baix de l'escala social: el que hem anomenat, o el que altres van anomenar i nosaltres hem

transferit a casa nostra, «pobresa energètica». Siguem molt rigorosos. És una part de pobresa, òbviament. Però definim-la. Encara no ens hi hem posat d'acord. I ens ho demanen tant els que queden afectats pel tema, les entitats que defensen a la trinxera aquestes qüestions, com les companyies subministradores d'energia. Què cal entendre per pobresa energètica i com cal fer-hi front. I, evidentment, és un absurd, després m'hi referiré amb més força en una altra matèria, que estiguin en mans del Tribunal Constitucional unes polítiques clares com les que va encetar i va començar el Govern de Catalunya. Eren unes tentines, també ho he dir. Era un pas petitet, però era un pas. Cal anar molt més lluny. També. Hi han altres camins per anar-hi. No ens podem refugiar en elements..., que això està ara en mans dels magistrats del Tribunal Constitucional. I, per tant, cal aquesta definició, i cal sobretot una formació més clara i contundent de tot el personal, començant pel de serveis socials locals, que hauran i han d'atendre en primer i segon lloc els temes d'energia, siguin de pobresa energètica o altres dimensions que afecten les relacions socials.

I encara en aquest apartat recordar-los que el síndic va presentar, segon graó de l'escala, un informe monogràfic sobre els drets als subministraments bàsics. La tarificació d'aquests serveis continua sent, perdonin que ho digui en termes britànics, una miqueta incomprendible. Hauria de ser molt més clara, la relació entre la societat i les companyies subministradores, en un moment tan important com és el del pagament o la tarificació. Però hauríem de prendre'ns molt més seriosament tots, des de companyies fins a governants, que el dret al subministrament bàsic no és el dret d'un client, només. És el dret d'una persona, d'un ciutadà, que té drets tan importants com el de subministrament, com ho és el de l'habitatge, encara que no sigui *intuitus personae*, com els que són possibles exigir davant d'un tribunal. Hi hauríem d'anar caminant, com ens marca també la Unió Europea. Però estem lluny de complir previsions de la mateixa Unió Europea.

I en aquest apartat permetin-me que els situï, perquè ha succeït el 2014, una de les vergonyes més grans a què ha hagut d'assistir el Síndic de Greuges de Catalunya: la plataforma Castor. En democràcia, amb un real decret llei producte de diversos governs espanyols, atemptant contra tots els principis de llibertat de mercat i de competència empresarial, atribuir directament 1.350 milions d'euros, globalment més de 4.000, aproximadament el cost del Departament de Defensa del Gobierno de España en un any, molt més del que gasta el Govern de la Generalitat en les matèries més importants que té la població de Catalunya..., perquè aquell que hagi invertit, si li ha sortit malament, es quedi rescabalat de la seva inversió. A banda d'una cosa anterior que encara és hora que es reconegui i se solucioni, com és el fet d'haver estat vora un any milers de persones a l'aguait de possibles terratrèmols..., on al començament semblaven que fos efecte del dimoni o d'una causa rara i no pas del que hi havia a pocs quilòmetres dels seus habitatges.

Nosaltres, en el mateix informe de l'any 2014, hem treballat el tema, hem continuat treballant el tema, de

l'habitatge. Hem aconseguit entre tots allò que aquest mateix Parlament també es va proposar i en un altre parlament van realitzar, com és l'eliminació de les plusvàlues municipals en els casos dels desnonaments, en les dacions. Som lluny encara de disposar dels parcs públics que requeriríem per fer front al problema de l'habitatge. I caldria continuar insistint, i el que els parla ho farà, perquè el banc dolent, la Sareb, dediqués una aproximació similar de la que ha dedicat als bancs als particulars i dediqués un percentatge d'allò que ha rescatat perquè ajuntaments i governs, com la Generalitat de Catalunya, en poguessin disposar per administrar en polítiques de lloguer social.

Entrant en altres apartats dels que assenyalarem en l'informe del 2014, voldríem cridar l'atenció sobre temes que afecten la bona administració, i un de molt concret, que sap perfectament el conseller de la matèria, encara que avui no hi sigui present, que és un dels que posem a la picota en aquest tema, com és l'exemple de mala administració amb el «no vull pagar». Tenen vostès a les mans, senyors del Govern, jurisprudència suficient per entendre que es pot aplicar el principi més favorable i no el menys favorable, i mentre no l'apliquen discriminin la ciutadania de Catalunya.

Encara en el camp dels drets directament imputables al Govern de Catalunya, volem insistir en el que ha de ser el clar respecte a les llibertats democràtiques, el que ha de ser un principi elemental de l'ús proporcional de la força en tota actuació de qui en té el monopoli, que són els cossos policials, en el que ha de ser excepcionalitat en l'ús de determinats instruments, com són els que van directament a la força, i en la clarificació respecte a aquestes qüestions.

Hem dit en l'informe de 2014 que és alarmant la indiferència que es demostra per part de governants a nivell d'estat davant d'advertències que ens està fent, una rere l'altra, el Consell d'Europa. El comissari europeu de Drets Humans, el senyor Muižnieks, amb qui treballem estretament, porta un darrere l'altre informes assenyalant com es poden incomplir principis democràtics elementals a Espanya a partir de la legislació que s'està impulsant amb una defensa –una pretesa defensa– de la seguretat ciutadana. I l'informe 2014 ho adverteix, sabent que no és terreny competencial d'aquesta cambra quant a la llei concreta; sí que ho és quant a preocupació política i quant a gestió de la mateixa preocupació.

I això em permet passar a les segones consideracions sobre el que és l'informe anual de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura. L'informe 2014 –aquest que tenen tots vostès, com tota la resta, penjat al web del síndic– és el quart que conté un conjunt d'actuacions elaborades pel consell assessor i per l'equip de treball que emana del consell assessor. Vostès varen fer una llei en la qual, seguint fil per randa el protocol de les Nacions Unides, s'estipulava la participació de les organitzacions no governamentals, de les universitats, dels col·legis professionals –advocats, infermeria, metges–, d'autoritats de prestigi, del mateix personal del Síndic de Greuges, i hi posaven tots els encàrrecs que no es van inventar vostès, sinó que són exactament els que per protegir els drets humans estan al protocol de

les Nacions Unides. I any rere any els hem anat presentant a vostès les conclusions d'aquella autoritat, del seu treball, d'un treball que s'ha anat intensificant.

És la primera vegada que els puc parlar d'aquesta matèria en el Ple del Parlament. Ho havíem demanat altres anys; és el primer any que vostès disposen que es pugui tocar en un punt de l'ordre del dia, encara que vagi dins del punt que literalment parla, només, de l'informe anual. En l'informe de 2014 poden trobar unes actuacions intensíssimes; perquè se m'entengui: en tot l'any l'autoritat ha fet més de vuitanta actuacions –vol dir visites, sense avisar, a fons, en instal·lacions on hi han persones privades de llibertat, des de presons fins a psiquiàtriques–, mentre que el Mecanismo Nacional –español– de Prevención de la Tortura n'ha fet cinquanta i escaig –en tot l'any 2014, perquè puguin tenir elements de comparació–, de les quals només tres a Catalunya.

Hi ha la dimensió d'aquesta autoritat en la proximitat on hi han els problemes, en la celeritat per poder acudir-hi quan hi hagués qualsevol tema d'alerta, en l'estalvi de personal per poder fer aquesta tasca, en l'estalvi de pressupostos quan sovint parlem d'instal·lacions que estan a cop de bus o de *car sharing*, com utilitza el síndic en els seus desplaçaments.

Trobaran que en l'informe 2014 fem dues grans conclusions que continuen sent vàlides i que continuem reiterant i intentant que duguin a canvis importants en la nostra actuació en polítiques públiques. Primer, cal garantir molt millor el dret del detingut a l'assistència lletrada, i que el període d'atenció sigui el més breu possible, ja no per aquell fenomen, que continua existint, i que aquest síndic els va portar fa uns anys aquí, que tenint un dels índexs més baixos de delinqüència de tot Europa tenim un dels índexs més alts d'ocupació dels centres penitenciaris, sinó que ara parlem, fins i tot, del preventiu, del que és abans de possibles sentències, el que significa la detenció.

La durada real d'una detenció preventiva fins a arribar al jutge ha de ser, com diu la Constitució i com diuen els tractats que ha subscrit l'Estat espanyol, la mínima possible. Estem incomplint sistemàticament directives de la Unió Europea pel que fa a les condicions d'assistència lletrada al detingut, sabent que, a Catalunya, algunes d'elles, ja han anat vostès a regular-les directament malgrat que encara no n'hi ha la transposició a nivell d'Estat, perquè també es permet quan han passat els corresponents anys.

Hi ha, en segon lloc, hi insistim i ho reiterem i hi continuem batallant, que cal creure's, construir i consolidar una policia integral a Catalunya: els Mossos d'Esquadra. Ens ho hem de creure, i ho hem de fer. I sorprèn que, havent passat colors molt diferents de majories molt diferents per institucions molt diferents, encara arrosseguem aquesta assignatura. El síndic sap que la legislació a nivell d'Estat és molt confusa, però aquí hi pot haver legislació, hi pot haver un debat i un aclariment, i hi pot haver un debat i un aclariment que dugui, com està demanant l'autoritat, que totes aquelles dependències de policia local on no es donen les condicions de custòdia dels detinguts es tanquin.

Vull citar com a exemple, i ho subratllo, en el sentit el més positiu possible, que abans-d'ahir visitàvem com a autoritat –ara com a mecanisme, ara en parlaré– la nova comissaria de policia local de Sant Cugat, i celebràvem, tant els que la visitàvem com les autoritats de Sant Cugat, el que significa inaugurar una comissaria on no hi ha àrea de custòdia per a detinguts, on es poden utilitzar molt més les energies a altres tasques i els detinguts són traslladats a l'àrea corresponent dels Mossos d'Esquadra.

Entenc que hi pot haver la temptació del petit reietó que ho vol tenir tot a les seves mans, però per democràcia, per drets, per claredat de funcions, ens cal un model de policia integral, i ens cal la col·laboració –i tant, que cal!– de la policia local, que fa una gran tasca, amb la policia de Catalunya, amb els Mossos, i calen, en aquest sentit, convenis el més homogenis i homologables possibles entre l'autoritat de la Generalitat i les autoritats locals per resoldre aquesta qüestió, i cal, en aquest sentit, un estalvi de mitjans i un increment de protecció de drets.

I és una alerta que els fem: compte amb alguns ajuntaments –els grossos–, que potser somien a tenir instruments de policia criminal, que no els correspon, i podem crear petits monstres on després ens puguem plànyer per algunes coses que han sortit de mare. Clarifiquem al màxim quina és la funció de la policia integral de Catalunya i com pot estar composta.

L'autoritat també fa altres recomanacions que valdria la pena que tinguéssim temps d'analitzar-les com estan presentades en el text, però que es refereixen, per exemple, a la qüestió de les mesures de contenció que ens trobem en alguns centres de menors, completament forassenyades, desproporcionades i, sobretot, atemptant contra tot el que és el conveni internacional de drets dels infants.

Vostès saben que el 5 de març del 2015 el Tribunal Constitucional va emetre una sentència que declarava inconstitucionals un conjunt d'apartats de la Llei del Síndic de Greuges de Catalunya de 2009. L'endemà mateix el Síndic de Greuges va elaborar un informe i va projectar un informe per valorar la sentència i proposar mesures a partir de la sentència. Parlem del 6 de març. El 9 de març, tres dies més tard, en comissió parlamentària, el síndic va exposar quin era el programa que es disposava a realitzar a partir d'aquella sentència, i el 16 de març va ser rediscutit, també en comissió parlamentària, amb les manifestacions d'aprovació de tots els grups parlamentaris excepte un.

En què consisteix? Primer: a continuar la feina. Al·gú creu que s'ha d'aturar la tasca d'anàlisi, inspecció, visita, per prevenir maltractaments a Catalunya, com es fa a totes les democràcies més avançades del món, perquè hi ha hagut una sentència? A continuar la tasca. És que la mateixa sentència ho diu, «sin menoscabo que el *síndic* continúe visitando centros», etcètera, d'acord amb les competències, començant per una que només té Catalunya –i va ser un gran encert quan en el seu dia el president Pujol la va reclamar–, que és la competència en el sistema penitenciari, començant per aquesta, per acabar amb els temes de psiquiàtrics

o altres instal·lacions on pugui haver-hi gent privada de llibertat.

Per tant, vam dir: «Continuem l'activitat.» Sobre quines bases? Estatut d'autonomia de 2006, Llei del Síndic de Greuges de 2009 –la part que és constitucional segons el tribunal– i la mateixa sentència del Tribunal Constitucional. Evidentment, no com a autoritat, perquè diu la sentència, literalment, que no ens podem dir «autoritat». Com ens podem dir? Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura i maltractaments.

Segon. Diu el tribunal: «Poden vostès fer-ho en col·laboració amb el Defensor del Pueblo.» Amb convenis. Nosaltres crec que hem demanat quatre vegades convenis al Defensor del Pueblo. Les quatre vegades hem obtingut *la llamada por respuesta*. En aquests moments, la *defensora del pueblo de España* té damunt de la taula, des del 24 de març, un projecte de document d'acord entre les dues institucions per, primer, totes les matèries que sorgeixin i que arribin al síndic de qüestions que afectin el que competencialment té encarregat la Defensora del Pueblo per l'Administració espanyola i les seves delegacions, traslladar-les-hi immediatament, i si en algunes cal i ho consideren oportú, amb una elaboració que ajudi a resoldre-les.

Tot allò, en segon lloc, que pertanyi a gent que es pot queixar al Defensor del Pueblo sobre temes que afectin l'Administració de Catalunya, on té competència, si la persona que ho planteja no hi posa cap mena d'objecció i no opta pel contrari, traslladar-ho al Síndic de Greuges –el que fa anys que practiquem nosaltres, per voluntat de qui els parla i per conveni escrit, amb tots els síndics locals de Catalunya.

I tercer: en els temes del protocol de les Nacions Unides tota l'actuació a Catalunya la fa el Síndic de Greuges i trasllada al Defensor del Pueblo les seves conclusions perquè les incorpori al que envia a les Nacions Unides.

Això ara ja no depèn de qui els parla; està en mans del Defensor el Pueblo, seguint fil per randa el que diu la sentència. Serà un bon exemplar, serà un bon moment per saber on és la voluntat política, institucional, democràtica..., per a què? Per defensar els drets humans. Repassin la sentència del Tribunal Constitucional i no hi trobaran la defensa dels drets humans. Sembla que ens podem dedicar més temps a dilucidar sobre la picabaralla de tal o qual apartat de la lletra de la llei que no pas al cor del protocol de les Nacions Unides, que vostès hi varen donar un títol sencer a una llei, i que a Espanya té un article addicional en la Ley de la oficina judicial, sobre la mateixa matèria.

Tercer –i aquest encara està per fer, perquè no depèn del síndic. Diu el tribunal: «Solo el Estado puede decidir si hay varios mecanismos de prevención de malos tratos y tortura, y solo el Estado puede decidir cuáles son.»

Permetin-me una petitíssima expansió professional d'allò que vaig haver d'abandonar per radical incompatibilitat quan vaig ser elegit síndic de greuges de Catalunya: la docència. Sempre havíem ensenyat, i crec que es continua ensenyant, que, d'acord amb l'ac-

tual complex constitucional, l'Estat no és el Govern central; l'Estat té diversos apartats.

Però, bé, agafem-nos a la interpretació del tribunal —«solo el Estado»—, la mateixa que diu «restringiendo las competencias internacionales», que ho diu, a la sentència —«solo el Estado».

Doncs, bé, el que els parla demana aquí públicament al president de la Generalitat, al Govern, diputades, diputats, grups parlamentaris, forces que tenen representació també a les Corts Generals, forces que connecten amb el Govern de l'Estat, per què no és possible que el Gobierno del Estado —faig l'expressió del Constitucional— faci com l'argentí, el britànic, el mexicà i una llista llarga, com recomanen les Nacions Unides, com vostès varen creure oportú, basant-se en la característica competencial tan singular que té Catalunya, començant pel sistema penitenciari, i nomeni un altre mecanisme, amb tota la col·laboració i organització que calgui, i en aquest cas sigui a Catalunya el que vostès varen decidir al seu dia que calia plan-tejar.

Acabo sense poder-me resistir a llegir-los el final d'un gran llibre d'un gran professor de dret constitucional italià, Gustavo Zagrebelsky, *Il diritto mite*, quan diu: «El dret no és un objecte en propietat d'un, ha de ser objecte i amoïnament de tots i de tants. Que no existeixin patrons, perquè simètricament no poden existir servents del dret.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic de greuges. Continuem ara per part dels grups parlamentaris, i fixarà en primer lloc la seva posició l'il·lustríssim senyor Josep Andreu, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep Andreu Domingo

Presidenta... Síndic, equip del Síndic de Greuges... Aquest serà el darrer informe anual d'aquesta legislatura, i en nom del nostre grup vull agrair-li aquestes seves tenacitat i tossuderia, aquest voluntariat de l'activisme, aquest rigor que en aquests dos anys i escaig heu portat a terme dintre de les vostres responsabilitats. També, aquests dos anys i escaig, anys difícils, perquè la crisi de l'estat de benestar i la crisi de l'economia han fet que haguéssiu d'erigir-vos com a baluard de l'estat del benestar i dels drets socials. I, si a cops en aquesta vostra tenacitat heu elevat el to, crec que ha estat un encert, perquè ha sigut tan colpidora la crisi, que en alguns moments drets que tots crèiem elementals estaven francament en una situació crítica, que crec que és una de les qüestions que..., teníem el deure de preservar l'estat de benestar, a pesar de la profunda crisi pressupostària i econòmica que hem tingut en aquest país, i més quan des de l'Estat central s'ha fet una reducció extraordinària de les disposicions pressupostàries que anaven per als sectors més colpejats per la crisi econòmica.

Ja heu fet referència en el vostre informe als temes de salut, de com la crisi ha fet trontollar alguns aspectes d'aquest magnífic sistema de salut de què gaudim en el nostre país; també al tema de la Llei de dependència, als serveis socials, a l'habitatge, a la pobresa energètica... I totes aquestes qüestions van lligades bàsicament al pressupost. I el que hem procurat alguns grups és, aquestes recomanacions que ens heu fet per preservar l'estat del benestar, acompanyar-les de mocions en el cas de la pobresa energètica o d'esmenes pressupostàries en el pressupost d'aquest any.

Veig que avui aquí no hi han els que posen el crit al cel, sessió sí, sessió també, sobre el tema de la llengua i el menyspreu que diu que fem des de les institucions catalanes a la llengua catalana en aquest país. Suposo que si no hi són i el baix nombre d'informes que s'han d'elaborar i de queixes, deu ser que aquest problema només està en la ment d'uns quants diputats i que no és un problema del carrer.

Hi ha un tema, però, que no depèn en absolut de les disposicions pressupostàries: el tema, de què heu informat també, sobre la tortura. És un tema de bones pràctiques, de radicalitat democràtica, un tema que malauradament en els últims anys ha sigut notícia en els diversos cossos i forces de seguretat del nostre país, un tema que tenim el deure, que tenim l'obligació d'eradicar per al nou país que volem, un tema que precisarà que tinguem una actuació contundent. I això ho diu un alcalde que defensa i que té una gran consideració per la seva Guàrdia Urbana, però que també ha hagut d'anar i denunciar davant els jutjats el subinspector per males pràctiques. Per parlar d'aquest tema, parlarà la companya Gemma Calvet.

Moltes gràcies.

(La presidenta dóna la paraula a Gemma Calvet i Barot.)

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Síndic, equip del Síndic de Greuges, un agraïment i un reconeixement per l'informe de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura enguany, que avui també toca valorar en aquest Ple, i una felicitació per l'exposició resumida d'aquest que ha fet el senyor Ribó, atenent que realment s'han pres a consciència aquesta exploració progressiva, en compliment del Protocol facultatiu de la Convenció de Nacions Unides contra la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants des del seu inici. Prova d'això ha estat el nombre creixent de visites que els darrers anys s'han anat fent per part de les persones que integren l'autoritat catalana.

Dedicaré..., a la sentència del Tribunal Constitucional de 5 de març de 2015, que va escapar el model que s'havia gestat en aquest Parlament pel que fa al desenvolupament del protocol facultatiu. I ho faré no sols per reconèixer que cal, de la manera que sigui..., i, per tant, amb el sistema que vostès ara han adoptat, de «mecanisme», doncs, és evident que cal continuar treballant i tindran el nostre recolzament; però sí que ens veiem amb l'obligació des del Grup Parlamentari d'Es-

guerra Republicana de posar el crit al cel des del punt de vista institucional pel que representa d'involució, de regressió i d'escapçament absolut de la tutela dels drets humans el contingut d'aquesta sentència, que reconverteix l'autoritat catalana del Síndic de Greuges, una institució històrica, amb uns orígens en el segle XV, des del punt de vista de la nostra identitat política i cultural respecte de la transcendència dels drets humans a la realitat catalana, la converteix, com deia, en una prolongació, d'alguna manera, del Defensor del Pueblo, amb dos arguments que la sentència del Tribunal Constitucional esgrimeix com a substantius.

Primer, les relacions internacionals. Entén que tota la feina vinculada a la persecució i a la descripció de la tortura, tractes inhumans i degradants, és a dir, de la tutela del dret a la dignitat, és únicament i exclusivament matèria de relacions internacionals; *ergo* això és competència assumida i exclusiva de l'Estat espanyol. Així es despatxa el Tribunal Constitucional per escaparç i carregar-se la institució de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura.

I l'altre és: com que la competència internacional, en relacions internacionals, és exclusiva de l'Estat, aquí hi ha un excés competencial. És a dir, posa únicament en relleu una dimensió exclusivament formal, entenent a més les relacions internacionals com una matèria de caire representatiu, i no substantiu. Per què? Perquè els drets humans i la interpretació i desenvolupament del protocol de Nacions Unides, ratificat per Espanya l'any 2006 i amb data del 2002, ha de ser entès, interpretat i, com deia el síndic, des d'una visió del dret al servei de la ciutadania, amb interacció permanent amb tots els convenis internacionals de tutela dels drets humans i amb les directives europees també, que obliguen l'Estat espanyol a entendre que aquesta és una competència permanent i inalterable de les institucions catalanes.

I en aquest sentit posem el crit al cel no per una qüestió de sobirania. És que l'hi posem per una qüestió de drets humans, de concepció estrictament jurídica, interpretativa i clarament vinculada amb el dret a la dignitat, del que implica i el que ha implicat el protocol facultatiu de la convenció de Nacions Unides.

Em queda un minut per acabar aquest torn. Nosaltres esperem que l'horitzó immediat a nivell polític ens ofereixi maneres diferents de superar aquesta sentència del Tribunal Constitucional. Mentrestant, farem el possible per seguir recolzant el mecanisme en la tasca que té encomanada. Tenim discrepàncies sobre quin nivell d'acomodament podem fer i sobre el nivell d'amplitud de mires que aquest mecanisme pot abordar. Ja hi seguirem treballant, en coordinació amb el síndic.

Ara bé, pel que fa al contingut de l'informe d'enguany, no volem deixar de dir que hi han dues recomanacions claríssimes de l'autoritat catalana. Una, la necessitat de fer de la feina de l'àmbit d'Interior i de l'àmbit de Justícia una qüestió transversal –una qüestió transversal. I per això nosaltres hem aprovat en aquest Ple el Consell Català de la Justícia i el Consell Assessor Tecnicojurídic en el Departament d'Interior. Aquesta se-

rà la manera i aquestes serien les eines per poder fer possible que aquest gran relat que contempla –i acabo, presidenta– l'informe de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, en desenvolupament del protocol de Nacions Unides, sigui una realitat tangible i real al dia a dia de la nostra política activa, perquè actualment encara hi han moltes assignatures pendants.

Per tant, demanem un reconeixement també a la feina feta per aquestes persones que integren aquesta autoritat, i també un compromís explícit del Govern i dels municipis a l'hora d'implementar les recomanacions d'una forma prioritària.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula ara l'il·lustríssim diputat senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, president. Honorables conselleres, senyores diputades, senyors diputats... Moltes gràcies, síndic de Catalunya, per les seves aportacions amb aquest informe anual. Vull saludar també els síndics locals que avui ens acompanyen i que enguany estan de celebració per aquest vint-i-cinquè aniversari del Fòrum dels Síndics Locals de Catalunya que van celebrar a Lleida el passat mes de febrer i en què vaig tenir l'honor de poder-los acompanyar. Moltes gràcies, síndic de Catalunya i a totes les persones del seu equip que han treballat, que col·laboren en l'elaboració d'aquest informe i que també han comparegut en comissions, preparant els diferents informes, que tots ells, doncs, són molt interessants i que ens il·lustren a tots.

En primer lloc, felicitar-nos de la bona col·laboració, com esmentava el síndic, amb altres administracions, i felicitar-nos també d'aquest alt percentatge de resolució dels conflictes. Mirin, quan el diputat que els parla pensava en aquesta intervenció, els puc assegurar que li costava d'entendre com, després de tenir aquest Informe anual del 2014 del Síndic de Greuges, d'estudiar-lo i d'analitzar les seves recomanacions, les seves conclusions en els diferents àmbits, qui té la responsabilitat de governar i, en definitiva, de millorar les condicions de vida dels catalans i catalanes no l'aplica com a full de ruta de la seva acció de govern.

Sincerament, perquè crec que no cal escriure'n gaires més, de fulls de ruta, si el que es presumeix als responsables polítics és que pensen el que necessita la societat a la qual representen, sincerament crec que no caldrien ni un, ni dos, ni cap més full de ruta que pensar a reduir les desigualtats i generar oportunitats a qui en necessita; no calen més recorreguts polítics i partidistes, no calen més estructures d'estat –bé, o «plans directors», crec que se'n diuen ara–, davant d'aquesta evidència que no avançarem com a país, no serem això que diu el síndic moltes vegades i repeteix, una «societat madura», una «democràcia avançada», si ens oblidem com a societat d'una bona part d'aquesta.

I ho dic, entrant en l'informe del 2014 en concret, perquè, mirin, el síndic, en la presentació de l'informe anual del 2012, en la seva presentació, deia: «Segons com evolucioni, segons quin sigui el pressupost, l'informe anual del 2013 pot ser el del trossejament dels drets socials.» Al cap d'un any el síndic va venir i ens va dir en aquest Parlament, el 2013: «Les queixes en polítiques socials són una clara projecció de la crisi econòmica sobre les persones i és una conseqüència directa de la reducció pressupostària.» I ara, quin informe anual ens presenta el 2014 i què és el que se'n desprèn, d'aquest informe? Doncs, s'evidencia la consolidació de les retallades i la necessitat de protegir amb prioritat drets socials i no retrocedir, i garantir en llibertats aconseguides després de molts anys d'esforços col·lectius. I, per tant, en aquest informe se'ns planteja aquesta situació d'informe social a la qual em vull referir principalment. I ja ho havia anunciat el síndic, com hi he fet al·lusió abans; ho havia anunciat el síndic, diferents representants de les entitats socials, la Taula del Tercer Sector i tants i tants d'altres.

Mirin, moltes vegades tinc la sensació, quan participo com a portaveu dels Socialistes de Catalunya en la Comissió del Síndic de Greuges i ens presenta aquests informes demolidors amb les seves conclusions de la situació, o quan les presenten en altres comissions com la de Benestar i Família, Sanitat, Infància o Educació, que els partits que avui governen a Catalunya –Convergència i Unió i Esquerra Republicana– només estan pendents de a qui se li encomana la culpa de la situació, i allò que hem sentit moltes vegades de la falta de previsió quan hi havia recursos. Tinc la sensació que qui ara governa i té responsabilitats no ho fa amb la convicció i la vocació de servei necessària, sinó que pensa més en com capitalitza el Govern i les expectatives de govern.

I mirin, sí, consellera, davant d'una situació d'emergència social gairebé és indiferent qui en té la culpa, el que cal és que ens arremanguem tots i totes i ajudem a sortir del pou social enfangat totes les persones i famílies que hi estan atrapades. I mirin, si volen, per alliberar-los una mica de la part de feina aquesta que estan fent, els ho reconeixem: possiblement no es va fer prou en el seu moment, i possiblement part de la culpa la tenim nosaltres, com a grup parlamentari, quan teníem responsabilitats. Però d'això ja fa quatre anys, ja han passat quatre anys; per tant, que cada grup parlamentari decideixi què és prioritari i es visualitzi en les seves polítiques i en les seves actuacions de govern.

Quan en aquest informe ens posa al davant la problemàtica de la protecció dels drets socials i els desenvolupa amb arguments i conclusions, com deia, el que està passant al nostre país, no ens podem quedar indiferents i mirar cap a una altra banda. Crec que ho hem d'analitzar amb la crueltat que ho manifesta i amb els diferents àmbits en què se'ns plantegen, i veiem com els catalans i catalanes, davant de la manca d'actuació d'aquest Govern, es troben encara més situats en aquesta situació d'urgència social i amb aquest percentatge tan alt, doncs, de queixes que rep el Síndic, que superen el 40 per cent en l'àmbit social.

I mirin, veiem com afecta, i ja ha afectat, moltes persones la suspensió de les prestacions econòmiques vinculades al servei de residència; veiem com afecta la dràstica reducció de les prestacions d'atenció les persones dependents, o com la nova classificació dels graus de la Llei de la dependència sense nivell ha perjudicat, i els retards en el pagament de qui té prestacions per cuidador no professional vulnereu drets de les persones dependents. I en aquests moments tampoc es garanteix a les persones dependents l'accés al servei residencial: consellera, tenim llistes d'espera plenes i residències buides. O, com ja ha manifestat també el mateix síndic, la inexistència, pràcticament, doncs, reduïda, o pendent de resoldre, la renda mínima garantida.

O en l'àmbit de la sanitat, que darrerament estem assistint en aquest Ple, honorable conseller, al que nosaltres entenem que és el desmantellament somort de la sanitat pública universal, aquesta situació en què ens veiem en aquest Ple i en diferents comissions, que dissortadament és notícia, i no precisament per bona gestió. Per tant, veiem com aquestes llistes d'espera de la sanitat, doncs, es van fent grans i no es pot garantir als pacients, doncs, la possibilitat d'accedir-hi; o com afecta la manca de garantia de les persones diabètiques al subministrament del material per controlar la seva malaltia; o que la cirurgia valvular i coronària es resolgui en un termini de tres mesos. Ens preocupa molt, tot això. Ho diu l'informe del síndic, no li ho dic jo, honorable conseller.

I encara més colpidor, en l'àmbit de la infància i l'adolescència, que també s'hi ha referit: es fa prou i suficient en la protecció dels infants i adolescents amb mancances evidents dels seus drets? O la manca de l'atenció especialitzada per als adolescents? O quan veiem els percentatges, que augmenten de la manera que ho fan, del risc de pobresa infantil i palpable a moltes famílies de Catalunya? O sobre l'àmbit de l'educació –sap greu que ara hagi marxat l'honorable consellera–, quan parlem de la manca de beques de menjador, o la manca dels sistemes d'ajuts en l'educació per als infants socialment desfavorits, que tenen la impossibilitat, molts infants, d'accedir a les activitats de lleure educatiu. I moltes i moltes d'altres qüestions en l'àmbit de l'habitatge, tot el que fa referència a la possibilitat d'accedir a aquest habitatge digne per a totes les persones que ho necessiten.

I vull dedicar l'última part, l'últim minut de la meua intervenció a aquest informe anual, també, que complementa, d'alguna manera, com altres informes, els monogràfics –el de pobresa energètica, el de seguiment dels infants acollits en família, o el dels drets dels infants, el del lleure educatiu i les sortides a colònies escolars, el del transport públic, o el del Castor, que també agraïm, doncs, la presentació rigorosa de tots aquests informes monogràfics, i que aprofundeixen més–, a aquesta part, que el síndic s'hi ha referit i que, per tant, ho vaig manifestar en nom del meu grup parlamentari en comissió, aquesta situació d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional respecte al que fa l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura i maltractaments. Perquè, des del nostre grup donem suport a la creació d'aquest decret, d'aquesta resolució.

ció de 9 d'abril del 2015 del mateix síndic, en el qual s'ha creat com a Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura i altres maltractaments, i, per tant, des del nostre grup donarem suport i seguirem col·laborant amb el síndic i amb tothom que ens ho demani per seguir avançant i, en aquest sentit, poder seguir compartint les conclusions de tota aquesta feina que s'està fent des de l'autoritat catalana, ara Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura.

Gràcies, president. Honorables consellers, honorables conselleres, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, senyor síndic, saludar-lo en primer lloc a vostè i l'equip que l'acompanya, i també saludar els síndics locals que avui són al Parlament. En l'informe que ens ha presentat veiem que l'any 2014 ha tramitat més de 27.000 actuacions, que han afectat més de 53.000 persones, i que prop del 40 per cent corresponen a política social.

El síndic ens diu que fa cinc anys –cinc anys– que adverteix els diferents governs de la Generalitat on estan lesionant els drets amb els ajustos i les retallades que afecten directament els drets socials bàsics. Ens ha dit, literalment: «S'estan creuant línies vermelles.» Cinc anys en què no s'estan posant solucions ni es determinen pressupostàriament prioritats socials, sinó que es prenen decisions reactives que no posen fi a situacions precàries, com la renda mínima d'inserció, la dependència o les llistes d'espera. Una bona dada que trobem en l'informe: el 97 per cent d'acceptació, total o parcial, de les resolucions. I el felicitem: el felicitem, síndic, per haver aconseguit obstaculització zero de les institucions amb les quals es relaciona; fa uns anys això semblava realment impossible, i això segur que és fruit de la seva tossuderia, de la seva perseverança i del seu treball.

Aquest Govern per nosaltres ha prioritzat l'agenda independentista, la del procés, a l'agenda social. I l'informe del síndic alerta que no es poden justificar les suspensions de prestacions econòmiques bàsiques per motius pressupostaris, i no repetiré allò que per al tricentenari, per al procés separatista, per a la consulta il·legal, per a la propaganda, per al Diplocat, per a les ambaixades, per a tot allò que envolta aquest procés sí que han trobat diners. Però no hi ha hagut partides pressupostàries, en canvi, per al Pacte per a la pobresa, per al Pacte per a la infància, o es continua amb la poca claredat amb la renda mínima d'inserció, que, com diu el mateix síndic al seu informe, genera incertesa i és poc transparent i no aporta una solució definitiva a l'increment de situacions de necessitat de les famílies en risc d'exclusió social: hi ha una nova cara

de la pobresa que ha aflorat en els darrers anys i que espera oportunitats.

I ja sé que alguns sortiran i ens diran que la culpa no és de Catalunya, que la culpa és de Madrid, del Govern del Partit Popular, i buscaran aquesta excusa reiterativa i esgotadora amb què ho justifiquen tot. Doncs, mirin, permetin també que els digui que el Govern d'Espanya va aprovar en aquest mandat el Pla nacional d'inclusió social 2013-2016, que inclou per primera vegada el treball en xarxa de comunitats autònomes, ONG, agents socials i tercer sector, amb una dotació de 136.000 milions d'euros, amb 240 mesures especials amb especial dedicació als sectors o grups en risc d'exclusió social; Pla nacional d'inclusió social, a més del pla PENIA per la lluita contra la pobresa infantil, per citar només dos dels programes que ha aprovat en aquests anys. És qüestió, senzillament, de prioritats, i el Govern actual de Convergència i Unió no ha tingut l'atenció social com una de les seves prioritats, i això ho demostren no només els pressupostos, sinó les queixes que també rep la sindicatura.

Ens alegra saber, síndic, que tant sindicatura com conselleria de Salut treballen plegades per poder acabar amb les llistes d'espera, tant de diagnòstic com d'intervenció. No és que no confiem en la bona voluntat –al revés, li desitgem sort i encerts en aquesta matèria–, però amb les retallades que també hi han hagut en la conselleria de Salut i sense dotació pressupostària extraordinària per reduir aquestes llistes d'espera se'ns farà molt més difícil o caldrà molt més que bona voluntat per poder reduir-les. Tant de bo, com vostè ha dit, d'aquí a unes setmanes pugui tenir bons resultats. Nosaltres ho dubtem, perquè entenem que cal una partida més gran pressupostària per poder reduir aquestes llistes d'espera.

L'informe 2014 posa l'accent en consums energètics bàsics, la definició de la pobresa energètica i si hi ha les condicions justes per poder afavorir els consumidors més vulnerables, perquè la solució no només passa per treves hivernals d'ajornament de pagament, passa per un debat serè i rigorós, amb la creació d'un fons específic que doni resposta a les més de cent mil persones situades a la franja que denominem «pobresa energètica».

Sobre la sentència del Tribunal Constitucional que ha declarat inconstitucional tot el que significa l'adaptació del síndic al protocol de Nacions Unides de lluita contra la tortura i maltractament i, per tant, també la denominació d'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, la mateixa sentència diu que no afecta la competència del síndic a l'exercici de competències de supervisió, i concretament amb relació a la prevenció de la tortura o altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants, i afecta les relacions internacionals, en què, òbviament, la representació la té el Govern d'Espanya i el representant en qui delegui.

Li demanem que no vulgui fer d'aquesta qüestió un tema polític o una nova guerra entre institucions. A vostè se'l pressuposa imparcial i garant de la legalitat; li demanem que sigui exemple del compliment de la legalitat i acati aquesta sentència amb exemplaritat, i

crec que ho està fent. Ja sabem que els independentistes tindran una nova excusa per seguir amb el seu discurs, amb el monotema, però siguem sincers: és lògic que el Síndic de Greuges d'una comunitat autònoma com Catalunya no pugui tenir, no pugui exercir a l'exterior com si Catalunya fos un estat, sinó que ha de centrar-se en allò que li competeix avui, i avui Catalunya és una comunitat autònoma d'Espanya.

I, pel que fa a la prevenció de la tortura, li fem un prec, aquest grup parlamentari li fa un prec. A vegades tenim la sensació que posem ombra de dubte sobre les policies de Catalunya, sobre els Mossos d'Esquadra, en concret, i sobre les policies locals. Ens diu a l'informe que hi ha una manca de proporcionalitat de vegades en l'ús de la força fora de les dependències policials a l'hora de reduir persones al carrer i que l'ús de la força s'ha de fer en actuacions policials de forma absolutament excepcional i proporcionada.

El nostre grup parlamentari li demana que, en la seva competència de prevenció de la tortura, ara amb el Mecanisme per a la Prevenció de la Tortura, sigui proporcional i equànime amb la realitat que es viu a les comissaries i que, si en algun cas detecta algun tipus de mala praxi, no només ho denunciï, sinó que ho porti fins a les últimes conseqüències, i serem al seu costat. Però no podem compartir la insinuació, no que fa vostè, sinó alguns que interpreten les seves paraules, que l'ús de la força sigui desproporcionat i no excepcional a Catalunya tant per part dels Mossos d'Esquadra com de les policies locals o les guàrdies urbanes.

Nosaltres pensem que tenim grans professionals de la seguretat ciutadana al servei dels catalans, persones que es posen l'uniforme i que es juguen la seva integritat arriscant a vegades la vida per treballar per garantir la seguretat i la llibertat a Catalunya. I en algun moment, llegint alguns que interpreten el que diu l'informe o escoltant algunes declaracions, ens sembla com si aquesta potestat de control anés més enllà i generés ombra de sospita damunt d'aquests professionals en la matèria de seguretat insinuant que no es respecten els drets fonamentals.

I, per tant, li demanàriem que aquí també perseguís tota aquella mala praxi que trobi o allò que s'ha-gi de corregir, però sense criminalitzar un col·lectiu, evidentment, el dels cossos i forces de seguretat, especialment en els que se centra la seva competència, que és en els Mossos d'Esquadra i les policies locals.

Ha fet referència a la Llei orgànica per a la protecció de la seguretat ciutadana afirmant que pot significar una minva de les llibertats públiques. Nosaltres aquí, síndic, també discrepem. Per nosaltres és una llei garantista, profundament democràtica i té un únic objectiu: el normal desenvolupament de la vida en llibertat de tots els ciutadans. La llei, només, i de forma exclusiva, persegueix i sanciona accions o actituds violentes, incíviques o perilloses. La llei no regula les manifestacions, sinó que dona resposta a possibles incidents violents que hi puguin haver. El règim jurídic del dret a la manifestació no es modifica, ni es limita cap dret, però sí que se sancionen les accions violentes, coercitives o agressives realitzades amb ocasió

o amb l'excusa d'una manifestació. I, a més, aquesta llei no només és sancionadora, sinó que incorpora una novetat, i és garantista en la regulació de les potestats d'intervenció policial, ja que imposa el principi de no-discriminació en l'exercici d'identificacions policials.

Sobre els drets lingüístics també m'hi referiré. Les queixes ens diu que són ínfimes, però, en canvi, el síndic entenem que entra a polititzar el tema de la llengua quan afirma que si alguna llengua no ha aconseguit un estatus de normalitat a Catalunya és la llengua catalana. Nosaltres tampoc hi estem d'acord, potser perquè vivim realitats diferents o percepcions diferents, però també demanem que se'ns escolti. Perquè quan en una comunitat autònoma es multa els seus establiments comercials per retolar en castellà, que és llengua també cooficial a Catalunya, és que massa normalitat lingüística no hi ha; quan un autònom, un empresari o un emprenedor és susceptible de ser sancionat per dirigir-se als seus clients en castellà en els seus missatges publicitaris o en el rètol de l'establiment, no es pot afirmar que la llengua que no té normalitat és la catalana; o quan una família catalana no pot triar la llengua vehicular dels seus fills a l'ensenyament públic de Catalunya perquè el sistema és només en català, tampoc podem dir que hi ha normalitat lingüística. Quin problema hi ha que els escolars de Catalunya dominin el català, el castellà i l'anglès i utilitzin les tres llengües amb normalitat a l'escola? Per nosaltres és la llengua castellana la que no ha aconseguit aquesta normalitat en el model educatiu a Catalunya. I tenim situacions d'escoles que donen assignatures en anglès, assignatures en català, fora de la llengua i la literatura i la gramàtica, i, en canvi, no poden donar assignatures en castellà i potser algú hauria de reflexionar-hi.

Nosaltres compartim que hi ha hagut una situació complicada de resoldre, que és el tema del Castor, com a exemple, vostè ens diu, de mala administració. I és que el Castor va ser un dels despropòsits del Govern Zapatero, rodejat d'una incompetència i incoherència en planificació energètica, ja que era una infraestructura cara, molt cara, i de dubtosa necessitat.

I el problema és que el Govern del moment, socialista, va negociar el projecte Castor blindant legalment i econòmicament l'adjudicatari, executant la pitjor negociació possible per a tots els ciutadans espanyols, abocant-nos a tots a un projecte incert i amb una posició de debilitat econòmica i legal. I el Govern actual no va tenir més remei que complir amb la legalitat, amb els compromisos contrets i signats pel Govern anterior, socialista, i que, com a conseqüència d'aquella decisió, pagarem durant molts anys tots els consumidors a la factura.

Acabo, president. Aquest grup parlamentari ha recorregut, parlant de transparència i de bon govern, ha recorregut a la sindicatura, a vostè, per saber quin és el cost i l'aportació del Govern a Independent Diplocat. Lamentem haver-li de portar aquesta qüestió a la sindicatura, però els diputats d'aquest grup parlamentari tenim dret a saber i esperem que ens pugui ajudar.

La transparència i la bona gestió comencen per no amagar informació pressupostària, especialment quan

aquests invents sorgits del procés separatista els paguem amb els diners de tots els catalans; tenim dret a saber, tenim dret a controlar com i on es destinen els diners de tots.

I ens agradaria que vostè li expliqués al conseller Homs com viu, com creu i com espera que sigui la transparència del Govern, perquè segurament tindrem l'opunitat de portar-li més coses, perquè aquest Govern que s'autoanomena «de la transparència» segueix negant a aquest grup parlamentari informació com, per exemple, el cost de tota l'organització de la consulta il·legal del 9 de novembre.

Síndic, li agraïm l'informe anual així com tots els informes que ha presentat en aquest Parlament, el felicitem per la feina feta i li agraïm, a més, les recomanacions. Malgrat que, de vegades, sovint, no compartim algunes de les afirmacions que vostè ens fa, li asseguro que sí que les escoltem i que sí que reflexionem sobre elles.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Síndic i el seu equip..., saludar l'equip que l'acompanya, el Jordi Sànchez, la Maria Jesús Larios, el Francesc Vendrell. I també saludar especialment els síndics locals, els síndics i síndiques locals, de Barcelona, Igualada, Sant Boi, Vilanova i la Geltrú, Cornellà i Girona. I posar en valor que així com és molt difícil la coordinació entre el nostre síndic i el Defensor del Pueblo, no és així en el cas dels síndics locals i Síndic de Greuges, en què existeix una bona coordinació interadministrativa, en què funciona el principi de proximitat, i prova d'això són els nous convenis que es van fent cada any i en què no hi ha cap problema per delegar funcions i que les faci aquell que pot ser més eficaç fent-les.

Miri, ens felicitem, en primer lloc, que aquest any pugui explicar l'informe anual sobre la tortura en aquest Ple, perquè sentim..., aquesta diputada sent que ho demana des del 2011.

I abans d'entrar a valorar els informes, tant el de la tortura com l'informe anual, nosaltres voldríem valorar la sentència i el que creiem que cal fer des del Parlament i des del Govern. Miri, en aquesta sentència en la qual es declaren anticonstitucionals i s'anulla tot el conjunt d'articles que fan referència a les competències en matèria de relacions internacionals i, concretament, la seva atribució de condició d'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, creiem que és un despropòsit que el Tribunal Constitucional no tingui en compte per elaborar-la el dictamen que en el seu dia va elaborar el Consell de Garanties Estatutàries, quan es va fer la llei, perquè justament hi va

haver unanimitat a dictaminar que els preceptes eren plenament constitucionals i estatutaris. Només es pot entendre aquesta sentència –que, per cert, en cap moment parla de drets humans– en el marc de l'estratègia recentralitzadora del Govern del PP, que es va iniciar amb l'informe Cora el 2012, i en la seva concepció d'un estat poc democràtic, que no accepta la plurinacionalitat i que seguint amb la tàctica del *café para todos* pretén una uniformitat fictícia, que no vol entendre que, de la mateixa manera que som l'única comunitat que tenim competència plena amb el sistema penitenciari, teníem també aquesta Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, que, a més, està reconeguda i present en tots els fòrums internacionals.

Síndic, més enllà dels arguments jurídics, i tenint en compte l'excel·lent tasca que desenvolupa l'equip en aquesta qüestió, i de què vostè va donant compte a la comissió des del 2011, nosaltres, el nostre grup, Iniciativa - Esquerra Unida, vam presentar una proposta de resolució, quan va sortir la sentència, que justament demanava això, que es reconegués la figura del síndic com a autoritat o mecanisme. És igual el nom, ja trobarem el nom, perquè el nom no ha de ser el problema. És a dir que reconegués la figura del síndic com a mecanisme, que donés suport a la petició del síndic per reiterar al Defensor del Pueblo la subscripció del conveni, perquè concretés el règim de col·laboració, i que instava el Govern a elevar els informes del síndic als organismes internacionals.

Crèiem que calia fer-ho en el Ple, perquè considerem que la sentència és un gravíssim ataca a l'autogovern. I, en aquest sentit, volem agrair el suport que ens van donar Esquerra Republicana i la CUP, però que no va ser suficient per poder-ho portar a aquest Ple, i que, per tant, farà que aquest tema no es discuteixi aquí sinó a la comissió.

I lamentem, en aquest sentit, que el Govern no tingui una actitud més valenta, més bèl·ligera, davant del Govern central, davant del Tribunal Constitucional, per defensar les competències que ja tenim i ens estan anul·lant, perquè, si no, és capaç de defensar això, com ho farà per aconseguir les noves competències que són necessàries per construir un estat sobirà?

Bé, síndic, per acabar ja amb aquesta qüestió, també dir-li que tindrà tot el nostre suport a la resolució que vostè mateix ha entrat al Parlament perquè el designin mecanisme català.

Feta aquesta introducció, que em semblava important, passo a destacar alguns aspectes generals de l'informe del 2014. U, miri, és molt positiu que els informes recullin tot allò..., que l'informe del 2014 reculli tot allò que es va fer en els diferents monogràfics –d'infància, pobresa energètica–, perquè ens dona una diagnosi molt afina de la situació. I la situació que es retrata, doncs, és una situació d'emergència social, i després m'hi referiré.

També felicitar-lo per l'increment d'activitat i, especialment, per l'increment exponencial de les actuacions d'ofici: de 121 actuacions d'ofici el 2010 a 263; algunes d'aquestes amb força ressò, com la del Castor, i algunes que volen donar resposta als neguits de la ciutadania.

dania, com la que ha obert arran de l'anunci de l'ús en un futur de les pistoles elèctriques Taser per part dels Mossos d'Esquadra i les policies locals, i en què vostè recomana que es pugui tenir un debat legislatiu i una reglamentació detallada abans d'utilitzar-les, i que esperem que el Govern en prengui nota.

Ens preocupa, però, que aquest augment d'activitat, aquest augment de les queixes, un 7,4 per cent, més les competències que haurà d'assumir de l'aprovació de la Llei de l'LGTB, més la Llei de transparència, vostè ho ha de resoldre, el seu equip, en un marc de reducció pressupostària; una reducció pressupostària del 35 per cent des del 2008. Li ho posen difícil, síndic, perquè nosaltres, a diferència del que pensa el Govern, no creiem que es pugui fer més i millor amb menys.

Miri, per la situació d'emergència que es retrata en l'informe, nosaltres volem situar l'anàlisi en dos grans blocs: el bloc que té a veure amb la protecció i defensa dels drets socials de la ciutadania i, especialment, dels drets dels més vulnerables, de les classes populars, de les que són usuàries dels serveis públics i que pateixen els efectes de les retallades, de les polítiques d'austeritat, i un segon bloc que té a veure amb les llibertats i seguretat, amb la seguretat ciutadana.

Pel que fa a la protecció dels drets socials, en la qual veiem que hi ha un augment, un 40 per cent d'augment de les queixes, miri, totes les qüestions de la Llei de dependència i autonomia personal. Nosaltres sabem que hi ha una sèrie d'incompliments de l'Estat: en aquest moment, la Llei de dependència que s'havia de finançar per part de l'Estat al 50 per cent s'està finançant només un 18. Però això no treu que el Govern català tingui coresponsabilitat, en sigui coresponsable i tingui una part de responsabilitat en el tema de la renda mínima d'inserció, que ara pot solucionar; ara, en aquests moments en què s'està tramitant en aquest Parlament la ILP de la renda garantida, es podria solucionar i fer que realment aquest sigui un dret, un dret subjectiu que no estigui condicionat al pressupost. Perquè parlem de drets, estem parlant de drets, de drets lligats a drets humans.

Pel que fa a la pobresa energètica, miri, en primer lloc, dir-li que celebrem i donarem suport a la proposta que ha fet el síndic de fer una jornada sobre el tema amb les empreses de subministraments bàsics, amb els serveis socials de les administracions, perquè cal trobar solucions entre tots, perquè és pobresa energètica, però en realitat estem parlant de pobresa, estem parlant que cal trobar les formes de finançament i que el Govern català ha de complir els mandats parlamentaris. Hi ha una moció presentada pel nostre grup des del 2013 i que, com moltes altres, no s'està complint, que parla d'això, de tarifació social, del bo del gas, d'evitar els talls. Per tant, cal que el Govern faci els deures en aquest sentit; però també el Govern de l'Estat, que no posi pals a les rodes portant el mínim decret que havíem avançat al Tribunal Constitucional.

També –perquè no tindrè temps– continuar treballant en el tema de l'accés a l'habitatge digne. I en aquest sentit dir-li que el nostre grup, fent cas de les seves recomanacions, hem presentat reiteradament que cal un

fons de lloguer, d'habitatge de lloguer social, que cal que els ajuntaments tinguin capacitat de poder negociar amb la Sareb, amb les entitats bancàries, com s'ha fet ara a Salt.

En el bloc de llibertats i seguretat, que tractaré conjuntament amb l'Informe sobre la prevenció de la tortura, miri, volem destacar que compartim l'opinió que vostè ha expressat molt prudentment sobre la llei mordassa, la Ley orgánica de seguridad ciudadana, aprovada el 26 de març en solitari, amb el rebuig de la resta de grups, pel retrocés de les llibertats que suposa –de la llibertat d'expressió, de la llibertat de reunió, de premsa–, per les polèmiques devolucions en calent, que, a més de vulnerar els drets humans, incompleixen els tractats internacionals subscrits per l'Estat. I en aquest sentit suposem que el síndic farà alguna actuació, i esperem que aquest Parlament també en faci.

Miri, de l'Informe relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura del 2014, en primer lloc, felicitar l'equip, l'equip que treballa amb vostè –el senyor Mena, la senyora Labarta, el senyor Jaume Saura–, tant per l'increment de l'activitat –vuitanta-dos centres visitats–, com per la qualitat i oportunitat de les accions realitzades. La setmana passada, el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa coincidia amb el síndic en la denúncia que feia del CIE de la Zona Franca. I nosaltres insistim en el tancament d'aquest centre, en tant que centre d'internament lligat al sistema penitenciari.

També valorem positivament –i per això el nostre grup varem presentar una resolució, perquè la poguéssim presentar a la comissió–, valorem la resolució dels fets del 4 de febrer del 2006, el cas 4-F, una actuació que va obrir d'ofici després de l'emissió per TV3 del documental *Ciutat morta*. Per què? Perquè en aquell cas es van donar tota una sèrie de factors, una constel·lació de factors, que en part queden recollits també en l'Informe sobre la tortura, tota una sèrie de mancances i vulneració de drets.

Sobre, també, l'Informe de la tortura, nosaltres volem destacar dos aspectes: la necessitat de la llei de la policia integral de Catalunya, que cal defineixi tasques i competències de cadascú –qui fa de policia judicial, qui fa investigació...– i superi les disfuncions entre mossos d'esquadra i policies locals, i la disparitat dels convenis que es van signant. Cal disposar d'aquesta llei. El Govern catalanista i d'esquerres va elaborar un avantprojecte. El conseller Puig, quan va prendre possessió..., va anunciar que es presentaria aquest projecte de llei. Quatre anys –quatre anys– i, després que reiteradament ho demanéssim, aquest projecte no s'ha presentat; però com tampoc ha fet el projecte de protecció civil o la llei de bombers. Per tant, cal que es presenti aquest projecte i que defineixi..., i evitaria qüestions com les que malauradament..., una part del cas que es denuncia en els fets del 4-F.

Per últim ja, i molt ràpid –perquè ja acabo, president–, l'altre brot que ens preocupa és tota la vulneració de les directives europees relacionades amb l'assistència lletrada al detingut: el dret d'informació; l'assistència de l'advocat en menys de vuit hores o amb el mí-

nim temps possible, que fa que a vegades, per exemple, menors hagin de passar la nit en unes dependències que no estan condicionades, de comissaries locals; l'accés dels advocats al llibre de custòdia dels detinguts –un dels casos que apareix en el cas 4-F: llibre de custòdia desaparegut–; una sèrie de drets que vulneren sistemàticament..., encara que la senyora Alegret digui que no, però que apareix que els vulneren sistemàticament els cossos policials, siguin Mossos, Policia Nacional o Policia Local, i que acaben conculcant els drets de les persones detingudes.

I ja per acabar, *síndic*, només esperem que segueixi treballant amb el seu equip tan intensament en el 2015 com ho ha fet en els anys anteriors, que ens posi els focus i els llums en aquells problemes que vulneren i conculquen drets, que ens faci recomanacions i que ens posi deures a tota aquesta cambra, perquè entre tots puguem construir una Catalunya més lliure, més justa i més neta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. En primer lugar, nuestro reconocimiento y agradecimiento al *síndic de greuges* y a su equipo, que hoy presenta en este plenario el informe relativo al 2014, y por los distintos informes que se han librado sobre aspectos fundamentales, como son la pobreza energética, el proyecto Castor, los derechos lingüísticos o la Autoridad Catalana para la Prevención de la Tortura –la hasta ahora autoridad catalana–, materias que han sido objeto, a su vez, de distintas presentaciones en las comisiones específicas de Salud, Bienestar Social o Infancia.

Un año más, el *síndic*, en su informe del 2014, nos muestra un detallado análisis a través de las quejas de los ciudadanos y las intervenciones efectuadas desde la sindicatura.

Lo primero que se destaca: que se han incrementado el número de quejas en el año 2014 respecto del 2013 y que hay un porcentaje absoluto de quejas atendidas por las administraciones, cosa que no pasaba en ejercicios anteriores. El número mayor de quejas de las que habla el *síndic* afectan a temáticas sociales, destacando por su número las referidas al cumplimiento de las prestaciones previstas en la Ley de dependencia, que conculcan derechos adquiridos y el derecho de acceso a las prestaciones, como es el caso de todas aquellas personas que tienen reconocida la prestación y no se la pagan, o la suspensión de prestaciones económicas vinculadas al servicio de residencia. Y es que todas y cada una de estas quejas, más allá de ser una estadística, responden a ciudadanos que ven cómo desde la Administración de la Generalitat se vacían de contenido sus derechos legalmente reconocidos, obligándoles a tener que recurrir a los tribunales de justicia para acceder a unas prestaciones que ya están re-

conocidas y a las que tienen derecho. Vemos nosotros aquí también un ejemplo de mala administración.

Siguiendo con las quejas que se detallan en el informe, una vez más otra problemática recurrente año tras año: la renta mínima de inserción. Tenemos una prestación compleja y poco transparente, que genera incertidumbre al ciudadano, que se ve en la obligación de solicitarla y que no resuelve de ninguna manera los problemas derivados del incremento de situaciones de necesidad, como muy bien indica el *síndic* en su informe. Y recalamos que el debate sobre la reforma de la renta mínima de inserción sigue abierto desde su modificación en el año 2011 y que se han presentado varias iniciativas en sede parlamentaria y todas han sido rechazadas por la mayoría parlamentaria que conforman Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Catalunya. Y un año más se constatan las carencias de los ciudadanos, inmersos todavía en la penuria de la crisis económica, penuria económica que esta Administración convergente, apoyada en Esquerra, pone en peligro incluso la cohesión social, línea roja que se está traspasando irresponsablemente, como muy bien indica el *síndic*.

Otro problema objeto de numerosas quejas, que sigue desgraciadamente en el *ranking* de quejas y que afectan el derecho a la salud, es el problema de las listas de espera. Hubo retrasos en el 2014, no solo en la intervención, sino en el diagnóstico, lo que hemos dado en llamar «la lista de espera de la lista de espera», porque no se ingresa en la lista de espera para intervención hasta que no tienes un diagnóstico que dice que requiere la intervención, y para esto hay que armarse de paciencia. Por lo tanto, tenemos retraso en los diagnósticos, retrasos en las listas de espera.

Decía usted, en la presentación del informe, que había que cambiar en la forma de gestión. Lamentablemente, ha habido una modificación en las listas de espera, pero seguimos teniendo unas listas de espera opacas, en las que sigue sin haber transparencia en la gestión y, desde luego, en las que en modo alguno hay una actitud proactiva de la Administración de salud. Y se han conseguido rebajar los tiempos increíbles del 2014, si bien solo a base de derivar a la sanidad privada muchas intervenciones, cuando de una forma deliberada se ha mantenido la sanidad pública infrautilizada.

Otra cuestión preocupante y sangrante: los retrasos en el pago de indemnizaciones y salarios adeudados por el Fondo de Garantía Salarial a los trabajadores que –recordémoslo– han pagado esta contingencia mes a mes de su salario, porque se les detrae por ese concepto, porque recordemos que es un seguro.

También el drama de los muchísimos desempleados mayores de cincuenta y cinco años, que tienen un bajísimo índice de empleabilidad. Hacen falta más recursos y políticas para luchar contra este gravísimo problema.

El derecho a los suministros básicos, a los que se ha dedicado un informe y donde se relata el drama de aquellos ciudadanos atrapados en lo que nosotros denominamos «la pinza de la pobreza». Hay más paro, menos salarios, empresas cerradas, situaciones de po-

breza, menos recursos públicos y más recortes. Nosotros también creemos, *síndic*, que se tendrían que distribuir mejor los recursos. Observamos con estupor cómo se han dedicado más de 6 millones de euros a los fastos nacionalistas con motivo del Tricentenario. Quizás estos 6 millones y medio hubieran servido para paliar y ayudar a acceder a muchos ciudadanos que están en esa pinza, agarrados en esa pinza de la pobreza, de la pobreza energética, y que han sufrido, como todos los ciudadanos, un 60 por ciento de aumento en los suministros desde el año 2007.

Respecto a las quejas en el ámbito lingüístico, nosotros, *síndic*, sacamos una conclusión radicalmente diferente a la que usted saca. A lo mejor hay pocas quejas de los ciudadanos en el aspecto lingüístico porque han perdido la fe en el *síndic*, porque ya ven que el *síndic* avala absolutamente el modelo lingüístico, el modelo de inmersión lingüística. No hay más que ver cómo se despachan las quejas lingüísticas, alegando..., ignorando lo que verdaderamente está pasando en Cataluña en este ámbito, lo que les está pasando a aquellos comerciantes que ven cómo se les están imponiendo multas por la rotulación, a lo mejor en castellano, a lo mejor en inglés, a lo mejor en ruso, pero no en catalán. Y es que resulta, *síndic*, que todas las quejas sobre la ausencia de casillas para preinscripción escolar infantil, la ausencia de libros de texto en castellano, se las despacha muy rápido, alegando la discrecionalidad que tiene la Administración en estas materias. En dos líneas, *síndic*: ustedes, que han abierto tantas actuaciones de oficio, ¿cómo es que no han abierto una actuación de oficio si le parece que a usted no le han presentado ninguna queja por lo que está ocurriendo con aquellos ciudadanos que piden también recibir enseñanza en castellano?

Me queda un minuto y no quiero dejar de referirme a la sentencia del Constitucional sobre la Autoridad Catalana de la Tortura. La posición de Ciudadanos no puede ser otra que la que ya se mantuvo en su día con motivo de la aprobación de esta ley y que básicamente ha recogido la sentencia del Constitucional. Pero esto no impide que nuestro grupo valore muy positivamente, como le hemos hecho llegar y se lo hemos dicho en todas las ocasiones, el trabajo que realiza lo que ahora se denominará el Mecanismo para la Prevención de la Tortura en orden a los abusos de las personas que se encuentran privadas de libertad en el ámbito catalán. Y creemos, también, que esa tarea debe seguir realizándose; ahora bien, dentro de un ámbito de colaboración y lealtad institucional con el Defensor del Pueblo, provocando sinergias y acercando la Administración dentro de este ámbito al territorio donde puede ser y es más eficaz y eficiente, como se ha demostrado.

Los números cantan, *síndic*; vemos las actuaciones que se han realizado desde la *sindicatura de greuges*, la intensa labor que se ha hecho y la labor que se ha ejercitado desde el *síndico*..., desde el Defensor del Pueblo. Y, por tanto, esto es una realidad que se ha plasmado en la propia sentencia del Constitucional.

Esperamos que, después de esta sentencia, donde quedan claras las competencias y donde se ha revalidado la tarea del equipo del *síndic* en esta materia, se abra

una nueva etapa de colaboración y más eficacia, y de avance y profundización en la defensa de los derechos humanos.

Nada más. Y agradecer nuevamente la tarea que se hace desde el Síndic de Greuges en defensa de los derechos de los ciudadanos de Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta; bon dia. Bon dia també al síndic i a tot l'equip, a la síndica i a tots els síndics, també, d'altres municipis.

Comencem, triplement, abans d'entrar en matèria, amb un agraïment, un agraïment a la feina feta, tan acurada com, segurament, desvetlladora i, segurament, al nostre parer, demolidora, no?

També, amb tota la nostra solidaritat completa amb els que estan a fora, que són els treballadors i treballadores de les subcontractes de Telefónica, també; una metàfora de com s'han devaluat els drets socials i laborals a través d'un saqueig d'allò que era públic i s'ha privatitzat per fer negoci d'un dret bàsic com és també..., o un servei bàsic com és el de la telefonia.

I, finalment, i segurament molt vinculat al contingut de tot el que incorpora aquest nou informe del Síndic de Greuges, un record especialment sentit per en Xavier Vinader, que sempre deia que ens havíem de blindar contra tot desànim, que havíem de fer-ho cada cop millor i anar cada cop més lluny, i també per Eduardo Galeano, per la prosa d'Eduardo Galeano, que sempre deia que era més lliure el diner que la gent, i això també ho expressa aquest informe del Síndic de Greuges, i que deia que al sistema es permet que la política sigui democràtica mentre no ho sigui mai l'economia, i això també ho expressa clarament l'informe del Síndic de Greuges. I, finalment, i òbviament, per una radicalitat antiga contra el feixisme, que era la de l'estimada cantautora Teresa Rebull, que ens va deixar ahir.

Des d'aquesta mateixa memòria triple –d'en Vinader, d'en Galeano i de la Teresa–, doncs, la mateixa denúncia de sempre, avui actual i revisitada, d'una crisi que ja és percebuda àmpliament com un frau polític i com una estafa social. El síndic constata l'absència de polítiques públiques, les dificultats per implementar polítiques públiques, però ahir ens deien, els poders públics, en aquest cas de l'Estat, allò que van dir que no passaria mai, i ens deien que, del rescat bancari, donen per perduts ja 56.000 milions d'euros, que és una cosa semblant a deu cops totes les retallades que han aplicat els governs de la Generalitat de Catalunya.

Dit això, la síntesi del temps que vivim, i parafrasejo i cito el mateix informe, la mateixa comunicació, la mateixa carta que enviava el síndic a aquest Parlament de Catalunya, i obro cometes, i deia que «l'in-

forme, òbviament, reflecteix l'impacte de la crisi econòmica i social i particularment l'afebliment continuat que han estat experimentant els drets socials des de l'any 2009» –ho remarco, 2009, amb altres governs i amb altres colors–, conseqüència directa –és així; això ja, tancades les cometes, és al parer de la CUP– de la política, és a dir, del que es fa i es deixa de fer des d'aquesta casa i des de l'acció de govern; la crisi no cau del cel i respon a la voluntat política, institucional i governamental de prioritzar altres coses.

Es podria dir, metafòricament, i en pura dialèctica, que en aquesta cambra, finalment, hi ha dos grans moments que ens desvetllen de la realitat i de la magnitud de la tragèdia en un context de crisi sistèmica fonda. I els escollim nosaltres, els moments. Sempre s'ha dit: «El moment més important són els pressupostos.» I nosaltres diem: «Sí, és veritat, són els pressupostos. I el segon moment més important és l'informe del Síndic de Greuges, perquè diu tot allò que no cobreixen els pressupostos.» L'aprovació dels pressupostos és on s'ordena la devaluació i la degradació de les condicions de vida de bona part del nostre país, fonamentalment dels sectors més exclosos i precaritzats i vulnerabilitzats, i l'informe del Síndic de Greuges sempre és l'altra cara de la lluna: el balanç, la cartografia, la radiografia, l'anatomia de l'explicació de com, de les conseqüències antisocials d'aquests pressupostos; el recompte de les víctimes, si volen; l'avaluació de la terra arrasada, de la tirania de les retallades, d'allò que s'emporta per endavant l'austeritat dictada per Barcelona, Madrid i Brussel·les; la demolició de drets fonamentals, i els efectes, que diria monsenyor Ellacuría, de la violència estructural econòmica. Tots dos, dialècticament, sí que tenen un únic punt d'intersecció en comú, i és la fallida de la democràcia, l'extensió de la desprotecció social i la multiplicació de la vulnerabilitat, cada cop major.

I hi ha tres exemples de per què serveix la política o simplement si la política serveix. L'any passat va haver-hi 76.000 demandes d'habitatge protegit, se'n van donar mil; un 98 per cent de desprotecció. L'any passat es van donar 27.500 PIRMI, hi ha 1,6 milions de persones en la pobresa; grau de desprotecció? 99 per cent. Per a què serveix la política? Per a què serveixen els governs? Per a què serveix la institució? Són preguntes legítimes?

Pobresa energètica. El Govern s'està discutint per un fons de 20 milions d'euros amb les empreses multinacionals subministradores, que cada dia guanyen 20 milions d'euros en beneficis nets, que en els últims 525 dies, han guanyat cada dia 20 milions d'euros, 8.000 milions d'euros, en beneficis nets, extorquant i explotant un dret fonamental quan presten uns serveis públics.

En l'àmbit del dret, perquè el dret és un estri, i un nyap, també, dels pobres, per protegir-nos d'aquells que en tenen, de molt poder, caldrà començar a parlar dels delictes corporatius dels estats i dels mercats contra pobles i contra persones.

La funció del dret i de la política i segurament de la filosofia és evitar i prevenir la injustícia i és fer impossible el moment d'inhumanitat; si no, és la llei de

la selva i el camp qui pugui neoliberal. Com a comunitat, i això és una de les conclusions fonamentals de l'informe del síndic, una societat més pobre i més desigual sempre és menys lliure i sempre tindrà greus dificultats per encarar el futur.

A diferència del pensament banal dominant, tota societat és un sistema de vasos comunicants, res és aïllable o autònom i tot afecta tot, i en aquest sentit, l'auge de la desigualtat gangrena i repercuteix en la mateixa qualitat democràtica.

I només vaig per la primera pàgina de sis, i em queden quatre minuts. Vull dir que ho tinc molt complicat. Però, en tot cas, anem a pams, o no, ara ja anem de retallades, malauradament.

Primer hi havia una prèvia, també, que és la més completa de la solidaritat i de la complicitat d'aquest grup parlamentari i de les assemblees municipals que representa amb el que significa el Síndic de Greuges, per dignitat institucional i per l'autodefensa democràtica contra aquests atacs recentralitzadors de la Cora.

Segona, l'agraïment, també, per la metodologia i el contingut, pel procés i pel projecte, valorant positivament la tasca, la millora de l'agilitat, del temps de resposta i de la capacitat resolutiva.

Després –ho teníem pràcticament tot ordenat– per la desprotecció i vulneració de drets socials, per recordar, com ha dit el síndic avui mateix, la major vergonya del que va significar la retallada de les PIRMI, amb el deix classista i criminalitzador i de mirada atàvica contra l'exclusió social; les llistes d'espera, com *Esperant Godot*, com esperant la democràcia, que s'han multiplicat –190.000 pacients, 7 mesos de temps mitjà d'espera, 4.000 des de fa tres anys–, i mentrestant tota aquesta lògica classista o contraclassista que es veu en l'educació i es veu en l'ensenyament: qui paga té bona educació, qui paga té salut. I mentre s'acumulen les llistes d'espera, ja podem veure pels carrers i pels autobusos campanyes d'operadores privades que diuen «sense llistes d'espera, trenta euros el mes», el que seria sangoneres, sangoneres del patiment aliè.

Hi ha més coses, eh?, els copagaments, la pobresa infantil, la segregació escolar, la pobresa energètica que afecta vuitanta mil persones... El que hauria de tenir davant qualsevol governant, fos del color que fos; en aquest país nostre, hauria d'agafar tota l'anàlisi del Síndic de Greuges i començar a revertir-ho, no demà, sinó aquesta mateixa tarda.

I vaig molt, molt ràpid; podria parlar sobre habitatge, sobre la Llei de transparència, que coincidim molt amb el síndic, no?, en molts aspectes, que ja els farem arribar per escrit. Però em detinc en dos aspectes finals, que és el que fa qüestió a drets i llibertats fonamentals, no? I, com ha recordat l'Hortència, també, la mort del senyor Benítez l'octubre del 2013, el cas d'Esther Quintana, els cent vint ferits a la plaça Catalunya, ens recorden també què significa l'abús de poder.

Hi ha un aspecte fonamental, que nosaltres ens neguem, perquè tenim memòria, a dir que és nou, no?, que és les detencions o retencions amb resultat de mort sobre persones amb malalties mentals. Va passar

el 2006, a Cercs i a Santa Susanna, i aleshores es va dir: «Farem un protocol.» I ara hi tornem, igual, no? I a més en un context on la crisi també multiplica les malalties mentals; 79.000 noves l'any passat.

Però, en tot cas, respecte a institucions totals i Mossos d'Esquadra, també la preocupació per la custòdia, durada de detenció, assistència lletrada, transferència a jutjats, condicions higièniques, escorcolls, sense procediments homogeneïtzats. I també respecte a institucions totals, com les presons, ens preocupa molt el que fa referència a l'internament de menors, sobretot pel que fa als centres concertats, on ja s'alerta de les dificultats del seguiment.

Però sí que voldríem alertar, com a mínim, d'un altre aspecte, no?, que hem viscut recentment, que és la prohibició, el vet, la censura a defensors de drets humans, en aquest cas a entitats de recorregut llarg, de trajectòria dilatada i de reconegut prestigi, com la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura o l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans, que han vist vetat, políticament vetat, el seu accés a la presó per visitar un pres en una situació de salut molt delicada, que era el senyor Antúnez, després de seixanta dies de vaga de fam. I, com a país, no ens ho podem permetre, i, menys encara, anar omplint la boca de qualitat democràtica.

També en aquest àmbit preocupant i alarmant de les derives repressives, agressives i autoritàries que s'anuncien amb la llei mordassa, òbviament també agrair la tasca del síndic en el cas del 4-F, com s'ha fet, i la preocupació manifesta que la majoria de les denúncies... La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura catalana l'any passat reconeixia vuitanta situacions de vulneració de drets, que afectaven 127 persones, als Països Catalans; quaranta-cinc situacions i vuitanta-tres persones a Catalunya, i la majoria es donen en situacions d'identificació, retenció, reducció, escorcoll o detenció en la via pública. I és obvi que aquest país aquest debat ja l'ha obert, no?

I, finalment, la pregunta, segurament, i amb això acabo, és quanta democràcia aguanta el capitalisme. I és la pregunta pertinent del nostre temps. I ja que el síndic de greuges s'ha posat italià, permeti'm que acabi, també, amb una contracita, que no contradiu la seva, però que és d'un jutge antimàfia italià, Roberto Scarpinato, hereu digníssim de Borsellino i de Falcone, assassinats per la màfia, i que deia el següent, i que em sembla que reflecteix i sintetitza perfectament l'informe, els dos informes del Síndic de Greuges; diu Scarpinato: «Si l'Estat neix de la supressió dels poders i regles privades mitjançant la constitució d'un ens superior que mitjança entre poders privats en favor de l'interès general, l'Estat mor o comença a morir quan aquests poders privats s'apropien d'ell i el sotmeten a les seves pròpies lògiques. Aleshores l'únic principi regulador de les relacions socials és la força. Aleshores, sobre aquells que no formen part de cap elit social forta, com passa avui amb els joves precaris, amb els aturats, amb les dones empobrides, amb els ancians en la misèria, amb els marginats, amb milions de ciutadans, es carrega tot el cost de les seves transaccions

econòmiques tancades entre les diverses elits en interès exclusiu dels seus membres.»

Scarpinato va escriure això el 2010, en un llibre que es diu *Il ritorno del principe*, i podríem parlar de Castor, podríem parlar del rescat bancari i podríem parlar d'aquesta crisi, que és frau polític i estafa social.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Salutacions i agraïment al síndic i al seu equip, m'atreviria a dir, per fer de radiòlegs de la realitat, en ocasions també crua, a Catalunya, però també mediadors i propositius en camins possibles. I també benvinguts els síndics locals, el síndic de Girona, ara en representació de tots els síndics de Catalunya, la síndica de Barcelona.

Aquest informe del 2014, ho ha dit, síndic, ens remou de nou les consciències. La inclusió social com a gran assignatura pendent; hem après que tots tenim responsabilitats; qui governa, més, per descomptat, però també des de l'oposició i en aquest Parlament. Vàrem fer raonablement bé un procés d'integració d'un milió de persones en menys de deu anys, però teníem un model laboral d'economia productiva que cau, i ara tenim treballadors pobres, persones sense feina –més d'un 20 per cent–, tenim nens pobres, famílies pobres, i també hem descobert quelcom que diu el seu informe, que, en canvi, teníem, amb totes les debilitats i fragilitats, tres sistemes de l'estat del benestar consolidats, que ara podem discutir de la seva qualitat i equitat, que eren el sistema educatiu, el sistema sanitari, el sistema de pensions contributives i no contributives i, en construcció, un sistema de protecció social que ha fet fallida, que no serveix i que ens diu i, per tant, interpel·la aquest Parlament, eh? –interpel·la aquest Parlament–: serem capaços d'acordar abans que s'acabi aquesta legislatura allò que a mi m'agrada dir «la renda bàsica de dignitat»? Serem capaços? Aquesta és una conclusió, més enllà de discutir la renda mínima, la renda bàsica de garantia; no, no, estem parlant d'això perquè potser estem burocratitzant la pobresa; potser estem fent caritat i no solidaritat, i aquest és un element molt important.

Segona qüestió, i acabo amb dos prec, en el seu informe i en la seva autoritat estatutària. Un, binomi seguretat-llibertat, i el segon, si us plau, quines alertes pot fer des de la Sindicatura i quines bones pràctiques per fer de Catalunya, que ho és, però té fragilitats, una societat convivencial, més enllà de la inclusió social? Aquest informe encara no diu res i és molt interessant que no digui res de quelcom de què parlem cada dia aquests últims mesos diria: el racisme, les dificultats d'integració de la pluralitat religiosa, el gihadisme, l'Estat Islàmic, això té que veure amb la convivència, té que veure amb la nostra societat totalment plural i, per tant, per què no?, aquests dos prec, i són totalment junts: inclusió social com a prevenció però, per

altre costat, com fem les bones pràctiques perquè continuem sent, que majoritàriament ho som, desorientat, traient fora el fanatisme, la nostra societat catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per últim té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Benvingut, síndic i equip que l'acompanya, un any més, al Parlament, per presentar l'informe anual. Benvinguts també, síndics locals en representació de les diferents localitats de Catalunya. Bé, jo havia preparat la intervenció en la línia que havíem anat seguint a la comissió, síndic, en quatre blocs que, realment, també són els blocs que més ha tractat vostè a la seva intervenció. Però li diria que em sobta que es pugui aprofitar la presentació de l'informe anual del síndic per fer campanya electoral, per fer campanya electoral per algun partit, que crec que no és adient i crec que no és el moment oportú. Jo ja li dic i li avanço que no ho faré, no ho faré perquè la crítica a l'informe, crec que és criticar què està ben fet o mal fet per part del Govern, no pertoca al partit o als partits que, en aquest cas, han anat criticant, sinó, bàsicament és un informe que pertoca al síndic exposar les seves idees, com ben bé ha fet.

Miri, li he comentat sempre en comissió i li continuo dient, parlem que han rebut nou mil –quasi– set-centes queixes durant l'any 2014, 263 actuacions han fet, més de 12.000 consultes, tot això, a data de 31 de desembre, s'havia acceptat un 97 per cent d'acceptació total o parcial, ja ho ha dit, però jo la dada que –ja li ho he dit en comissió i li ho continuo dient– trobo més important i que trobo que se li ha de donar més rellevància és a la dada de l'obstaculització per part tant de l'Administració com de les empreses: ha sigut zero. Per mi, és una dada que ens ha de quedar gravada a la memòria, perquè és un tema que, de cara al Síndic, de cara a l'equip que treballa, de cara a les més de seixanta persones que estan treballant dia a dia darrere d'aquest projecte, és bo, però també és bo per a nosaltres, és bo per saber que l'Administració vol col·laborar, que, realment..., inclús les empreses públiques, perquè han parlat molts cops que la gent del carrer, la gent no coneixia, realment, que el Síndic es podia dirigir i col·laborar amb empreses privades, i així pot ser, i ara ha sortit, arran també de factures de llum, factures de telèfon, queixes..., vostè mateix ens ho ha explicat en comissió més d'un cop.

Jo crec –vostè ho ha dit des del 2009– que les línies vermelles no s'han de traspasar, i ho creiem el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i tots els consellers que han treballat i estan treballant constantment per mantenir el nostre estat del benestar. Però vostè ja ho deia des del 2009. Què ens ha fallat? Prevenció, prevenció, perquè si haguéssim tingut la intenció de prevenir una crisi que no sabíem, que no érem

conscients, no vull acusar ningú, però si haguéssim tingut una prevenció de dir què ens pot arribar, fins on podem arribar, crec que, si no haguéssim estirat més el braç que la màniga, tal com diem a Terres de l'Ebre, no estaríem, actualment, vivint ni haguéssim passat els anys, els quatre anys que hem passat de dures i crues realitats que han passat.

Quant a temàtiques que ens posava. El Partit Socialista, el representant que ha sortit, ha manifestat que sí, que ells en part són culpables, creuen que és culpa de tots, en part són culpables, crec jo, de l'herència que ens han deixat –de l'herència que ens han deixat–, perquè si tenim edificis, tenim hospitals, tenim escoles, però no les podem omplir, no ens serveixen de res, són quatre parets –són quatre parets. Per tant, els 6 milions d'euros que estem pagant cada dia, cada dia d'interessos, aquests diners, li ben asseguro que, avui per avui, haurien servit, a més a més, del que haguéssim pogut rebre per part de l'Estat espanyol, per ajudar moltes, moltíssimes, moltíssimes famílies. Són 6 milions d'euros cada dia.

El síndic ens parlava, i paraules textuais a la comissió, diu: «Tenim avenços en les polítiques socials i tenim una sèrie de matèries que hem de subratllar en positiu, com, per exemple, hi han molts instruments de transferència social en aquests moments a disposició de la societat.» I ens posava un exemple, ens posava l'exemple de l'anomenada llei de dependència. Una llei de dependència que va ser aprovada amb el Govern del president Zapatero, un govern del PSOE, i que estipulava que el 50 per cent seria aportació per part de l'Estat espanyol i el 50 per cent per part de la comunitat autònoma. En aquest cas, des de Catalunya, actualment, estem aportant un 82 per cent; la resta, l'Estat espanyol. Com podem aguantar, com el Govern de la Generalitat pot aguantar aquest pes? I, a més a més, li diré una cosa, la quantitat de la qual estem parlant mai s'ha complert, si el 50-50 per cent mai s'ha complert ni amb governs anteriors, del PSOE, i amb governs actuals del PP.

Jo, parlant de temàtica de benestar social i família, crec que és necessari donar uns agraïments que mereix la gent, de primera línia del carrer, i són als regidors i les regidores de Benestar Social dels diferents ajuntaments i als tècnics dels serveis socials tant dels ajuntaments com dels consells comarcals, perquè estan fent una tasca molt important, primera, rebre, en primera mà, la problemàtica de la gent necessitada, però, en segon lloc, també són ells que han de definir i que han de donar els punts clau per a les famílies que estan en risc de vulnerabilitat o no. És una tasca difícil, una tasca que s'ha d'agrair. I també agrair, com no, la tasca de Creu Roja, del Banc d'Aliments, de Càritas, perquè són persones que, realment, estan fent una tasca necessària per al país.

El Govern de la Generalitat en faria una llista que no podria acabar ni avui ni amb una setmana d'una sèrie de lleis, decrets, projectes, ajuts que ha fet per a la societat, perquè vol estar al costat de les persones més vulnerables. Ho tenim difícil, ho tenim difícil perquè tenim un estat espanyol que no ens ajuda en absolut i tenim una herència rebuda que tampoc no ens ajuda.

Parlàvem de salut, parlàvem del tema de les llistes d'espera; no ens n'amaguem. El mateix conseller, l'any 2010, ho va dir: «Les llistes d'espera s'hauran d'incrementar.» No teníem més remei, no podíem fer-ho d'una altra manera. Actualment, aquestes llistes, l'any 2015, estem al mateix nivell que al 2010. Però li diré unes paraules que vostè mateix va dir a la comissió, síndic, quan ens va presentar l'informe: «Tenim una excel·lent sanitat pública.» Ho va dir vostè i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li donem la raó: Tenim una excel·lent sanitat pública. I tenim una excel·lent sanitat pública, no mèrit només del conseller actual de Salut, no només mèrit de..., mèrit de molta i moltíssima gent que s'ha cregut, durant molts anys, el sistema, el nostre sistema de salut pública. El sistema, malgrat tot el que puguin dir els diferents partits, continua sent un sistema universal, un sistema equitatiu i un sistema de qualitat. I això molts diputats que estan en aquesta cambra o que no hi són ho podrien saber de mans del mateix conseller si haguessin pogut estar el dia que va fer l'informe a la Comissió de Salut, però van pensar que era millor marxar.

Em queden pocs minuts, em queda un minut i escaig i em queden dos temes molt importants. El tema Castor, aquest tema Castor, no puc deixar de parlar-ne. No puc deixar de parlar-ne per un motiu, vostè ho sap: jo sóc d'Amposta, jo sóc de Terres de l'Ebre. Ho he viscut com a servidora pública, però ho he viscut com a ciutadana del carrer, i és un tema que, avui per avui, encara ens preocupa molt i molt. I ens preocupa molt i molt perquè encara, quan passem per allà, quan passem per davant de la plataforma, pensem: «Hi haurà desmantellament algun dia?» La diputada Grau em dóna ànims, dient que sí que n'hi haurà. Però sap per què n'hi haurà? Perquè ha sigut un tema que, a nivell dels diferents ajuntaments, dels diferents grups polítics que han actuat a la zona, del delegat de Govern de Terres de l'Ebre, de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sènia sobretot, dels mateixos ciutadans, que l'hem portat amb dignitat i l'hem portat junts, hem anat sempre junts i això crec que dóna resultats i dóna els resultats que esperem i que creiem que tenim.

Vostè també, síndic, hi ha estat i ens consta tota la tasca que ha fet; va fer un informe, inclús, amb això. I també agraeixo als companys diputats que conformen la Comissió del Síndic que, en aquell moment, es donés la celeritat que comportava per venir vostè mateix a presentar el seu informe sobre el Castor. N'hem parlat mol, però jo crec que, quan s'ha de denunciar un tema tan injust, que estem parlant, vostè ho ha dit, de més de 4.000 milions d'euros, de més de 4.000. I aquí, tant el Partit Popular com el Partit Socialista s'estan passant la pilota, però la responsabilitat la volem i volem que, un dia o altre, arribi, com a mínim, al desmantellament i a sortir la veritat de tot el que no ens han dit.

I per últim, ara, vostè es farà anomenar, al seu equip, Mecanisme Català de la Prevenció de la Tortura i Maltractaments. Crec que és necessari fer la tasca que estan fent i crec que és una bona tasca, la tasca d'aturar, la prevenció, o sigui, de fer prevenció de tortura és molt necessària. Li vaig comentar a la comissió i li

continuo reiterant que la sentència del Tribunal Constitucional..., la meva valoració, la meva valoració com a jurista: no hi estic d'acord, perquè està anul·lant una sèrie d'articles com a inconstitucionals, quan en realitat la tasca que s'ha fet i, fins ara, les mesures que s'han pres des de la mateixa Autoritat Catalana de la Tortura considero que eren correctes.

L'encoratjo perquè tingui valor de negociar amb l'Estat espanyol, en aquest cas amb la *defensora del poble*, i, com a mínim, que pugui sortir dignament la tasca que estem fent, que estan fent des d'aquí a Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per finalitzar, el síndic de greuges, que m'ha demanat uns minuts.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Utilitzo el mecanisme que preveu el Reglament del Parlament per puntualitzar algunes qüestions que considero molt importants, després d'aquest debat, tot agraïnt a tots els grups parlamentaris les seves intervencions i tot afegint que, ja que, a més, s'ha citat en la darrera intervenció, també val la pena donar les gràcies a entitats socials que ens estimulen i formen part del treball democràtic –com és, en el cas de Castor, qui té més mèrit de tothom, que és la plataforma de la Sènia–, com acostumo a fer també quan parlem de qüestions socials, de tots aquells que estan al que jo anomeno carinyosament «la trinxera».

Tres puntualitzacions. La primera a l'entorn de la Policia i els Mossos d'Esquadra com a policia integral. Nosaltres –i em referiré molt en concret al que es pot llegir en els nostres informes i a tots els posicionaments– hem..., i continuem treballant amb el màxim rigor quan parlem d'un tema tan difícil, de vegades, com és la seguretat, l'actuació dels únics que poden utilitzar la força en nom de la llei, que són els cossos policials. Una societat democràtica es basa en un principi de monopoli de la força. Però això no és per espantar, ans al contrari, hauria de ser per donar el màxim de valor als drets i al funcionament de la democràcia. I nosaltres no admetrem de ningú cap ombra sobre aquesta concepció del dret del monopoli de la força i de la policia i, en aquest cas, de la Policia de Catalunya.

I, per no admetre cap ombra, continuarem treballant amb rigor en totes aquelles situacions en què ens pugui semblar que hi ha hagut deficiències. I anirem a plantejar-les i a investigar-les en el nivell que sigui, demanant més formació –com estem fent–, demanant més protocols d'actuació, posicionant-nos fins i tot en temes difícils, com quan hi han hagut, enguany, tres morts, en actes de detenció al carrer –com pot ser el cas del Raval o el que va succeir a la plaça Molina de Barcelona, o a Salou–, i dialogant al màxim amb les autoritats d'aquests cossos, que són les primeres que estan interessades també en aquesta col·laboració.

O com vam fer al seu dia quan algú des del Govern, erròniament, ens va pretendre llegir amb clau partidista: «Ho fan ara, no ho feien abans.» Amb el mateix rigor que vam fer servir per parlar de la plaça Catalunya i «indignats» i l'ús desproporcionat de la força a la plaça Catalunya en el que van ser els «indignats», ho havíem fet amb els Mossos d'Esquadra, igualment, en el Rectorat de Barcelona amb els fets de Bolonya; i estic parlant d'etapes parlamentàries i de majories diferents. I ho continuarem fent, li dolgui a qui li dolgui, perquè aquesta és la nostra feina.

I de la mateixa forma anirem proposant mesures per millorar, començant pel que hem dit mantes vegades: les comissaries antigues de Mossos d'Esquadra estan mal concebudes, perquè la detenció està al subsòl, al subsòl passen les aigües brutes, i pateixen higiene els detinguts i els mateixos agents de la policia. Per començar, una cosa tan senzilla com això i tan difícil d'arreglar; ho entenc perfectament, que significa inversió. O la instal·lació de videocàmeres a tots els llocs de detenció o privació de la llibertat, que quan ho vam proposar fins i tot d'alguns sindicats policials se'ns va mirar amb autèntica resposta negativa, i avui s'aplaudeix que la millor prova de qualsevol situació difícil, que només pot visionar o el poder judicial o el síndic, sigui la gravació amb videocàmeres de vigilància.

I és en aquest sentit que continuarem exigint policia integral. Hem vist i hem intentat allisonar algun comandament local que no ha entès que és arribar sense avisar, a qualsevol hora del dia, per veure-ho tot a fons, perquè és la nostra funció, la que ens encarreguen vostès, la que recomana Nacions Unides, òbviament, sense esperar la catifa vermella i un comitè de recepció, com farem a totes les dependències de totes les administracions o de qualsevol centre que ens toqui supervisar. Però també estem en aquesta pedagogia.

Segona puntualització; en aquesta m'hi podria estendre molt, però seria desproporcionat, sobre el que arriba al síndic. No és cert que despatxem d'una forma així, ràpida, superficial, els temes de la llengua. No es despatxen superficialment; es solucionen tots, excepte uns, que ja he dit. Que algú podria dir: «És clar, no és competència de vostès»; però passen a Catalunya –però passen a Catalunya–, i segurament perquè falta pedagogia. Falta pedagogia per dir a qualsevol membre de la Guàrdia Civil o de la Policia Nacional que arriba a Catalunya que a Catalunya no hi pot haver imposició lingüística.

Però volia dir, amb tot el rigor del món: siguem molt curosos al parlar del tema de la llengua. Discuteixin entre vostès tant com vulguin el model lingüístic. Va començar per unanimitat, el model lingüístic, en aquest país. Després hi ha hagut algú que ha començat a pensar que no està d'acord amb aquesta... Molt bé, això és el debat parlamentari; però hi ha un model que ha estat aprovat moltes vegades, que ha passat tots els sedassos de tots els tribunals haguts i per haver, al nivell que vulguin, però el més important: que des de l'any 83 ha garantit a Catalunya una immensa igualtat d'oportunitats.

I aquest model provoca, tal com està... Per exemple, aquí s'ha citat el tema de les multes. Està en un codi

i en unes normes de Catalunya. I està, primer, practicant-se sobre qualsevol llengua –perquè s'han deixat de citar que hi ha hagut multes a qui ha retolat a vegades exclusivament en català, que n'hi han hagut–, però, en segon lloc, amb l'aprovació i l'aprofundiment i elevació com a model a Europa. Per què és que el Consell d'Europa, any rere any, posa el model lingüístic de Catalunya com a exemple? Seria una qüestió que... A més, diputades i diputats, el març del 2014 van tenir vostès a Barcelona, a les jornades internacionals de fundació de l'Associació Internacional de Comissaris de Llengua, representants d'aquests organismes, amb els quals varem convidar a tothom a poder-hi ser presents, discutir i dialogar, no?

Però jo sobretot els diria que separessin el legítim debat que tenen entre vostès i que han de tenir sobre el model..., que ho confonguin, primer, amb el registre del Síndic de Greuges de Catalunya. Ja he avançat a la tribuna que algú diria: «No, és que no es fien de vostès.» Tampoc es fien del Defensor del Pueblo? O és que també està escorat cap a un costat, el Defensor del Pueblo? Perquè aquí s'ha dit que nosaltres estàvem escorats cap a un costat, i encara espero una prova perquè ens diuen això. Però tampoc es fien del Defensor del Pueblo? I tampoc es fien d'altres instàncies i altres instruments de defensa? A mi em sorprèn, de vegades, que tractem aquest tema d'una forma tan, diguem-ne, superficial, i ningú alça ni una sola veu quan es fan barbaritats com crear una llei que es diu LAPAO, o com fer una llei d'identitat valenciana on es diu el contrari del que diu la Real Academia Española, o que al segle XXI semblin normals les xarxes mundials i s'impedeixi que una emissió televisiva passi un riu i connecti territoris, quan hi ha un article 149.1 de la Constitució que diu que es fomentaran el diàleg lingüístic i cultural entre les comunitats. Això està passant; són fets concrets!

Catalunya té la sort, per molts motius, de continuar amb un model de convivència lingüística –que no només perquè ho digui el Consell d'Europa, perquè es pot comprovar només sortint del parc de la Ciutadella i circulant per les nostres ciutats– que és realment productiu i en benefici d'igualtat d'oportunitats. Que té defectes? Segur. I el síndic els assenyalava. Hi han ajuntaments que han negat documents a la gent en castellà quan els han demanat; preguntin al síndic quant triga aquell ciutadà a rebre el document en català, perquè el síndic ho persegueix fins que ho rep. Clar que hi han defectes, i els anirem esmenant, tots els que calguin. I continuarem burxant perquè aquelles autoritats que se'ns escapen de l'àmbit de les nostres competències també compleixin amb aquest ordenament.

I la darrera, sobre les llibertats i les lleis i les prevencions de maltractaments i les tortures. Creia que havia estat molt clar a l'explicar que nosaltres hem fet un seguiment mil·limètric de la sentència del Tribunal Constitucional –mil·limètric! U: «Síndic..., sin me noscabo de sus competencias para actuar.» Continuarem actuant. Si algú ho llegeix com a provocació... És que al final ja em diràs què hem de fer. Estem fent el que ens diu el Tribunal Constitucional, primer. Dos: col·laboració i convenci amb el Defensor del Pueblo.

Aquí té el conveni. I, és clar, els he dit, 24 de març, avui som 16 d'abril, potser encara seria massa d'hora que els digués: «Encara no han contestat», tenen temps de contestar, eh? Conveni que està a la seva sencera disposició i es pot distribuir a tota la cambra, perquè vegin fins a quin punt complim el que diu la sentència. Tres –i aquí ho dic molt «carinyosament» al Grup del Partit Popular, perquè està governant amb majoria absoluta a Espanya–, diu el tribunal: «Solo el Estado» –ja he dit abans que vol dir «Gobierno central»– «puede decidirlo.» Si us plau, consideri-ho. Consideri-ho, miri-ho, a veure si és un bé o un mal.

Perquè, miri, les estructures de defensa dels drets humans que hi han a totes les democràcies molt sovint estan territorialment distribuïdes. Com és possible arribar a afirmar que no es pot tenir paper internacional? Saben qui presideix el comitè de Nacions Unides a Europa d'estructures de drets humans? El president del comitè escocès, un escocès, en nom del comitè escocès. Poden trobar...? Saben qui ha estat fins fa molt poc el president mundial de l'Institut Mundial dels Defensors? El defensor d'Iowa. Molts de vostès ni saben on és Iowa. Doncs, era el president de l'Institut Mundial dels Defensors. I és normal! És que som al segle XXI, ja no estem al XVII o al XVIII, quan els ambaixadors arribaven amb les cartes i se'ls rebia a la cort. Hi ha tot un altre sistema! Que els ho expliqui la gent que utilitza les xarxes, quines són les relacions internacionals en aquests moments, no?

Però nosaltres seguim fil per randa demanant «consideri-la», aquesta qüestió, tan tranquil·lament com he dit, i continuarem actuant, i continuarem connectant internacionalment; entre altres coses, perquè se'ns hi convoca. Formo part de l'executiva mundial dels defensors perquè se m'ha elegit, per sufragi universal secret, entre tots els defensors que la formem, l'associació mundial. És que un català els ha de dir: «No, perdoni, a mi no em voti, perquè sóc català»? Hem anat a Estrasburg al vint-i-cinc aniversari del Comitè de Prevenció de la Tortura, perquè hem aportat materials que ens han demanat, entre altres coses, perquè la primera edició es va dedicar quasi exclusivament a discutir sobre *Ciutat morta*. Hem portat Castor a la defensora de la Unió Europea, que ho va debatre a la Comissió Europea. O és que no ho podem fer, això? Si és l'activitat quotidiana, que té una dimensió internacional, espanyola, catalana i local! És que és tan real com ara hi ha sol, o que és de dia –no sé si el sol ha sortit amb els núvols–, que no és de nit. Són arguments..., allò que diem en català, a vegades sembla que fem servir raons de peu de banc. No, són arguments elementals, no?

Jo en aquest sentit vull ser europeu, plenament europeu, profundament europeu, com quan ho era corrent davant dels grisos cridant «llibertat» en la dictadura franquista i mirant-me Europa. Vull continuar sent europeu. Vull tenir aquesta dimensió internacional que em pertany com a ciutadà de Catalunya. I per això a mi em fa vergonya que Europa, no un síndic, no un partit, el Tribunal Europeu de Drets Humans, comissió de prevenció de la tortura europea, en nom del..., comissari europeu de Drets Humans i comitè per a la defensa de la democràcia –li cito quatre organismes–,

en els seus informes, estiguin dient: «Alerta, que Espanya va amb una deriva que llima, que erosiona drets democràtics elementals.» Tots ells són enemics nostres? En aquests organismes hi han representants parlamentaris elegits a l'Estat espanyol, en tots ells. Jo no m'atreveria a dir-los que són gent que potser està intentant veure'ns d'una altra forma. Alerta! I el que em sorprèn és que aquesta alerta sembla com si no passés del Pirineu. Ho torno a dir: no són coses ni llunyanes, ni en el temps... Estan aquí, sobre el que s'està fent a casa nostra. Com el darrer informe, que s'ha citat, de la CPT, que l'acaba de publicar, sobre els CIE.

I com a cua d'això és evident –i aquí s'ha dit, ho ha dit la senyora Geli, i comparteixo plenament la seva reflexió– que si Catalunya va tenir, del 2000 al 2010, la taxa d'emigració més elevada que ha tingut cap societat europea, en proporció, cap societat l'ha tingut tan alta, Déu n'hi doret la feina que hem fet entre tots perquè funcioni aquest país; no ho malmetem, també vigilem que no se'ns comencin a trobar –que fins ara, senyora Geli, com a síndic li puc dir que no hi són– bases fortes o per al racisme o per a un tipus de discriminació basat en aquests fets.

Sí que els parlarem –i tornarem a la càrrega aviat– sobre segregació escolar. Segregació entre centres puntuals, encara puntuals, i que continuïn sent puntuals fins que els reduïm, on hi han pares castellano- i catalanoparlants que porten els seus fills allà, i altres que els porten... –bolivians, africans, etcètera–, i que estan separats, i que tothom content, i que com a país és un error.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. Si algun grup parlamentari volgués prendre la paraula... (*Pausa.*) Doncs, moltes gràcies, i agrair al síndic i a tot el seu equip la informació a bastament àmplia que ens ha fet sobre l'informe corresponent a l'any 2014.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les desigualtats i el sistema educatiu (tram. 302-00266/10)

I passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és ja l'inici de les mocions, amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les desigualtats i el sistema educatiu. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Pausa.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores diputades i senyors diputats, jo no sé quants de vostès van tenir oportunitat de seguir la interpellació que li va fer el Grup Socialista a la consellera Rigau, on, de debò, eh?, l'actitud de resposta va ser, de la consellera en aquest cas, però que és, jo crec, bas-

tant comuna d'aquesta part de la bancada de l'hemicle..., que saben que quan ells feien oposició i estaven amb una crisi econòmica sense precedents demanaven abaixar impostos, gastar més en tot, i allò era allò el responsable, i ara resulta que fer oposició és del tot irresponsable i el que és responsable és aplaudir el Govern, no? En això s'assemblen molt també al Partit Popular arreu d'Espanya.

En tot cas, eh?, com afortunadament demostren les propostes que fem, la nostra voluntat de pacte amb totes i cadascuna de les propostes, i al final el que aprovarem gràcies al grup parlamentari..., em sembla que poder executiu i legislatiu són en principi poders separats, consellera, si no li importa, encara que a vegades no ho sembli. Però, en tot cas, la voluntat de pacte que hem tingut entre tots els grups parlamentaris i, finalment, la votació i l'aprovació de moltes de les propostes demostren que aquesta moció que hem presentat és una moció no només responsable, sinó que fa quelcom molt important, i és que demostra que les desigualtats, la desigualtat segurament, que és polièdrica i es pot interpretar des de molts vectors i que, per tant, necessita un enfocament, diríem, holístic, per fer-hi front, és segurament un dels problemes més importants que tenim avui dia a casa nostra, i que el sistema educatiu és una eina imprescindible, jo diria, gairebé, que és la millor, la més eficient, la més intel·ligent, la que depèn de nosaltres. Perquè a vegades en moltes coses, per exemple, de canviar el sistema productiu, doncs, hi han coses en què, per molt que nosaltres vulguem, els efectes de la globalització no ens deixarien incidir com hi volem; però, en canvi, en el sistema educatiu, que sí que depèn de nosaltres, hem d'utilitzar aquesta eina d'una manera més contundent del que ho hem fet fins ara, per pal·liar aquestes desigualtats conjunturals però, sobretot, estructurals que existeixen en el nostre país. Culpa del sistema educatiu, aquestes desigualtats? No. És el sistema educatiu la millor eina per pal·liar-les? Sí. Per tant, anem a veure com fem front, amb mesures a curt termini, amb mesures de canvi del sistema i amb reformes pensant en el llarg termini, a aquest tema.

I per això aquesta moció és una moció llarga, toca molts punts, presenta deu punts, és una moció una mica «iniciativa» en aquest sentit, senyor Mena –disculpin la broma–, però és una moció, diguem-ne, que parla de moltes coses.

Parla d'aquest curt termini, eh?, per pal·liar les desigualtats. Un exemple molt clar, els en cito alguns exemples: l'informe, com s'ha demanat l'informe a P3. Entenem que això posa més fronteres que no ajuda a articular, i, per tant, anem a veure com ho solucionem i com busquem uns mecanismes correctes de detecció i de coordinació precoç de les dificultats d'aprenentatge.

O parla del tema –que s'ha parlat a bastament en aquest Parlament i que després tenim una moció que tracta específicament sobre aquest tema– de beques menjador.

Parla també de reformes que nosaltres considerem necessàries. Hem parlat també a bastament en aquest Parlament –no ho deixarem de fer, entenem que és la nostra obligació, com a oposició, perquè ho conside-

rem necessari per a Catalunya– del tema de les escoles bressol o de l'enteniment que el lleure, és a dir, l'educació més enllà de l'aula, també és un tema important, també és un tema educatiu, també és un tema clau, també s'incideix en la igualtat si tractem el lleure.

I després parla d'altres coses, perquè, sincerament, els ho dic, eh?: jo crec que aquesta crisi..., o el que estariem fent malament és si pretenem fer exactament el mateix que fèiem abans. Molt poques reformes estructurals ha fet aquest Govern, i segurament haurem de parlar de coses que abans no parlàvem. En aquest sentit, nosaltres creiem que és molt important el que proposem –ara mateix ho mencionava el mateix síndic– d'un pla estratègic antisegregació. Creiem que ens ho hem de tornar a plantejar. Sense apriorismes, parlem-ne: quins instruments...? Hi han molts ajuntaments que han posat polítiques innovadores sobre aquest tema sobre la taula; plantegem-ho també des de l'àmbit de Catalunya.

I l'avaluació. Som un país que avalua poc. Demanem transparència i rendiment de comptes, però, si no tenim una bona avaluació, no farem bé ni aquesta transparència ni aquest rendiment de comptes, ni sabrem allà on hem fallat i, per tant, allà on hem de rectificar. Nosaltres també incidim per primer cop en aquest punt de l'avaluació del nostre sistema educatiu, de la independència amb què s'ha de fer aquesta avaluació.

I, per tant, considerem que és una moció important, que ataca el problema més estructural que tenim en aquest país, l'ataca des de molts punts de vista, des de diferents perspectives. Hem tingut voluntat de pacte, i en aquest sentit estem segurs que tindrem el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, si em permet la senyora Martínez-Sampere, jo entenc que la moció que presenta el Partit Socialista és complementària..., o la nostra és complementària d'aquesta –aquí és igual l'ordre dels factors–: les dues parlen de l'autèntic problema que té avui l'educació al nostre país, que són les desigualtats. I tenim un govern, el Govern de Convergència i Unió, que no és capaç –no sé si és per falta de voluntat– de fer servir totes les eines que té al seu abast..., en reclamem moltes més, però ja en tenim algunes que podem exercir per poder solucionar un dels elements estructurals o que pot esdevenir estructural en el nostre sistema educatiu, com és l'increment de les desigualtats, que és la conseqüència de l'increment de la pobresa.

Tot just començàvem aquesta setmana –segurament tots vostès ho han pogut seguir– coneixent els resultats de les competències bàsiques de quart de

l'ESO. Quines són les conclusions que extraïem des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida? Bàsicament, dues. Algunes que són conjunturals: hauríem de millorar en matemàtiques i en totes les llengües, especialment en l'anglès. Però hi ha una conclusió que aquesta és estructural: avui, el fracàs escolar continua sent dues i fins i tot tres vegades més freqüent a les escoles d'entorns desafavorits, i aquest hauria de ser el gran pacte que hauríem de fer en aquest Parlament.

Per tant, si vostès m'ho permeten, aprofito també ara per lamentar l'actitud d'alguns –i amb aquest «alguns» em refereixo directament al Partit Popular i a Ciutadans– que col·laboren amb la consellera Rigau a desviar l'atenció, a fer veure que el problema del nostre sistema educatiu és, per exemple, la convivència lingüística. Perquè, mentre vostès parlen d'això, que no és un problema, que és un problema políticament inventat per vostès, el que fem és amagar l'autèntic problema que té l'escola, que són les desigualtats en el nostre sistema educatiu. Per tant, el que fan vostès és ajudar la consellera que no es parli de l'autèntic problema que té la nostra educació.

Li'n poso alguns exemples: la taxa d'abandonament prematur a Catalunya duplica la mitjana de la Unió Europea; l'absentisme escolar, que és l'avantsala de l'abandonament, està gairebé deu punts per sobre de la mitjana europea, o la taxa d'adoneïtat escolar a quart de l'ESO és del 73,7 per cent.

Aquesta situació, com deia, ha quedat clarament contrastada en les últimes dades de les competències bàsiques. Què passa, per exemple, en matemàtiques? El 7 per cent d'alumnes d'escoles en barris benestants no tenen bon resultat, i, en canvi, és el 31 per cent en barris castigats. Per tant, aquestes desigualtats es donen també al sistema educatiu. En l'anglès, el 50 per cent d'alumnes de barris rics assoleixen un bon nivell d'anglès, mentre que només ho fan un 13 per cent en els barris més empobrits del nostre país. Per tant, senyora Cuevas i senyor Carrizosa, el problema que tenim a la nostra escola no és la llengua, el problema és la pobresa i les desigualtats socials que avui s'incrementen en el nostre país, i això ho avalen, ho acrediten les competències bàsiques.

Aquesta és, doncs, l'autèntica preocupació d'Iniciativa i Esquerra Unida, i són les propostes que presentem en aquest Ple. Jo encara espero propostes del PP i de Ciutadans sobre les desigualtats en el nostre sistema educatiu, perquè gairebé un ple sí i l'altre també porten propostes sobre la convivència lingüística de la nostra escola, però no n'he vist ni una –ni una–, de cap dels dos, per intentar resoldre les desigualtats socials del nostre sistema educatiu.

Què és el que hem proposat en aquesta moció, què és el que hem incorporat en aquesta moció del Partit Socialista? Establir l'índex d'equitat educativa també a Catalunya, perquè entenem que hauria de ser o és una bona dada per analitzar si aconseguim aquests objectius de país que ens donem. Fer de les activitats extraescolars i del lleure educatiu un autèntic element d'eliminació de les desigualtats, proposant, per exemple, preus assequibles, activitats gratuïtes i acordades,

amb contingut i amb qualitat, amb la comunitat educativa. Tornem a demanar, una vegada més, la retirada dels concerts educatius per a les escoles elitistes que segreguen alumnes per sexes, perquè entenem que això també és desigualtat. I demanem que d'una vegada per totes es presenti el desplegament jurídic i tècnic de l'eina dels instituts escola.

Per tant, només hi ha un sortida clara: contra la pobresa i la desigualtat, consellera, més escola; contra la desigualtat i la pobresa, consellera, més escola pública, perquè enfortint l'escola pública com a element cohesionador és com podem sortir d'aquesta crisi econòmica sense pagar un peatge social.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, estem davant d'una moció evidentment extensa, amb moltíssims temes, però precisament parla de desigualtats al sistema educatiu, quan, mirin, s'ha publicat que a Catalunya, a La Rioja, a Navarra i al País Basc les actuacions concretes en equitat tenen uns valors alts, i s'estan destacant. D'acord amb el punt número 13, senyor Mena, per posar la taxa d'equitat; anem per damunt, però en necessitem més.

En aquesta moció que hi ha presentada, la veritat és que es tracten tants temes que és impossible abordar-los tal com seria necessari amb el temps de què disposem. Nosaltres hem basat unes esmenes en els temes que plantejava l'inici de la moció; ara bé, hi han hagut moltíssims temes, ja s'ha comentat, que afegeixin redactats nous; afegeixen punts que impliquen uns canvis que són d'afectació jurídica i que, en els terminis que marquen, independentment de si hi estem d'acord o no, que no hi estem, no es poden fer.

Centres educatius als quals es va adjudicar uns concerts fa un any amb una durada de sis anys; com que tenen tanta dèria i ens reclamen canvis continuament, tot i haver-hi tota la normativa jurídica..., m'explicaran en algun moment per què no van fer aquests canvis vostès durant els set anys en què van estar al Govern? Perquè saben que jurídicament està travat, perquè saben que no és possible jurídicament. Ara bé, quan estem a l'oposició queda molt bé demanar-ho, però quan estem al Govern no només els mantenim, els augmentem. Nosaltres el que hem fet és mantenir els que vostès havien posat.

Tampoc vull deixar de fer un incís en què no estem d'acord, i reiterem les paraules de la consellera, que es posi en dubte la credibilitat d'un organisme que ha existit històricament i que mai ningú ha posat en dubte: el Consell Superior d'Avaluació. Ara sí, en poden discrepar, només faltaria, però no es pot posar en dubte ni es pot alterar, d'alguna manera, i qüestionar el rigor de les dades, la correcció dels enuncis, la professionalitat dels experts, que han elaborat tot el seu treball fruit de molts i molts estudis i de molts treballs

al mateix temps; ni molt menys, el prestigi i el reconeixement d'una persona, independent, els ho recordo, independent, perquè té una reconeguda professionalitat. A aquest lloc, en altres moments, i vostès mateixos, hi hem posat gent de confiança, i gent de confiança vol dir una persona no independent. Ara sí, i al damunt el director és una persona independent.

Redacten un text en què fan referència al Decret 177/2010, del Govern tripartit, en què es preveu un sou per al director de l'Agència d'Avaluació inassumible. És llavors quan hi ha un decret, que vostès obvien, en què, al no poder assumir aquest sou, el que fa és: es paralitza fins al moment que es pugui l'agència.

Evidentment, nosaltres ens abstindrem en aquests punts, perquè reconeixem que s'ha de tirar endavant, i hi ha d'haver disponibilitats pressupostàries, eh?

Dit tot això, i agafant les paraules i la petició genèrica de la interpellació de la senyora Rocío Martínez-Sampere, parlem amb esperit constructiu dels temes que es presenten, doncs, en aquesta moció i que han anat sorgint, parlem en base a diferents arguments; en tornem a parlar, millor dit, perquè els arguments que es van donar en la resposta de la consellera no han estat escoltats.

I tornaré a argumentar per què l'informe a tres anys. Doncs, mirin, perquè és quan millor s'atenen les dificultats per a l'aprenentatge, quan es pot treballar millor l'estimulació, quan aquests nens que vostès diuen, que vostè va dir que tenien tots aquests problemes d'aprenentatge cap als sis o set anys, doncs, ja estaran atesos si els tenen, perquè haurem agafat l'atenció molt més abans i específica; perquè els informes dels CAP són importants per a l'escola; perquè és voluntari; perquè s'ha estès a tots els centres, i, en definitiva, perquè millora la detecció precoç dels trastorns d'aprenentatge, com vostè demanava al punt segon; perquè és un element que millora la coordinació que vostè demanava al punt segon; facilita els protocols d'actuació, que vostè demanava en el punt segon; presenta una informació que facilita i potencia la coordinació dels EAP, dels CDIAP i dels CSMIJ, com vostès demanaven al tercer punt.

Dit això, és evident que hi ha altres motius que vostès presenten a la moció. Miri, en els treballs dels experts i els especialistes nosaltres hi confiem. Es presentarà un decret sobre ensenyament a primària i secundària, un decret que vostès demanen un treball en tres mesos. I la gent que hi està treballant: experts, comunitat, educativa, sectors... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, sempre ens passa igual amb la companya i esti-

mada Rocío Martínez-Sampere: arribem a acords majoritaris, tothom gairebé, i després fa una carregada com si –de bon rotllo, eh?– no haguéssim arribat a cap tipus d'acord, pràcticament; quan la moció crec que ha canviat molt amb les aportacions dels esmenants, de tots els esmenants.

El tema que ens ocupa de la moció ha estat fruit de manera més parcial o més integral de molt debat, a través de resolucions, mocions, tant a la comissió com aquí, al plenari. La immensa majoria de les qüestions que es toquen han estat parlades, debatudes, votades o rebutjades amb diverses resolucions o mocions.

Però crec que tots hem convingut, crec que tothom que estem aquí..., i ho vam, ho vaig poder comprovar també amb la votació pràcticament unànime a la darrera moció que vam presentar Esquerra Republicana sobre la inclusió, que tothom conveníem, el grup que dóna suport al Govern inclòs, que calia un canvi d'orientació del departament pel que fa a un suport asimètric, per entendre'ns, als centres educatius, a les zones, als municipis, als barris i a l'alumnat: qui més necessita, més ha de tenir; qui més reforç necessita, més reforç ha de tenir. I això en diverses mocions de diverses formacions polítiques en els darrers plens s'ha anat aprovant.

Quines esmenes va presentar, ha presentat Esquerra Republicana? Doncs, sobre la qüestió de l'informe de P3. Arran d'una negociació amb Iniciativa en la darrera moció que vam presentar –i aprovar– Esquerra Republicana en el darrer Ple, doncs, es va acordar que l'informe de P3 no es retirava, sinó que el que s'havia de fer era estendre'l voluntàriament a tots els centres educatius, totes aquestes mesures de coordinació existents, o la que poguéssim haver-hi, i garantir la confidencialitat de les dades, i poder coordinar-se amb els CDIAP, que depenen dels municipis, però tenen el suport del Departament de Benestar Social i Família, amb els EAP, tots els serveis educatius, o els serveis de pediatria, o els que considerés convenient el Departament de Salut.

Una altra esmena de substitució de dos punts, doncs, en la línia del que li deia d'aquesta Moció 191/X, de l'increment de recursos humans, materials i econòmics allà on més falta fa.

Sobre escoles bressol, el debat dels 1.600, 1.800 euros ara és pressupostàriament impossible, però el debat per al curs 15-16 tornar a la coresponsabilització i sosteniment per part del Departament de Benestar és un debat que ha estat resolt en pressupostos de la Generalitat amb un mandat que per al curs 15-16 s'ha d'haver acordat en la mixta aquest nou funcionament de sosteniment i coresponsabilitat. Per tant, s'ha de donar compliment als pressupostos i a la moció, i això acordar-ho en el marc de la mixta. No hi ha recursos per fer els 1.600 i els 1.800 per plaça durant l'any 2015, ens hi posem com ens hi posem. I podria fer com el senyor Pere Aragonès i començar a fer números d'aquí i d'allà, però és que no, és impossible. D'aquí, la nostra esmena.

O sobretot tot allò que no depèn del Departament d'Ensenyament pel que fa a la garantia d'àpats, que depèn del Departament de Benestar Social i Família i del

desenvolupament de la Resolució 577 del Ple contra la pobresa, pel que fa, doncs, al desenvolupament de la cartera de serveis socials i tot el que anem detallant.

Aquestes són les esmenes. I ara passaré molt ràpidament a explicar quines són les qüestions de què nosaltres demanarem votació separada.

Demanarem votació separada del punt 1.c, perquè entenem que no es pot estendre les mesures de coordinació com l'informe de P3 a tots els centres educatius i alhora retirar cautelament la petició d'informe mèdic a P3 quan el que diem és que s'estengui a tot arreu.

Votació separada del punt 5, sobre la qüestió de les escoles bressol; del punt 6, darrer guió, sobre la gratuïtat d'accés al servei de menjador escolar, etcètera, per esmena del Partit Popular, i del punt 11, sobre els concerts educatius a les escoles que segreguen per sexes o, com els agrada dir, que fan educació diferenciada, perquè en un període de tres mesos hi hagi un calendari de retirada dels concerts educatius, quan això està condicionat a la vigència de la LOMCE i, deixin-m'ho dir, als resultats del 27 de setembre.

Si tu ets una escola concertada que segrega per sexe i tens la LOMCE allà, tu portes als tribunals el departament i ho guanyes. El que volem és poder eliminar els concerts educatius a les escoles que segreguen perquè ja no tinguem una LOMCE que ens ho priva. I això vol dir que va en funció dels resultats del 27 de setembre, evidentment, que ens puguem desvincular de la LOMCE també.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, la moción del Partido Socialista que discutimos aquí, como se ha dicho también por la representante de Convergència i Unió, abarca muchas cosas. Entonces, nos vamos a poder referir solamente a unas cuantas de ellas, con especial hincapié en el tema de la igualdad.

Esta moción, nosotros vamos a votar a favor de bastantes de las cosas que propone, como, por ejemplo, la retirada de la petición de informe médico en P3, que se hacía solamente para determinados alumnos y determinados centros.

Votaremos a favor de ese refuerzo para la detección precoz de dificultades de aprendizaje.

Votaremos a favor de que se refuercen las políticas públicas sobre las *llars d'infants*, que recientemente, este año, se ha optado por la Generalitat por no financiarlas a pesar de ser una de las enseñanzas más importantes, porque garantiza el éxito en las posteriores etapas educativas y la igualdad de oportunidades.

También votaremos a favor de que se las dote de medios económicos a las *llars d'infants* y que se haga un

plan de pagos para el pago de la deuda con los ayuntamientos.

Solicitaremos votación separada del punto 5 bis, que se ha añadido a la moción original, una enmienda que se ha añadido a la moción original. Y alguna otra votación separada que especificaremos más adelante.

Respecto a las becas *menjador* –también tendremos una moción posterior de Iniciativa–, vamos a votar sustancialmente a favor de todo lo que se prevé.

Y, después, y a lo que me quería referir, porque es importante y porque también se ha referido y ha hecho hincapié el señor Mena, es a la atención a los alumnos en condiciones más desfavorecidas, a la desigualdad en la enseñanza, que es, ciertamente, uno de los problemas más graves y en los que nuestra enseñanza sale muy mal parada en este parámetro.

En esta moción se proponen ciertas cosas como reforzar las plantillas de docentes y de no docentes, atender a las necesidades de los alumnos en barrios deprimidos o de alumnos que puedan tener dificultades de aprendizaje, atender especialmente a las zonas económicamente más desfavorecidas, pero no se menciona..., y yo creo que hay que hacerlo en el Parlamento, porque es la labor de control del Gobierno, hay que llamar la atención sobre el fracaso escolar de los inmigrantes, que supera en Cataluña la media española. Es decir, aquí, en Cataluña, los inmigrantes superan ampliamente el fracaso escolar que tienen en otras comunidades autónomas. Y aquí el fracaso escolar de los inmigrantes es el triple de los nativos o de los autóctonos. Y esto no sé por qué lo niega la señora Rigau, porque hay, fíjese..., el 44 por ciento de los alumnos inmigrantes no superaron las pruebas PISA, frente a un 15 por ciento de los alumnos nativos. Es tres veces más el fracaso en este colectivo.

El fracaso escolar. Por cierto, esto sí que..., y allí tengo que reprocharle al señor Mena que nos ha, digamos, reprochado también él a su vez a Ciudadanos algunas cosas; yo le diré: señor Mena, el hecho de que ustedes manifiesten continuamente que el tema de la inmersión lingüística facilita la cohesión social es una grave ignorancia de cuál es el parámetro y la cuestión que sí que garantiza la cohesión social, y ese no es otro que la igualdad educativa. Que estas desigualdades entre los alumnos más desfavorecidos..., que, por cierto, el 66 por ciento de los inmigrantes son castellanohablantes –son castellanohablantes–, con lo cual, el fracaso escolar no es difícil, y lo siento porque ya sé que estas cosas, cada vez que se menciona el dogma les tiemblan las piernas, pero no es difícil decir que entre un colectivo más numeroso que debe estudiar, hacer el esfuerzo suplementario de estudiar en un idioma que le es ajeno a su lengua habitual, el fracaso escolar es mayor. Y la cohesión social radica en que se limen las desigualdades, no en que todos estudien en un solo idioma, como ustedes insisten.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Consejera, señoras y señores diputados, bien, la educación determina la trayectoria vital de una persona. Una educación más completa, de mayor calidad, de nivel superior, facilitará el acceso y también la permanencia en el mercado laboral, garantiza oportunidades, permite incluso elegir un tipo u otro de vida, contribuye a la formación y al desarrollo personal, al despliegue de las potencialidades que cualquier persona tenemos. En definitiva, una buena educación nos hace más válidos, pero también nos hace más libres. Por eso la educación sirve para limar brechas sociales y económicas, y por eso es un elemento de equidad.

Aquí es donde tiene sentido la existencia de una política educativa pública como elemento de solidaridad y de cohesión, que, nutriéndose de los impuestos de quienes más tienen, debe asegurar una educación gratuita y excelente, también para quienes menos tienen. Pero es muy difícil hablar del grado de equidad del sistema si no podemos valorar los resultados, como vimos en la interpelación previa. Únicamente una medición universal y externa de competencias objetiva y comparable nos permitirá saber si nuestro sistema está siendo o no exitoso. Sin embargo, las pruebas de la Generalitat solo son comparables con ellas mismas. No son externas al sistema, porque se diseñan y se corrigen desde la misma instancia cuya política se pretende evaluar. Esto no es una muestra de desconfianza ni una minusvaloración de los profesionales que las gestionan, que queda fuera de toda duda; es que esto, por definición, no son pruebas externas, ni, por tanto, objetivas. Tampoco son universales, no son obligatorias, lo que resta rigor a las comparaciones, y valora la importancia que los propios alumnos les dan. Ya sabemos que cada año tenemos un grupo de alumnos insumisos. ¿Y qué pasa, más allá de las declaraciones de la consejera? Nada. Tampoco se mide desde fuera la coherencia o la dificultad de las pruebas cada año, por lo que tampoco podemos hacer comparaciones ni tendencias.

En relación a las pruebas PISA, que son externas y objetivas, en diseño y corrección no son universales, son muestrales, y tampoco son anuales, por lo que tampoco nos dan más allá de una idea. Sin embargo, son más objetivas y comparables que las de la Generalitat, y por eso, consejera, es por lo que nos parecen más sólidos los resultados de los informes en base a las pruebas PISA. Para poder hablar con rigor, necesitamos lo que tienen los mejores sistemas educativos del mundo, que son pruebas de competencias nacionales, externas a la autoridad o gestor educativo, universales, obligatorias y con valor académico. Y estas son las pruebas de la LOMCE, que nos van a permitir de verdad saber si la inversión y la política para mejorar el éxito del sistema y, por tanto, su equidad, están teniendo éxito. Por tanto, creemos que Cataluña lo que tiene que hacer es implantar la LOMCE y prepararse para que nuestros alumnos superen con éxito estas pruebas.

Somos partidarios, por esto, de reforzar el papel del Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo en Cataluña, que ya debería de estar valorando la idoneidad de nuestros alumnos para superar con éxito

to las evaluaciones finales de ESO y de bachillerato, imprescindibles dentro de tres años para obtener los títulos oficiales correspondientes. Deberían de estar detectando carencias, debilidades e indicando al *departament* los cambios urgentes a introducir en el sistema, como ya se está haciendo en otras comunidades autónomas españolas.

En relación a la creación de la Agencia de Evaluación, nos vamos a abstener, porque aunque está prevista en la LEC, nosotros no creemos que con nuestro voto tengamos que ayudar a engordar el ya sobredimensionado e ineficiente sector público catalán.

En cuanto a la polémica generada por la consejera con los informes médicos en P3, creemos, efectivamente, que ha sido una medida discriminatoria y estigmatizadora. Quizá ha sido la precipitación que otras veces ya ha obligado a la consejera a rectificar, que ahora se parte de risa. Mire, consejera, nosotros creemos que la detección precoz es una herramienta muy positiva, siempre y cuando se aplique, como ha dicho la Sociedad Catalana de Pediatría, de manera universal, voluntaria y confidencial. Y por supuesto, garantizando a los padres que la Administración va a aportar todos los medios y todo el apoyo necesarios en aquel caso en que se detecten necesidades educativas especiales, lo que hoy no sucede, consejera.

En cuanto a las guarderías, nos parece indispensable volver a exigir al Govern que salde su deuda con los ayuntamientos, porque, por ejemplo, en el caso de Barcelona hay 20,8 millones de euros acumulados de deuda, y aquí hay que decirlo. En relación a las becas comedor, nos parece de justicia social incluir a los alumnos con necesidades alimentarias de institutos en jornada compactada.

En conjunto, la moción nos parece razonable. Reconocemos y agradecemos el esfuerzo que ha realizado el PSC por incorporar todas nuestras enmiendas, por lo que vamos a apoyar la moción. Como digo, nos abstendremos en el tema de la agencia, y votaremos en contra, lógicamente, de retirar los conciertos a la diferenciada, porque es absurdo aprobar algo que contradice nuestro marco jurídico y porque ideológicamente defendemos las libertades individuales y la legalidad.

Gracias, presidenta, consejera, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Certament, és remarcable la feina d'insistència que entre diversos grups parlamentaris protagonitzem entorn d'un sistema educatiu, d'una política educativa, d'una dotació pressupostària en educació que veiem certament en perill, en perill de trencar allò que l'escola pública i el sistema d'ensenyament públic hauria de suposar com a primer estadi en aquest país, que és la garantia d'igualtat d'oportunitats en un augment de

la desigualtat d'oportunitats, un augment greu de la desigualtat d'oportunitats. Una insistència per la gravetat del tema, per la centralitat d'aquesta funció pública que hauria de jugar l'educació en termes de desigualtat social i perquè no veiem una reacció a l'alçada per part del Govern, no la veiem des de diferents aspectes. I és un retorn permanent sobre diversos punts que són permanents en l'agenda política d'aquests diferents grups parlamentaris, de bona part de la comunitat educativa i jo crec que del conjunt del país, quan es parla de política educativa d'aquest Govern o en aquest període de temps de crisi política i de crisi econòmica.

El reforç de l'alumnat, o de les prestacions a l'alumnat amb necessitats específiques, perquè si la dificultat és igual per a tothom, aquell alumnat que pateix de més necessitats específiques, degut al físic, degut a la condició psíquica, degut a etcètera, pot patir molt més, i a més, en famílies amb determinada situació social pot ser la ruïna i el maldecap permanent d'aquestes famílies. Per tant, un reforç específic a aquest alumnat. Un increment de les ajudes a menjador, i a més a més acompanyat d'un canvi de xip, per entendre que els centres i el menjador escolar, en moments de profunda crisi social –algú ha dit de depressió econòmica–, canvia la seva funció social i passa a ser pedra angular de la intervenció pública en situacions de desesperació, en molts casos, social, concentrada en alguns barris, concentrada en alguna zona, però també escampada arreu del territori.

Per tant, un canvi de xip que situa els centres escolar no només com a escoles, no només com a centres d'aprenentatge, sinó també amb una funció social en els barris evident, no?, com a instal·lacions, com a pedagogia, com a equilibradora de desigualtats. I en el menjador, per tant, ja no només com un servei a més a més que presta l'escola per cobrir les hores entre el matí i la tarda, etcètera, sinó justament com la pedra angular, també, per garantir alimentació sana i equilibrada a bona part de la població que no la pot garantir amb la qualitat que l'hauria de garantir. Per tant, canvi de xip i d'entendre que els centres escolars i els menjadors, específicament en termes de desigualtat i pobresa, en termes pedagògics, i més enllà en el temps més enllà, també, de l'activitat escolar, són pedres angulars de la política pública de combat contra les desigualtats socials, i de garantir uns mínims i de garantir la igualtat d'oportunitats per a la vida educativa i laboral de les persones que ara estan en edat escolar, i que no poden patir amb la gravetat que s'està patint la crisi social i econòmica en el futur de les seves vides.

Per tant, canviar el concepte de menjador escolar, que després en parlarem, a la següent moció, del dret al menjador, per un dret subjectiu, i canviar aquí, fer un canvi de xip del paper de l'Administració pública a l'hora de signar ajudes. L'Administració pública no és la receptora de sol·licituds, no hauria de ser la receptora de sol·licituds, sinó aquella administració que, a més, ha de buscar fins l'últim racó qui necessita per atorgar-li, qui ho necessita. Això és un canvi que s'està fent, que s'està fent paulatinament, però que ha de, diguem-ne, no esperar que li vinguin a demanar, no

demanar justificants permanentment, sinó anar ella a comprovar la justificació de totes les necessitats, de qui la demana i de qui no demana aquesta ajuda, per garantir de forma proactiva i, per tant, convertir el dret al menjador en un dret subjectiu, sense limitació pressupostària. No és la gran partida pressupostària que pot arruïnar els pressupostos públics, garantir com a dret subjectiu l'accés als menjadors escolars, i a més convertir el menjador escolar no només en un àpat, sinó també en una funció educativa i social.

Focalitzar esforços en centres, en entorns de dificultat social extrema i de dificultat social rellevant, que cada vegada s'acumula més en els barris, s'enquista i es concentra més en determinats barris, en determinades poblacions. És urgent, no? Algú parlava d'atenció asimètrica, o no sé com s'ha fet anar, a centres en entorns de major dificultat. S'hi ha de focalitzar molt més esforç. No deixar caure el zero-tres; no deixar caure, com està pressupostàriament deixar caure el zero-tres, i convertir-lo també en un accés, en un equilibrador de desigualtats socials. I sí, concentrar esforços cada vegada més en l'avaluació externa, pública, controlada, etcètera, externa del centres, de la qualitat educativa, perquè és la garantia també que els centres no només facin la funció de correctora de les desigualtats socials en termes materials, sinó en termes de projecció de futur; per tant, pedagògics.

I abordar el concepte dels instituts-escola cada vegada més, per cobrir aquestes desigualtats en el creixement demogràfic, que no poden tornar a suposar tancaaments massius d'escoles, sinó que han de saber equilibrar-se a través del model... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per anunciar el vot favorable a aquesta moció, i algunes consideracions. Un dels debats més importants, perquè segur que en aquests moments els determinants socials són els que generen més desigualtat i més predisposició, diríem, al fracàs educatiu, i aquest és un element que ha crescut. Ara, en aquesta moció s'intenten algunes qüestions: una, com treballar millor aquells equips tècnics que fan suport a alumnes amb necessitats educatives especials. Aquesta és una assignatura sempre molt pendent. Els EAP, els CDIAP, el CSMIJ, en un moment en què augmenten els trastorns mentals a la infància i l'adolescència, en un moment amb moltes més desigualtats socials. Però l'altre gran debat és com treballen junts els serveis socials i els serveis educatius i els sanitaris.

I alguna última consideració amb l'informe mèdic. Crec que hem de tendir a la universalitat, a la voluntarietat i a la confidencialitat. Jo, per raons professionals, em vaig dedicar els anys vuitanta a veure si havíem de dir que els nens de sida portessin un informe a l'escola, i vàrem decidir que no. En tot cas, des de

la confiança... Això, fixin-se, no en vam parlar mai més, vam fer-ho bé, segur que ho saben els que ho han de saber, i ara molts menys nens, per sort, infectats del virus de la sida... Ho dic, això, perquè, alerta. I en canvi, el tema de salut i escola en l'àmbit educatiu és un tema, especialment a la primària, a reconsiderar. Molts països tenen... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Senyora Simó, és entranyable veure la simbiosi que té vostè amb la consellera Rigau, perquè diu que he carregat..., quan jo només l'he criticat, a ella, per l'actitud de resposta amb què va enfocar la interpellació, eh? En tot cas, si vol saber –perquè ho podríem fer a bastament, eh?– les meves discrepàncies sobre moltes de les polítiques que vostè vota, doncs, en podrem parlar. Perquè a mi..., aquest argument recurrent que avui no tenim diners per pagar les escoles bressol o no podem plantejar-nos i estudiar, que és el que diu aquesta moció, d'acord amb l'ordenament jurídic, «plantejar» i «estudiar» –res massa contundent– el tema de la segregació de les escoles diferenciades, però que el 27 de setembre, si vostès guanyen, flors, violes i romaní, tot solucionat, doncs, diríem que és un argument que donaria per parlar-ne a bastament.

En tot cas, tot i algunes coses que han dit, com l'argument de la senyora Barrufet, que no fan l'agència perquè no poden pagar el sou del director, quan –no ho sé, potser vaig errada–, consellera, vostè la setmana passada, o fa unes setmanes, va contractar un nou assessor. *(Remor de veus.)* És a dir que em sembla que governar, com sempre, és prioritzar i que aquest argument està una mica agafat amb pines.

En tot cas, jo avui vull posar sobre la taula els fets –els fets–, que és l'esforç de pacte, hem pactat aquesta moció des de les CUP al Partit Popular, i, per tant, la consciència que les desigualtats són el problema més estructural que té avui Catalunya i que el sistema educatiu segurament és l'eina més important, hi insisteixo, que tenim, per fer-hi front. Per fer front als problemes immediats, perquè avui en dia no fer és desfer, i nosaltres continuem insistint i exigint al Govern que faci més, que faci millor, però també a plantejar-nos canvis i a innovar, perquè també ens sembla que no reformar i no innovar, avui, vol dir renunciar al futur que nosaltres volem.

Això és el que planteja aquesta moció, i volem, hi insisteixo, acabar amb la satisfacció que molts dels punts rellevants es podran aprovar gràcies, com sempre, a l'esforç de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació. *(María José García Cuevas demana per parlar.)* Senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Sí, presidenta, por alusiones del señor Mena. Y también para pedir votación...

La presidenta

Digui'm la votació separada, i després...

María José García Cuevas

Sí: votación separada de los puntos 9 y 11, por favor.

La presidenta

Nueve...

María José García Cuevas

...y 11.

La presidenta

D'acord. Trenta segons.

María José García Cuevas

Señor Mena, con toda cordialidad y sin ninguna acritud: ya le gustaría a la consejera que este grupo se dedicara solo a la cuestión lingüística, porque en algunos temas se quedaría sin oposición, y el que tenga alguna duda, pues, que repase el historial parlamentario de esta diputada desde que soy portavoz de educación, los últimos dos años y dos meses.

Muchas gracias, presidenta.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Per demanar votació separada de l'1.c...

La presidenta

U punt c.

Jordi Turull i Negre

...el 5...

La presidenta

Sí.

Jordi Turull i Negre

...el 9, el 10 i l'11. I crec que el darrer guionet del punt 6 està demanat.

La presidenta

Del darrer guió del 6. (*Veus de fons.*)

Jordi Turull i Negre

D'acord –d'acord.

La presidenta

Sí. (*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

A veure si és possible demanar votació separada del punt 8.3. És a dir, el 8 té tres apartats que no tenen numeració, però, dels tres guions, el tercer.

La presidenta

Molt bé –molt bé. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del 5 bis i de l'11.

La presidenta

Molt bé.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Havíem demanat votacions separades...

La presidenta

Ja les tinc, ja les tinc totes.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord, perfecte.

La presidenta

Sí, sí. (*Joan Mena Arca demana per parlar.*) Senyor Mena.

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

I no votació separada?

Joan Mena Arca

No, votació separada no.

La presidenta

No? Molt bé. Trenta segons.

Joan Mena Arca

La votarem íntegrament.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Trenta segons. Miri, senyora Cuevas, el que jo li intentava explicar, i suposo que vostè m'ha entès, és que quina casualitat que la dreta espanyola d'aquest Parlament, que és el Partit Popular i Ciutadans, col·laborin amb l'estratègia de la dreta catalana, que és Convergència i Unió, a invisibilitzar –invisibilitzar– les desigualtats en el nostre sistema educatiu inventant-se un conflicte, que és el conflicte lingüístic, que no existeix a la nostra escola.

(*Algú diu: «Molt bé!» María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Ja li he donat la paraula abans. Ja no pot ser. Ho sento.

Passem a la votació... (*Veus de fons.*) Senyora García Cuevas, no, perquè no acabarem mai, i en les mocions dono una paraula. (*Remor de veus.*) No.

Passem a la votació. Tenim diverses votacions separades.

Comencem pel punt 1.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 70 en contra.

Votem el punt 5 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 8 abstencions.

Votem el darrer guió del punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara, del punt 8, l'apartat tercer, el darrer guió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 9 –punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 65 vots a favor i 67 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 80 vots a favor i 52 abstencions.

I votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 67 en contra i 29 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport
a la declaració oficial del 8 d'abril com
a Dia Internacional del Poble Gitano

Abans d'iniciar el següent punt de l'ordre del dia, es donarà lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la declaració oficial del 8 d'abril com a Dia Internacional del Poble Gitano.

Vull saludar els membres de l'Intergrup del Poble Gitano, el president de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, la junta directiva, el president i representants del Consell d'Ancians de Catalunya i els membres de la Fundació Secretariat Gitano. Benvinguts al Palau del Parlament.

Hi donarà lectura la vicepresidenta primera.

La vicepresidenta primera

«El 8 d'abril és la data en què des de fa anys les institucions i entitats de Catalunya celebren el Dia Internacional del Poble Gitano. El Parlament de Catalunya constata que aquesta commemoració no està establerta ni reconeguda explícitament per les Nacions Unides, o per qualsevol altra institució vinculada, per ser celebrada internacionalment.

»Aquesta commemoració té un doble objectiu: d'una banda, reconèixer la cultura del poble gitano, i de l'altra, recordar els greuges comesos històricament contra aquest poble i fer una crida perquè no es tornin a produir mai més, demanant des de totes les instàncies el màxim respecte a aquesta comunitat i suport incondicional al seu progrés i futur.

»Catalunya va ser la porta d'entrada pel nord, des de Perpinyà, de la població gitana a la península Ibèrica

durant les primeres dècades del segle xv. La ciutat de Figueres, segons els documents de l'època, va ser el primer nucli de població que va acollir els gitanos a Catalunya. De llavors ençà, llur presència al país ha anat creixent. Actualment, molts gitanos catalans són descendents d'aquells primers gitanos que arribaren fa quasi sis segles, i llurs arrels i cultura són part indissoluble de la cultura i dels valors de Catalunya.

»Que la commemoració del 8 d'abril, consolidada institucionalment des de fa dècades a Catalunya, no tingui el reconeixement internacional de les instàncies competents, a diferència d'altres commemoracions, és un greuge que cal corregir.

»Pel respecte i el reconeixement envers el poble gitano que el Parlament ha posat de manifest diverses vegades, atenent la importància que tindria per a tots els gitanos d'arreu la instauració d'aquesta commemoració i tenint en compte que el Govern de Catalunya ha demanat al Govern de l'Estat que insti els organismes internacionals a instaurar-la oficialment, el Parlament de Catalunya demana que s'impulsi la declaració oficial del 8 d'abril com a Dia Internacional del Poble Gitano.

»Palau del Parlament, 16 d'abril de 2015.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és el dissetè.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre
els menjadors escolars (tram. 302-00268/10)

I és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els menjadors escolars. (*Remor de veus. Pausa.*) Si aquesta moció no s'allarga massa en farem una altra, eh? Ja els aviso, per als que tinguin gana. (*Remor de veus. Pausa.*) Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

(*Pausa.*)

Pot començar, eh?

Joan Mena Arca

Molt bé. Gràcies, presidenta. I bon dia de nou a tots i a totes. Bé, ara us presentem la Moció sobre els menjadors escolars que presenta el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida. És una moció que ens ha costat, que hem estat batallant fins a l'últim minut. Per tant, jo els prego també..., que hi haurà alguna modificació en el primer punt: quan diem «per al curs 2015-16» ha de dir «durant el curs 2015-16». Agrair també l'esforç, la feina feta dels diputats Antoni Balasch i Anna Simó, perquè ha sigut, doncs, una aportació per poder arribar fins al final a un cert acord en aquesta moció, i estem, doncs, relativament satisfets des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

Com vostès saben, la idea original del nostre grup era fer dels menjadors escolars un dret subjectiu dels

alumnes, de l'alumnat, dels nostres nens i nenes, a Catalunya. Per això la nostra Proposició de llei sobre els menjadors escolars, perquè entenem, entenem que les lleis són les que regulen drets i, en canvi, els decrets el que fan és regular les prestacions.

Tot i això, partíem d'una primera i principal premissa, calia una actualització abans de finalitzar el present curs, i, per tant, ja començant el proper curs, perquè portem dinou anys –per tant, aquí hi ha responsabilitats compartides– sense actualitzar el Decret de menjadors 160/1996, sobretot i especialment en un moment on l'emergència social a Catalunya és tan i tan important.

Què és el que preteníem des d'Iniciativa i Esquerra Unida amb aquesta moció? Fonamentalment, tres grans blocs. El primer, garanties alimentàries. Volem introduir elements de justícia social, com pot ser l'índex Arope, com a element corrector a l'atorgament de les beques menjador; permetre la presentació d'un certificat quan la situació de renda de la família hagi canviat considerablement amb el curs iniciat, per tant simplificant els tràmits administratius; donar compliment urgent a diverses mocions que encara no s'han complert d'aquest Parlament, com la relativa al Ple d'increment de la pobresa, i blindar també per decret una partida oberta destinada a beques menjador i no, per tant, a l'albir dels canvis de govern i dels canvis en el debat pressupostari. Per tant, el que exigíem era garantir la suficiència alimentària a Catalunya en períodes lectius i també en períodes no lectius, i, per tant, l'important no és tant quants alumnes tenen beques sinó què fem perquè tots aquells alumnes que ho necessitin tinguin beca.

El segon gran bloc són les condicions laborals dels treballadors i les treballadores dels menjadors escolars; hauríem de reconèixer el caràcter educatiu d'aquest espai que serà el gran salt qualitatiu en les polítiques de menjador escolar del nostre país; regular les ràtios en funció de l'etapa educativa i la formació específica dels treballadors, i garantir tota la formació necessària; han de tenir també els treballadors formació pedagògica perquè estan interactuant amb el nostre alumnat. Per tant, convertir el menjador en un espai educatiu més a la nostra escola.

I un tercer gran bloc, que és el de sobirania alimentària; evitar que els menjadors escolars es converteixin en un negoci per a les grans empreses multinacionals. I, per tant, blindar en el decret la igualtat d'oportunitats també per a les empreses petites, per a les empreses cooperatives i per a les empreses ecològiques en la gestió dels menjadors, garantint la participació de les famílies en tot el procés de presa de decisions, o vetllar pel pagament de les beques menjador a les empreses gestores a mes vençut per poder evitar que les petites hagin de tancar enfront del poder de les més grans.

Per tant, avui, amb aquesta moció crec que farem un petit pas endavant. Nosaltres hauríem ambicionat un pas més important, però les majories parlamentàries són les que són. Fem un petit pas endavant; la lluita contra la pobresa i les desigualtats ha de ser un gran pacte d'aquest país, ha de ser el gran pacte de Cata-

lunya, i una d'elles, evidentment, és utilitzar l'eina de l'escola per expulsar les desigualtats de la nostra societat.

Aquesta és només una petita peça del pla de rescat social que exigim des d'Iniciativa i Esquerra Unida, a Catalunya. Hem de veure si Convergència i Unió, que fins ara no s'ha cregut aquestes polítiques de rescat social, s'ho acaben de creure. Perquè jo li voldria traslladar a la consellera Rigau, ella que sempre parla de l'èxit escolar i diu que hem millorat en els resultats d'èxit escolar..., jo no sé si vostè pensa que l'èxit ens portarà a la cohesió social. El que defensem, el que pensem, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, és que és justament al contrari: només amb bones mesures de cohesió social com la que avui proposem ens podem permetre treballar per a l'èxit escolar al nostre país... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, en nom del Grup Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. I ho faré de l'escó estant, perquè tot i que el tema és molt important crec que l'acabem de debatre també en la moció i que moltes de les coses que volem dir ja han estat dites tant per mi mateixa com per altres portaveus.

És evident que la moció que presenta avui Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa el que fa és estendre, fer-ho d'una manera més comprensiva en tot el que implica el servei de menjador, que també és un servei educatiu, i sobretot tornar-lo un dret subjectiu.

Em sembla, com ha dit el senyor Mena, que és un pas, un pas necessari per fer aquest pacte de dignitat d'evitar que se'ns desfaci el país a les nostres mans, però sobretot per posar les bases per fer el pacte contra la desigualtat, que ho hem dit abans, és el problema més estructural que té Catalunya, i no entendre que l'educació, i l'educació entesa en sentit ampli, és segurament l'eina més potent que tenim al nostre abast per intentar fer-hi front tal com aquest país es mereix.

Moltes gràcies, presidenta.

Votarem, evidentment, a favor de tots els punts.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, com molt bé ha dit el diputat Mena, hem estat treballant per tal de poder tenir una moció que fos àmplia i que donés resposta efectiva a les possibilitats de la immediate-

sa del moment en què estem –estem a finals d'abril de l'any 2015–, que donés resposta des del Govern a l'atenció de les necessitats bàsiques alimentàries dels infants de Catalunya, bàsicament perquè la immensa majoria de la moció accepta les qüestions de garantia alimentària que són compartides amb el Departament de Benestar Social i Família, i deia que la immensa majoria de la moció és sobre qüestions competents del Departament d'Ensenyament o delegades a les administracions locals. I hem formulat diverses esmenes que han quedat integrades en la transacció que tenen tots els diputats i la Mesa.

L'objectiu d'aquesta moció, que compartim, és poder actualitzar la normativa per tal de garantir allò que en el punt 1 d'aquesta moció queda reflectit; en el cas de garantia alimentària, estudiar, comparar l'índex Arope, l'aplicació de l'índex Arope amb l'índex de renda de suficiència, tal com està ara en l'actualitat, i veure quines són les diferències i quin és el guany que es pot assolir per la disminució del risc de pobresa i d'exclusió, mirant-nos, per tant, en indicadors estàndards de la Unió Europea, i eliminar burocràcia, simplificar-la, com és el cas..., en el cas que hagin variat els ingressos de les famílies per ser a la baixa d'un any a l'altre, doncs, que en lloc de presentar la declaració de l'IRPF de l'any anterior es pugui presentar un certificat d'ingressos. O fer més accessible tota la documentació, la informació i la documentació per l'accés a les beques menjador especialment per a aquelles famílies que puguin tenir, doncs, més dificultats de comprensió d'allò que s'ofereix i d'allò que es demana. I, evidentment, la Resolució 507/X, del Ple extraordinari sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats, que fixa determinats aspectes clau per a aquesta garantia alimentària, com és el mapa de recursos, la nova cartera de serveis socials, el calendari de desplegament de la Llei de serveis socials i les activitats del lleure i els centres oberts.

Aquestes són les qüestions que voldríem destacar. Atès que tampoc no se m'ha donat temps, aniré concloent, perquè me n'acabo d'adonar ara i no voldria abusar del temps que no se m'ha donant, i, per tant, temps il·limitat.

Absolutament d'acord, per tant, amb les inspeccions que s'han de fer en els menjadors dels centres educatius sostinguts amb fons públics per tal de garantir la seguretat alimentària i la nutrició, i perquè es compleixin els compromisos dels concursos públics; amb tot allò sobre sobirania alimentària que aquest Parlament ja ha votat en resolució o en moció, referent, doncs, al quilòmetre zero, producte ecològic, etcètera; l'avaluació del protocol de malnutrició infantil, contra la malnutrició infantil, perquè data, doncs, de finals del 2013, i és bo i imprescindible que es pugui avaluar i fer pública aquesta avaluació; la finalització dels treballs per desplegar jurídicament els instituts escola previstos a la LEC.

I, en tot cas, sí que demanaria votació separada del punt 3.a i del punt 6 d'aquesta moció per l'impacte pressupostari que tenen totes dues qüestions, no previst en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2015.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta... Consellera, diputats i diputades, jo crec que aquesta moció és una bona notícia. I li deia l'altre dia a la comissió, deia: «Home, sembla que ara que part del Grup d'Iniciativa a l'Ajuntament de Barcelona s'apropa al PSC...» Doncs, ara nosaltres ens alegrem que el Grup d'Iniciativa al Parlament de Catalunya s'apropi als postulats que sempre ha defensat el Partit Popular, com és el de la llibertat dels centres, el de la llibertat..., espero no crear-li problemes al senyor Mena amb això, però la llibertat dels pares i la llibertat dels centres per crear els seus propis models educatius, pedagògics, lingüístics i també de menjador escolar. Per tant, nosaltres celebrem que vostès vulguin introduir una major flexibilitat i major autonomia dels centres, i és el que nosaltres defensem en el nostre programa municipal, i fem, a més, bandera del tema.

Ara, vostès sempre que es parla de donar llibertat hi estan a favor però després ja entren en els perès; els surt, diguem-ne, la bena, doncs, planificadora o reglamentista, i ja comencen a dir: «Sí, llibertat, però, clar, per fer allò que a nosaltres ens agrada, per fer el que a nosaltres ens agrada, i per consumir productes ecològics, i per...» Llavors sí; però, ara, ha de ser en aquest carril. I llavors diuen: «No, no, no; és que, evidentment, la llibertat té els seus límits», em diran vostès, «les legalitats democràtiques, el que pactem aquí, al Parlament...» Doncs, això és el que venim dient nosaltres des de fa tres anys en moltes altres qüestions, i que s'ho podrien aplicar llavors.

Tanmateix, nosaltres celebrem molts punts d'aquesta moció: la flexibilització de la normativa...; pensem que és bo que el servei escolar formi part del projecte educatiu, el servei de menjador, que el personal que l'atén sigui personal adient, ben format, i la implementació del menjador als instituts de secundària, tenint en compte el nivell de pobresa existent, tenint en compte també la problemàtica en els trastorns d'alimentació, tenint en compte la necessitat que molts infants i adolescents quan surten no teneu ningú a casa, etcètera, doncs, és molt convenient que puguin quedar-se a l'institut a dinar. I, per tant, ho celebrem.

Teníem alguns dubtes que jo crec que han quedat una mica mitigats i millorats en la resolució final. Per exemple, quan vostès deien que no es presenti l'IRPF sinó només el certificat d'ingressos, perquè ens sembla que l'IRPF també fa una radiografia més general de la situació familiar. I, per tant, nosaltres havíem demanat dir «no només l'IRPF»; ara, com tampoc han parlat amb nosaltres per parlar de cap esmena, doncs, al final ha quedat que han pactat això amb els altres grups.

Després, clar, vostès també diuen una cosa amb la qual estem d'acord: menjador escolar a l'estiu, programa de tres àpats al dia, etcètera. Però no és l'úni-

ca manera de fer-ho. Vull dir que, potser, per garantir el que ens interessa al final, que és que tothom pugui menjar correctament i adequadament, hi ha altres maneres també de fer-ho, i preferíem donar una mica més de flexibilitat i llibertat, i per això vam formular una esmena en aquest sentit.

Hi ha algunes coses que jo no veig, diputat. Vostès insisteixen molt en els criteris de proximitat, amb els productes ecològics, etcètera. Però, clar, avui quan els infants el que necessiten és menjar, quan el que necessiten, diguéssim, són llegums, és carn, són patates, la qüestió no és si són patates ecològiques o si és carn de proximitat; la qüestió és com ho fem perquè el màxim nombre de col·legis i instituts puguin tenir garantit el menjar per als estudiants que ho necessiten. Llavors, començar amb tants criteris ens sembla que dificulta aquest objectiu bàsic i fonamental. Per tant, també vostès parlen de la dieta mediterrània, de la verdura. Molt bé. Però, escoltin, que siguin els centres, precisament, amb aquesta autodefinició del seu projecte de menjador, de la seva política i model educatiu que decideixin aquestes coses.

Bé, en qualsevol cas, per acabar, pensem que l'esperit de la moció és positiu. I, per tant, en el seu conjunt, excepte en algun punt que ens abstindrem, hi votarem a favor, perquè nosaltres..., no com fan vostès, però quan veïem una cosa que es presenta correctament hi votem la presentí qui la presentí.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellera, primer permetin-me que agraeixi l'esforç negociador tant per part del senyor Mena com de la senyora Anna Simó per arribar a acords, que ha estat la voluntat; una voluntat que manifesta que puguem votar la majoria dels punts, menys dos, que és per raons econòmiques –després m'hi referiré–, totalment junts. I atès que aquesta discrepància és ben petita i econòmica, per incapacitat de caixa, no per voluntat nostra, com a partit o com a grup parlamentari i com a govern, quan una discrepància és ben petita i que radica no en la voluntat, sinó en aquesta impossibilitat, posa de manifest que vostès tenen ànima social però que Convergència i Unió també té ànima social, cosa que posem de manifest, i també amb una millora constant, en situacions molt migrades, dels resultats educatius, i amb aspectes molt fonamentals, que també m'hi referiré, perquè per primera vegada tinguem beques al menjador al cent per cent i que la partida aquí hagi quedat oberta, amb unes condicions de migradesa econòmica molt i molt importants. Aquesta ànima social hi és, i m'agradaria i la voldria posar de relleu.

Miraré d'enllestir els punts bastant..., per no repetir-me, perquè ja s'han exposat els diferents punts que es van referir, però nosaltres estem d'acord amb la

garantia alimentària, estem d'acord a enllestir aquesta modificació del Decret 160/96, que s'està treballant des de fa molt temps i que la complexitat de la tramitació –a més a més haurà d'anar al Consell Escolar de Catalunya–, doncs, fa que s'allargui. Per tant, hi estem plenament d'acord. Estem seguint..., plenament d'acord també amb el compliment de la Resolució 577, de 13 de març, sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats. Però, si ens hem de referir a desigualtats, primer hauríem de pensar i reflexionar, primer, de no crear-ne; i no crear-ne vol dir ajustar-se als euros, als diners que tenim realment nosaltres, als que tenim; segona, no viure avui o no fer despesa avui per pagar les generacions futures, que és una cosa amb la qual sí que ens hem trobat nosaltres. I aquí m'agrada fer una pregunta: qui és més solidari?, el que passa avui els diners que té o el que avui se'ls gasta tots i que paguin les futures generacions? Que cadascú assumeixi la reflexió sobre aquesta pregunta.

I després..., primer, no crear-ne, de pobresa, i segona, treballar per reduir-la. I l'esforç per a reduir-la és generar ocupació. I aquí, per exemple, ahir es posaven dades aquí a la cambra que aquest mes de març, per vint-i-unè mes consecutiu, s'ha reduït l'atur a Catalunya, aquest de març ha baixat l'atur..., és la major baixa d'atur en dinou anys –la major en dinou anys–, i ha augmentat la seguretat social en 103.000 persones. Això és l'esforç per treballar contra la pobresa i les desigualtats, i també per tots aquests temes a què ens fan referència aquí, amb els quals nosaltres volem accedir...

Estem d'acord a establir criteris per a les ràtios màximes alumnes/monitor als menjadors escolars i afavorir una major interacció entre el monitor i l'alumnat, etcètera. Estem d'acord a incorporar als plecs de contractació paràmetres de proximitat, de producció ecològica, dieta mediterrània, visió dietètica, limitació del sucre, aprovats per unanimitat també en la Comissió d'Agricultura molts d'aquests aspectes; plenament d'acord. Estem d'acord a garantir la seguretat alimentària; plenament d'acord. Estem d'acord a enfortir el programa «Salut i escola»; plenament d'acord. Estem d'acord a avaluar la malnutrició infantil; plenament d'acord.

Hi ha dos punts, permetin-me, que no podem..., que són per manca de capacitat econòmica. Primer, quan es fa referència a reconèixer el caràcter educatiu del personal que treballa en els menjadors, perquè això comporta revisar el conveni laboral i acaba comportant més despesa, eh? Per tant, ja tenim problemes jurídics i econòmics. I el segon, que és el punt sisè, que és que demana que aportem una subvenció per part del departament per a rebaixar el preu màxim de 6,20 euros/alumne/dia. Aquí jo he de fer unes consideracions.

Primer, vostès demanen el que no s'ha pogut fer mai, avui es demana el que no s'ha pogut fer mai: subvencionar el preu màxim de menjador; se'ns demana que es faci el que no s'ha pogut fer mai. Si no s'ha pogut fer mai..., vostès quan eren al Govern no ho van fer, i hi havia més diners, i no ho van fer, i no s'ha pogut fer mai. Per què no ho van fer llavors? Perquè no hi havia diners o perquè eren insensibles? Jo crec que eren sensibles i hi havia més diners. Per tant, avui nosal-

tres ens veiem obligats –obligats– a votar que no en aquest punt per manca de disponibilitat..., i si no, no s'entendria. Per primera vegada, ho torno a dir, beques al menjador al cent per cent. I Convergència i Unió intentem incrementar al màxim la partida de beques i deixar-la oberta.

En canvi, sí que voldria fer-li una reflexió, senyor Mena: que en aquest punt sisè, tal com el redacten vostès, de fer una rebaixa per a tothom igual..., nosaltres estem treballant per incrementar la partida de beques menjador perquè els més necessitats en tinguin més, i vostè proposa en aquest punt fer una subvenció per a tothom igual, de tal manera que tots els alumnes tinguin una reducció de preu i amb igualtat. Per tant, nosaltres creiem en aquests moments que és molt més efectiu per a ajudar la gent necessitada, que és el que volem i pel que treballem, que dinamitzem al màxim econòmicament les beques menjador, cosa que penso que estem fent i que, per tant, hem d'agrair aquest esforç del departament.

I aquí acabo la intervenció. Moltes gràcies a tots.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, vamos a votar a favor de la totalidad de los puntos que incluye esta moción de Iniciativa. Se divide en varios puntos.

El primero de ellos ya es una solicitud que se ha hecho anteriormente en este Parlamento: es que se actualice la normativa que se refiere a becas comedor, que data del año 96, y que se aumenten las posibilidades de gestión del propio centro y de las familias, la capacidad de decisión de las familias, y que se regulen cosas como que se hagan las comidas que se presten dentro de las instalaciones del colegio.

Y, por último, decir en este apartado que sobre la..., ya más bien en el apartado de la garantía alimentaria, se disponen varias cosas, varios apartados relativos a que se garanticen recursos para garantizar el derecho a la alimentación; que se mire no solamente el IRPF, sino sobre todo los ingresos que se perciben en el mismo año. Queríamos recordar aquí que ha habido críticas de algunos grupos municipales de Convergència i Unió, en concreto en los ayuntamientos de Molins, Sant Feliu y Esplugues, porque no se tenían debidamente cubiertas las necesidades de los niños de esos municipios. Por tanto, hay que decir que este problema existe y que, por tanto, está bien que se inste al Gobierno a cumplir estos requisitos contenidos en la moción.

También se contienen previsiones sobre los profesionales que atienden los comedores escolares, para establecer unas ratios máximas de alumnos/monitor, y también la necesaria formación del personal de los comedores escolares.

Se introduce un punto por el que se solicita que se pague mensualmente el importe de las becas comedor, que se paguen mensualmente a los centros..., no a los centros, a quienes proporcionan el servicio, a fin de no provocar el cierre de las empresas más pequeñas.

Se menciona en un punto 7 que las licitaciones y los contratos referidos al comedor deben incorporar ciertos criterios tanto de proximidad, de producción ecológica, recuperación de dieta mediterránea, como presencia de proteína vegetal. No hace mucho, en los centros de Jorba y de Calaf hubo problemas porque los menús que se estaban dando tuvieron quejas por el déficit nutricional que presentaban, porque estaban cocinados hacía tres semanas y conservados, porque al final quienes se quedaban allí a comer acababan tirando la comida, porque se presentaba y se daba una comida que no era ni siquiera apetecible para los jóvenes y los niños que comían en aquel comedor. Y esto también debería tenerse presente en las licitaciones y pliegos de contratación pública, que el servicio se preste en las debidas condiciones.

Por último, se aboga en esta moción por que se efectúen las inspecciones necesarias a los comedores y por incluir criterios de calidad y proximidad en los menús.

Nosotros también destacaríamos de la moción que vamos a aprobar el que se promueva que el Gobierno facilite una accesibilidad a la información y a la documentación sobre becas comedor para todas las familias de Cataluña, especialmente aquellas que se encuentran en situación de vulnerabilidad y de exclusión social, para que, digamos –y además también se ha dicho antes en la intervención de uno de los diputados–..., no solamente esperar que se formulen las peticiones debidamente, con la debida información, sino también ser proactivos por parte de la Administración para que no quede ningún niño ni joven fuera del tema de las becas comedor por una defectuosa información o por no saber cómo acudir a la formalización de estas becas.

Nada más.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, d'entrada, agrair la tasca que hi ha hagut al darrere de fer aquesta moció i agrair al Grup d'Iniciativa que s'hagi prestat a fer-la. Nosaltres, amb menys possibilitats de presentar mocions, doncs, no vam trobar l'ocasió de poder-la fer arribar al Ple. Per tant, agrair a Iniciativa que hagi tingut el detall de poder-la incloure en la seva agenda de presentació de mocions.

Ja n'hem parlat abans, en l'anterior moció, de la importància de convertir i acompanyar i acabar de finalitzar els treballs per convertir l'accés als menjadors en un dret subjectiu, de canviar el xip al voltant del menjador escolar, no només com un servei de més a més que presta, sinó com una pedra angular del suport

social a les famílies més desafavorides, no només en la concessió de beques, sinó també en la concepció i en el canvi de xip de concebre el menjador com una activitat escolar, per tant, sota supervisió pedagògica i amb utilitat pedagògica, no només com un restaurant, no?, sinó com una part més de l'escola. Tot això són canvis de xips que la crisi obliga a entendre.

Però volem... –d'això, diguéssim, se n'ha parlat en les últimes intervencions–, volíem centrar-nos sobretot en qui està prestant els serveis de menjadors i quina utilitat també econòmica i de repercussió econòmica en l'entorn haurien de tenir els menjadors escolars. Tot servei que l'Administració pública concessionaria de forma sistemàtica al mercat privat acaba convertint-se en el caramel de grans multinacionals, les úniques capaces de tenir capacitat financera d'aguantar els impagaments, no?, i el retard en els pagaments de l'Administració, els únics capaços de fer-ho, multinacionals, amb capitals financers, de prestamistes, que poden estar al darrere per tal de suportar aquest retard en els pagaments de l'Administració. Per tant, tot servei que es concessionaria a les empreses privades, en moments de crisi, acaba sent no aquell mite... –ahir es parlava, ho deia el conseller Santi Vila, de bon capitalisme i mal capitalisme, no?–, no aquell mite del capitalisme bo, que llavors hi ha unes empreses que competeixen per veure qui presta millor el servei: no, en moments de crisi, les úniques que poden aguantar són multinacionals, que compren en massa, que fan economia d'escala i que tenen capital financer darrere que els pot avançar, mitjançant quantioses pòlisses de crèdit, aquests diners i que poden explotar al màxim els preus, no?, reduir-los al màxim. I això va en detriment de la nostra economia, del nostre sector primari, dels productes de proximitat, de la qualitat de l'alimentació i, per tant, del menú equilibrat, mediterrani, de proximitat, que s'hauria de prestar als alumnes. I això ho hem de revertir.

No podem permetre que els menjadors escolars de la nostra xarxa d'escoles públiques estiguin en mans d'Eurest, de Serhs, de multinacionals de l'alimentació que presten tan aviat menjars als hospitals, com a les autopistes, com als aeroports, com a les escoles, i que a més a més mantenen nivells salarials per als seus treballadors depriments, que mantenen la precarietat laboral, la temporalitat en la contractació, i que a més a més presten una alimentació, bé, de càtering, no cuinada a l'escola, no cuinada en el territori, no comprada en el territori, que passen olímpicament de la xarxa de distribució de productes locals, de la producció local. Aquí hi ha d'haver un esforç.

Deia algú: «És que no podem exigir patates ecològiques» –bé, no sé si hem d'exigir patates ecològiques–, «perquè l'important és donar alimentació.» No, no, no; són importants les dues coses.

Perquè, per altra banda, també hi ha molts llocs de treball en joc i hi ha productors locals que s'hi juguen el futur i hi ha productors locals que donen feina, que donen treball, que donen valor afegit al territori, i explotar al màxim, reduir al màxim tota aquesta xarxa per fer menús de fàbrica, no?, i amb una sola central per a tot l'Estat espanyol produir cada dia milers de menús,

comprant a gran escala, comprant a l'estranger, fent circular les mercaderies, no estem ajudant l'altre gran factor que hi ha al darrere també, eh?, que és agricultura ecològica, són petits productors locals, que són xarxes de distribució locals, que és consum de proximitat, que és quilòmetre zero, que és valor afegit al territori, que són llocs de treball, que és qualitat de vida, que és tota una sèrie de qüestions que, ostres!, vull dir, que les presta l'Administració pública, que no podem permetre que al darrere hi hagi dos-tres grans capitals financers, que, ho repeteixo, la gran arma que tenen per fer-se una a una amb totes les xarxes no és que siguin l'hòstia estalviant i economitant i tinguin més idees: és que són els únics que en temps de crisi poden assumir l'impagament de les administracions, que les petites empreses estan plegant, que és que les coneixem totes, totes les que han plegat, de petits empresaris que tenien dos-tres centres escolars; no poden fer front als impagaments. I llavors vénen les grans multinacionals i es fan amb tota la xarxa pública de menjadors escolars. I a això hi hauríem de posar fre immediatament, perquè no aporta res al territori, als productors locals, ni als alumnes, ni a ningú.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per donar suport a aquesta moció d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa. De fet, no ens n'adonem, però l'espai de l'escola i l'escola pública és l'espai i el temps més igualitari que tenim. I en moments de determinants socials tan i tan rellevants és molt important que l'espai i el temps del menjador, igual que el lleure dintre l'horari, doncs, garanteixin allò que a fora no es garanteix; a més, és el més normalitzador. Per tant, encara que la utopia sigui Finlàndia, per dir-ho així, que el menjador està inclòs en el pressupost de l'escola, també s'ha de dir que en aquests països el paper dels ajuntaments a l'escola és molt més important.

Doncs, aquí ha fet vostè un camí en què jo li donaré suport, li donaré suport amb el meu vot, perquè com a mínim tothom tingui dret a una beca menjador per nivell de renda.

Gràcies.

La presidenta

L'il·lustre senyor Joan Mena, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Balasch, jo per descomptat no dubto de la seva ànima, ni molt menys que vostè tingui ànima social; ara, el seu Govern, no. El Govern de Convergència i Unió ens ha demostrat per activa i per passiva que té una ànima neoliberal, li interessen aquest tipus de polítiques, i amb els temes socials ens ho demostren, que vénen sempre aquí arros-

segant els peus. Les grans mesures d'impacte social que ha aprovat aquest Parlament han sigut amb el Govern arrossegant els peus, ja sigui pel Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, ja sigui pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ja sigui per la CUP, ja sigui pel Partit Socialista de Catalunya; però el Govern de Convergència i Unió, que té l'ànima neoliberal, ve al Parlament arrossegant els peus en els temes socials.

Dit això, hi ha dos aspectes, que són els que votaran en contra tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana, i que ja els anuncio que continuarem donant la batalla perquè finalment es puguin aprovar. Sincerament, no crec que al darrere hi hagi grans mesures pressupostàries.

Parlem de reconèixer el caràcter educatiu del personal. És un pas endavant; a partir d'aquí ja pactarem quines són les mesures amb inclusió pressupostària per fer-ho efectiu, però ha de partir d'un reconeixement d'aquest Parlament que les persones que treballen en un menjador escolar també són personal educatiu. I jo lamento que avui aquest Parlament no declari això.

I adequar el preu; no hem dit mai «rebaixar», parlem a la moció d'adequar el preu, de fer un estudi de costos real, de saber què destina cada empresa a què: si aquelles grans multinacionals estan destinant una part important d'aquest preu a determinades coses, i d'altres, les cooperatives o els menjadors ecològics, les estan destinant a una altra.

I estudiar poder incorporar subvencions al menjador escolar directament com a servei, com estan fent altres comunitats autònomes, com fa el País Basc, com fa Canàries, que no té concert fiscal, i, per tant, garantir la viabilitat del servei de menjador, que és el que ens hauria de preocupar a tots i totes. *(Remor de veus.)* Si puc continuar, presidenta... Sí.

La presidenta

Sí, espero que sí.

Joan Mena Arca

Al senyor Sánchez, miri, nosaltres incorporem la presa de decisions de les famílies, és un punt importantíssim. És cert que cal garantir que tothom mengi, però també hem de garantir que tothom mengi bé, perquè avui tenim nens i nenes que tenen accés a l'alimentació i presenten símptomes de malnutrició o de subnutrició, perquè no estan ben alimentats. I aquí el menjador escolar també és un element important.

Sobre els productes de proximitat, és, senyor Sánchez, un element per enfortir el nostre model agrícola i fins i tot per donar passos per avançar i tenir un model productiu propi també en l'àmbit de l'agricultura.

I, finalment, també volem posar en valor que s'aprovi d'una vegada per totes el desplegament tècnic i jurídic dels instituts escola, perquè entenem que solucionarà molts problemes, també de tancament de centres públics, però de garantia de viabilitat dels menjadors escolars, que arriben només al 9 per cent de la... *(La*

presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.) Senyor Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Balasch i Parisi

Bé, en tot cas, és defensar que el Govern realment té l'ànima social, i això ho ha posat de manifest avui validant les esmenes que hem presentat nosaltres com a grup parlamentari, i les úniques que no ha pogut aprovar han estat realment, com he dit abans, per manca pressupostària.

I jo, que tinc un «apreci» –ell ho sap– molt personal, molt gran, al senyor Joan Mena, dir-li que no ens hauria de molestar que tots tinguem ànima social, ens n'hauríem d'alegrar.

Gràcies, presidenta.

(Veus de «Molt bé!» Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, per demanar la votació separada del punt 3.a i el 6.

La presidenta

I el 6. D'acord. *(Fernando Sánchez Costa demana per parlar.)* Senyor Sánchez?

Fernando Sánchez Costa

És per demanar votació separada del punt 7 i del punt 10.

La presidenta

Set i 10.

Fernando Sánchez Costa

Sí.

La presidenta

Molt bé.

Passem a la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, el 3.a –3.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 1 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 abstencions.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent... (*Veus de fons.*) Perdó –perdó. Amb tantes presses...

La resta de la moció.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les Terres de Lleida, el Pirineu i Aran (tram. 302-00267/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les Terres de Lleida, el Pirineu i Aran. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

(Pausa.)

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, presentem aquesta moció, i també les diferents transaccions i negociacions que hem fet amb la resta de grups, als quals els agraeixo molt sincerament les esmenes, el temps, la paciència, i també a la Mesa, la paciència amb els diferents canvis que hem anat fent fins a última hora, amb les ganes que hi hagués un consens, un consens mínim. Vint-i-sis esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, disset de Convergència, d'Iniciativa, del Partit Popular..., per tant, moltes esmenes, i evidentment era impossible incloure-les totes, però hem fet tot el que hem pogut. (*Remor de veus.*)

Dit això, el criteri ha estat molt fàcil. Com que creiem que no estem en moments de rebaixes...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Si algú vol parlar, si us plau, que ho faci fora de l'hemicicle. Continui.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Deia que no estem en moment de rebaixes, i el nostre criteri ha estat molt clar: totes les esmenes que rebaixaven el contingut i que no afegien qualitat o valor, sinó que intentaven disminuir el contingut de les nostres propostes, no les hem acceptat, eh?, la majoria, i aquelles que aportaven..., que en complementaven, que en corregien fins i tot alguns aspectes, evidentment, les hem acceptat.

Deia el conseller abans que alguns fem interpellacions més catastrofistes sobre l'estat de les nostres comarques i la situació dels nostres conciutadans. Doncs bé, avui, més enllà d'una qüestió òbvia, que són les dades que vam presentar, eh?, de l'Institut d'Estadística de Catalunya, dades, gràfiques, tendències, comparatives de diferents comarques, per tant, que venim aquí amb dades concretes, també tenim una alternativa de cap a on hem d'anar, tenim una alternativa, i aquestes són les propostes que hem presentat.

Hem presentat alternatives d'empresa i d'indústria, també en el marc del que està fent el Govern, però creiem que com que la gent i els territoris no estem distribuïts, la gent no està distribuïda en departaments de la Generalitat –en territori, en agricultura, en sanitat–, ni entre les diferents administracions –consells comarcals, ajuntaments, Generalitat–, sinó que convé també fer una reflexió territorial de tant en tant. Costa fer reflexió, fer debat més pausat, més tranquil, sobre cap a on va el nostre país, perquè, clar, estem immersos, eh?, en canvis constants i costa veure i mirar cap a on anem i posar la brúixola de cap a on hem de caminar tots plegats. Però això ho hem de fer: reflexió de territori. I ho hem dit en comarques rurals que tenen una problemàtica afegida, ho hem dit i ho repetim aquí, que calen polítiques específiques. Dèiem que aquells que menys tenen són els que pitjor ho estan passant amb la crisi; doncs, els territoris amb menys serveis, amb menys infraestructures, amb menys indústria, amb menys massa crítica, també són els que pitjor ho estan passant. I qui no vegi això, és que evidentment no es mira les dades. (*Remor de veus.*)

Clar, de dades tampoc en tenim moltes, perquè una de les propostes que fem, home...

La presidenta

Un segon, senyor diputat. No tenim èxit avui; no en tenim, no. Si us plau... Continui.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Un dels problemes que tenim és que ens falta un observatori, precisament, socioeconòmic que centralitzi les diferents dades sobre què és el que està passant a les nostres comarques.

Fem propostes sobre empresa i ocupació, sobre la indústria; reprovem la gestió feta pel conseller d'Economia amb el cas de Tradema. No pot ser..., va incomplir al seu dia dient que buscava una inversió i que ja la tenia, per a la reobertura de Tradema, no ho va complir, i ara hi ha un segon incompliment, que a més a

més diu que no, que aquells acomiadats s'han reabsorbit amb altres empreses que s'han creat o que han augmentat la seva plantilla. Escolti, preguntin a la gent del territori, als treballadors, a les famílies, a l'alcalde de Solsona, vejam què en pensa, d'això; no ho comparteix en absolut. Per tant, volem també posar-ho sobre la taula, com el recolzament a Indox, de Tàrraga, i a tots els seus treballadors.

Impuls al turisme, al de càmping, al rural. La marca Pirineus, també, amb augment de consignacions pressupostàries. Prioritats: diners; prioritats: diners. I, clar, si tots definim cap on anem, amb propostes concretes, llavors, segurament, quan fem el pressupost, veurem que hem de reservar més partides pressupostàries. Però, clar, com que no definim cap on anem, quines són les prioritats o quines són les deficiències, llavors anem a fer el pressupost 2015 i la clatellada més gran de tot Catalunya se l'enduen Lleida, el Pirineu i l'Aran –això és així–, en inversions i en despesa corrent, deixant de banda, evidentment, que hauríem de definir quin és el model de descentralització de la Generalitat, ja ho hem dit, i, per tant, el tornarem a posar sobre la taula. O aquesta punta de llança de l'economia lleidatana que és el sector agroalimentari. Clar, si diem que és punta de llança, que és sector d'ocupació i d'innovació i llavors rep una de les retallades més importants, tampoc anem bé.

Per tant, nosaltres creiem que tenim una país, un territori ric –ric–, eh?, un territori ric, però que no tenim les prioritats clares, i, per tant, amb polítiques públiques no definides, i pobre en polítiques públiques. I, si no tenim un territori equilibrat, això al final serà molt més car que no fer les infraestructures que fan falta, els serveis públics propers als ciutadans, tant en educació, tant en sanitat, tant en turisme, i, evidentment, en la resta de sectors que incideixen d'una manera molt i molt directa en la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

Per tant, nosaltres hi tornem a insistir, propostes sobre la taula; hem intentat recollir el màxim d'esmenes dels diferents grups parlamentaris; hem fet una reflexió global sobre cap on anem, més enllà de propostes molt puntuals i deslligades, sinó de reflexió i model territorial.

Moltes gràcies, diputades, diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustríssim senyor Josep Cosconera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep Cosconera Carabassa

Bon dia, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, bé, al Ple passat ja vam tractar la de Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, i, ara, toca el Pirineu i l'Aran. Cal dir, però, que aquesta d'avui no és tan llarga com la de Tarragona, sinó que cal dir que és més generalista, cosa que suposo que tots agraïm. I això no vol dir que no s'hagués pogut fer una carta als Reis, com es va fer en la de Tar-

ragona, perquè, posats a demanar, segur que tindríem moltes coses a afegir-hi.

Mirin, jo ja sé que s'atansen les eleccions locals, i hom vol presentar-se postulant-se com un defensor del territori, cosa totalment legítima, només faltaria. Però penso humilment que aquestes mocions d'aquests tipus, que afecten tota una zona concreta, caldria articular-les no només amb el conjunt dels diputats del territori afectat, sinó també amb els agents socials, amb els sindicats, amb els empresaris, amb les cambres de comerç, amb la universitat, amb el Govern, amb els governs locals, etcètera. Segur que ens posaríem d'acord, perquè és evident que tots ens estimem la nostra terra.

Ara, més aviat, aquest tipus de mocions semblen com una cosa partidista: un partit les presenta, els altres hi posem esmenes, uns d'uns tipus, els altres d'uns altres; tot plegat sembla un mercadeig. I he de dir que la gent dels nostres pobles, la gent de les nostres ciutats no entenen res de res.

Però, com que ja és massa tard, nosaltres també hi hem fet les nostres aportacions i esmenes; aportacions com, per exemple, la de preservar el congost de Mont-rebei. Tot i que sembla que s'ha paratitzat el projecte de construcció de la presa, hem d'estar amatents perquè segur que algun dia tornarà a aparèixer el projecte.

Satisfets, també, per les que ens han acceptat, com la que recull íntegrament la paralització del Consorci Sanitari de Lleida; o la de demanar la gratuïtat de l'A-2 de Lleida al Vendrell per a vehicles pesants fins que no es disposi per al servei l'autovia Montblanc-Tarragona, o perquè, juntament amb la Diputació de Lleida, s'elabori un pla zonal de carreteres de la província per tal que les administracions superiors puguin assumir, si és el cas, el traspàs de carreteres de titularitat municipal que siguin l'únic accés al municipi, i, ara, se n'han de fer càrrec els mateixos ajuntaments, com passa, per exemple, als municipis de Tiurana, de Cabó o els Gimènells.

Mirin, no sé quina valoració en faria el president de la Mancomunitat de Catalunya, el president Prat de la Riba, si alcés el cap, sobre la seva ambició, ara fa més de cent anys, que no hi hagués cap ajuntament de Catalunya que no disposés, a part dels serveis de policia, de la seva escola, la seva biblioteca, el seu telèfon i la seva carretera. Si més no, penso que és un motiu de reflexionar-hi tots plegats, perquè malauradament encara hi ha ajuntaments que no en disposen.

Entre moltes, votarem afirmativament la declaració de Tàrraga, en solidaritat amb els treballadors de l'antiga Indox, com ho vàrem fer amb els treballadors de Tradema, de Solsona, que, per cert, encara n'hi ha molts per recol·locar, o d'Alíer, del Rosselló. És molt diferent l'impacte que genera el tancament d'una empresa de cent noranta treballadors en una petita ciutat o en una gran ciutat.

També votarem a favor d'impulsar l'eix pirinenc, ja promès en temps del senyor Morlán i de l'exconseller Joaquim Nadal, que contemplin les variants de Gerri de la Sal i els túnels de Viu de Llevata i de Perves.

I, per descomptat, donarem suport també a la posada en funcionament al més aviat possible del canal Segarra-Garrigues. Penso que hem de fer compatible la preservació del territori amb l'activitat econòmica de la gent que hi viu.

I també enunciar-los que, per responsabilitat, malauradament, no podem donar suport als punts on ens demanen un increment de recursos, perquè no els tenim tots.

I ja per acabar, permetin-me que faci una darrera reflexió, i és que a veure si som capaços de capgirar tots plegats allò que es diu de Lleida, que som de cal si en queda, o que, moltes vegades, Catalunya acaba a la Panadella.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. En primer lloc, doncs, posar de manifest que aquesta és una moció que abasta moltes qüestions disperses, tant de Lleida, com del Pirineu, com de l'Aran. El diputat Ordeig, crec que no ha volgut ser menys que el seu company Xavier Sabaté al passat Ple, i ens presenta aquesta moció llençol en clau electoralista, no en tenim cap dubte, i a la qual, en general, també he de ser sincera, donarem suport.

Dit això, agrair-li, diputat Ordeig, que hagi acceptat les nostres esmenes, les esmenes que hem presentat des del Partit Popular, que el que pretenen és donar resposta a qüestions que són l'eix vertebrador del nostre territori i de la nostra província. Després hi faré referència, però abans vull mostrar el nostre suport explícit a aquells punts que fan referència a la mala gestió per part d'aquest Govern pel que fa a les polítiques d'ocupació.

I, en aquest sentit, i tenint en compte que la manca de feina és la principal preocupació dels catalans i també, per descomptat, dels lleidatans, volem denunciar la gestió duta a terme a l'empresa Tradema, de Solsona, quelcom que esperem que no passi a l'empresa Indox, de Tàrraga, on demanem una implicació efectiva i no només de paraula per part del Govern.

Perquè, mirin, quan parlem de reequilibri territorial, no només hi ha de ser per a Barcelona, sinó per a tot Catalunya; fer tot el possible per salvar llocs de treball i fomentar la instal·lació d'empreses ha de ser la gran prioritat, diria que l'única prioritat, que hauria de tindre la conselleria d'Empresa i Ocupació. No n'hi ha prou a apagar focs a les grans empreses de l'àrea metropolitana de Barcelona; també Lleida necessita el suport d'aquest Govern.

Mirin, un exemple de deixadesa en aquest àmbit són les desenes de projectes de polígons que han quedat aparcats o descartats en la nostra província. El Govern

no s'ha preocupat de posar els mitjans per a promocionar com feia falta la venda de sòl industrial a Lleida, que actualment es limita a set parcel·les en 2013 i 2014, quan l'Incasòl en disposa d'un centenar.

Resumint, tenim empreses que marxen i empreses de nova creació que tampoc ho fan aquí i se'n van, senzillament, a l'Aragó. I per què? Doncs, per dos qüestions molt clares: primera, per la pressió fiscal que pateixen, que patim aquí, a Catalunya, i, en segon lloc, pels estrictes paràmetres mediambientals.

Bé, com que..., entraré directament a les esmenes, perquè, si no, no tindrè temps. Pel que fa al tema d'infraestructures, demanem, en primer lloc, que es defineixi i presenti, d'una vegada per totes, l'estratègia que ha de seguir l'aeroport d'Alguaire per tal de garantir-ne la seva viabilitat i que permeti avançar en noves oportunitats de negoci. I, en aquest sentit, i davant el fenomen de la boira..., que, per cert, quan es va decidir construir-lo allí ja s'hauria pogut tenir en compte, aquest fenomen; desconec qui va ser l'autor del pla de viabilitat per col·locar un aeroport allí, però de ben segur que desconeixia el clima d'aquella zona. Però, bé, ara que ja està fet l'hem de tirar endavant. I, com deia, davant el fenomen de la boira, pensem i reclamem que es faci una revisió dels costos d'un sistema avançat d'aterratge instrumental, ILS, de nivell 2-3, amb l'objectiu, l'únic objectiu que, quan les disponibilitats pressupostàries ho permetin, es procedeixi a la seva implantació.

Quant a carreteres, doncs, demanem, a través de les esmenes presentades, un compromís ferm per part del Govern, que en ocasions ha fet de paraula, però que a dia d'avui no s'ha materialitzat en res..., doncs, que tingui aquest compromís amb certes reivindicacions històriques; reivindicacions històriques, d'una altra banda, no?

Per exemple, podem parlar, doncs, del túnel de la Bonaguà, a la C-28; de la millora del traçat de la via des d'Artesa de Segre fins a Isona pel coll de Comiols, construint un túnel que millori la connexió entre la Noguera i el Pallars Jussà i sobretot –sobretot– demano prioritzar les actuacions en la carretera C-12, a Corbins, en el tram d'accés a l'Escola Alba, que, de fet, això ja va ser aprovat per aquest Parlament, per què?, per tal de garantir la seguretat, la seguretat viària d'alumnes d'aquest centre i també dels conductors.

Finalment, en l'apartat de turisme, hem cregut convenient, i després de veure certes informacions, doncs, incloure una esmena que esperem que sigui votada favorablement per tots els grups i que no és més que una demanda de les societats de pesca esportiva que hi ha arreu de Catalunya i que moltes d'elles es troben a Lleida. Davant el malestar del sector per la nefasta gestió del Govern, demanem que es doni el servei necessari a aquestes societats rebaixant el preu de la llicència i estenent el sistema d'expedició de permisos mitjançant talonaris amb l'objectiu d'impulsar el turisme esportiu en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, crec sincerament i sense cap acritud que aquesta és una moció que està més pensant en les eleccions i en els titulars del diari que, en realitat, a trobar solucions per als problemes que podem tenir en un territori com les comarques de Lleida, l'Alt Pirineu i Aran.

Aquest territori, clarament, necessita un debat serè sobre aquestes propostes; finalment, hem fet un llistat interminable de quaranta-tres punts sobre els quals ens hem de posicionar en cinc minuts. Si aquest és el debat serè que necessiten les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran, que m'ho expliquin.

Però, dit això, explicarem també quin és el nostre posicionament i quines són les esmenes que hem volgut presentar, perquè no hem volgut desaprofitar l'ocasió per intentar tirar endavant, doncs, algunes de les esmenes que fan referència a la moció.

D'entrada, volem donar el nostre ple suport a la gent de Tàrraga. Hem fet, com a grup parlamentari –i el president de grup així també ho ha fet–, la signatura de la declaració de Tàrraga per donar suport al tema de la Indox. I, des d'aquest punt de vista, també em vull referir a un punt de la moció que parla de Tradema. Vostès saben quants dels treballadors de Tradema que van ser afectats per l'expedient de regulació d'ocupació en aquests moments ja tornen a treballar? Perquè sembla que vostès parlin moltes vegades sense conèixer la realitat. Doncs, mirin, dels noranta-tres treballadors, n'hi ha seixanta-un que ja tornen a treballar, a Solsona mateix, i n'hi ha uns quants que estan en aquests moments en procés de poder trobar una feina, recolzats també en aquest cas pel Govern.

I saben per què la inversió anunciada no es va poder portar a terme? Perquè el Govern del Partit Popular va canviar la llei d'energies renovables i va fer que la... (*Veus de fons.*) Sí, sí. I va fer que l'empresa que en aquells moments volia fer aquesta inversió, malauradament, no la fes.

Més enllà d'això, se'ns demana també, doncs, que s'aturi el tema de Mont-rebei. El Govern ha fet la feina. Volen que quedi més clar? El Govern ha fet la feina. També ho votarem, no pateixin. Però, en tot cas, el Govern ha fet la feina.

I després hi ha una sèrie d'esmenes que tenen caràcter pressupostari que formen part jo crec que d'una carta als reis. Com vostès saben, perquè ja som grans, els reis són els reis i el Govern és el Govern, i els reis no són el Govern i, per tant, des d'aquest punt de vista, hem intentat, amb les nostres esmenes, fer que retornessin aquestes propostes a una qüestió de sentit comú, i el sentit comú és que en aquests moments el Govern de la Generalitat té un 20 per cent menys de pressupost del que tenia l'any 2010, no pas perquè

ho vulgui el Govern, sinó perquè aquestes són les circumstàncies. I, per tant, aquestes esmenes, que diuen «retornar als pressupostos del 2010», doncs, això els ho demanen als reis, però no ho poden demanar al Govern, perquè el Govern no té els diners.

Des d'aquest punt de vista, també crec que en la gestió de les esmenes en algun moment s'ha aplicat aquell criteri que una bona esmena no ens espatlli un bon titular. Això ha passat. Perquè, fins i tot en esmenes en què nosaltres dèiem «augmentar el pressupost de l'hospital», ens diuen: «No, no, perquè no és tan contundent com la nostra» i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens interessa poder tenir el titular que correspon.

Sobre Trespunts, que és un tema que al senyor Ordeig i a mi ens agrada molt, com saben, farem el túnel dels Trespunts, farem el projecte –s'està acabant ja en aquests moments la redacció del projecte– i s'estan buscant els 21 milions d'euros, que no són pocs, i quan es trobin es farà el túnel. Votarem, en tot cas, favorablement a molts dels punts, tot i lamentar que aquest mètode de la perdigonada ens porta a un debat que jo crec que és més superficial i tàctic que no un debat en profunditat per trobar solucions útils i possibles per als nostres territoris.

Dos reflexions més, en el darrer minut. La primera és sobre l'esmena que s'ha introduït al voltant de la qüestió del consorci. La meua opinió sobre aquesta qüestió és que crec que aquest s'està convertint en un debat nacional més portat per les direccions dels partits, que fa que en aquests moments els diputats de Lleida no vegin l'oportunitat que estem perdent no tirant endavant el consorci. Com a diputat del territori de Lleida, Pirineu i Aran, crec sincerament que l'instrument del consorci hauria de ser ben defensat i no deixar que les direccions dels partits, per voler criticar la feina d'un conseller, etcètera, doncs, utilitzin el consorci. Perquè crec, sincerament, que és una bona eina.

I finalment, des del punt de vista ja del pes del territori, de les polítiques que es fan en el territori de Lleida, del Pirineu i de l'Aran, un prec molt directe, en aquest cas, al diputat que presenta la moció, el diputat Ordeig, i és que convenci els seus companys de grup, especialment el seu representant a la negociació de la llei electoral, perquè en la proposta de llei electoral no triomfi la seva proposta, on Lleida, Pirineu i Aran perden quatre diputats.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Bé, veiem que això agafa un to electoral important i que ja hi comencen a haver les típiques batalles, a més, entre alcaldables; alcaldables de la Seu d'Urgell, pel que veig. Bé, escolteu, jo penso que aquesta moció està ben plantejada, aquesta mo-

ció té molt bones intencions. I a nosaltres és veritat que ens hauria agradat poder-ho fer de forma més profunda. Per això havíem demanat un ple –si vostè se'n recorda, senyor Batalla–, havíem demanat un ple monogràfic, que vostè no ens va acceptar l'esmena. Vam proposar, en aquesta cambra, fer un ple monogràfic sobre equilibri territorial, que ens hauria donat l'oportunitat a tots els grups, i també al territori, de plantejar tot un munt de qüestions no només sobre Lleida, sinó també sobre Tarragona, també sobre Girona, territori profund, territori que moltes vegades està en desavantatge, i no només passa a la província de Lleida. Per això vèiem claríssim que s'havia de fer aquest ple monogràfic sobre equilibri territorial.

Bé, el PSC està fent aquestes mocions sobre territori. És absolutament legítim i, a més, és necessari. Vull dir, està bé que es faci, que algú les plantegi, i crec que hi han moltes qüestions interessants, sobre empresa, turisme, ocupació, infraestructures, que són necessàries i que, a més a més, les votarem a favor. Moltes de les qüestions que aquí es plantegen les votarem a favor. Som escèptics, això sí, bastant escèptics que es puguin arribar a complir. Per què? Doncs, perquè se'ns ha demostrat, per part del Govern de la Generalitat, que el que s'aprova en aquest Parlament no necessàriament ho compleix l'executiu. El respecte que estem veient per part del Govern de la Generalitat a les mocions aprovades per part del Parlament, i fins i tot per pronunciaments del territori, doncs, no és el que ens agradaria –no és el que ens agradaria. I per això tenim un cert escepticisme. Hem vist reiteradament com l'executiu incompleix mocions. I aquí anava una de les nostres esmenes, precisament, que es compleixin totes les resolucions i les mocions aprovades en el Parlament pel que fa al territori de Lleida. Només amb això, aquesta moció gairebé no faria falta, perquè repeteix moltes de les qüestions que ja s'han aprovat en aquest Parlament, i és una llàstima, és una llàstima que hàgim de repetir una vegada i una altra les mateixes qüestions, tornar a votar les mateixes qüestions que ja s'han votat abans, que tornarem a votar favorablement i que, després, no s'implementen.

Una qüestió que per a nosaltres és bàsica i en la qual ens desmarquem, això sí, és el tema del rescat del peatge de l'AP-2. Ens sap greu, i ens sap greu que no se'ns hagi acceptat l'esmena tal com la plantejàvem, perquè ja no és el moment d'estudiar el rescat del peatge de l'AP-2, ja s'ha estudiat prou. I ja sabem que, a més a més, en un manifest de l'any passat, signat per la gran majoria de grups polítics del territori, càrrecs polítics del territori de Lleida, ja siguin alcaldes afectats de les poblacions de les Borges, de les Garrigues, en general, de Montblanc, de la Diputació de Lleida, dels consells comarcals..., tots van signar un manifest on demanaven claríssimament el rescat del peatge de l'AP-2. Què ha passat amb això? Per què se n'han desdit, aquests càrrecs territorials? Abans dèiem: «Les direccions dels partits manen sobre el territori.» Doncs, sí –doncs, sí–, en aquesta qüestió també, perquè sembla... Sí, en aquesta qüestió també, perquè han fet que càrrecs territorials canviïn d'opinió i ara no demanin el rescat de l'AP-2 sinó que demanin la construcció de l'autovia, que això, en el mateix...

Sí, sí. (*Remor de veus.*) No, no, perdoneu, en aquesta moció no, ho estan demanant al territori. Mirin les declaracions dels càrrecs territorials –mirin les declaracions dels càrrecs territorials– i de l'alcalde de les Borges Blanques, si ha canviat o no ha canviat la seva postura respecte al rescat del peatge de l'AP-2. Estan dient ara autovia quan l'any passat estaven dient que aquesta autovia tindria un impacte mediambiental innecessari, perquè amb el rescat del peatge de l'AP-2 això ho podríem evitar. Seria molt més car, a més a més, construir l'autovia, perquè el rescat del peatge, com més temps passa, més barat és. L'any passat eren 114 milions d'euros; enguany estaríem a 85 milions d'euros. Rescatar el peatge és molt més barat que construir una autovia i no té impacte ambiental i, a més a més, resultaria molt més temps, molt més temps per construir aquesta autovia, i això vol dir molts més morts a la nacional 340, que d'això anava el manifest que van signar tots els partits polítics que avui estan representats en aquesta cambra l'any passat, i que se n'han desdit.

Per tant, no és el moment d'estudiar el rescat del peatge de l'AP-2, perquè això ja s'havia estudiat. És el moment d'exigir el rescat d'aquest peatge i no fer cas d'Abertis, que li interessa..., òbviament, interessa a Abertis que no es rescati el peatge, i diu: «Sí, sí, ja us ajudaré a construir aquesta autovia, però no em rescaten el peatge, perquè no m'interessa.» I què fem? Sucumbir, doncs, als interessos d'Abertis abans que sucumbir als interessos de les arques de la Generalitat o sucumbir als interessos del territori, que està demanant a crits que es rescateu aquest peatge.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra, del Grup de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, miembros del Govern, el diputado Ordeig planteaba su interpelación en el pasado Pleno desde una perspectiva de búsqueda de consenso, intercambio de impresiones, también, con el Govern, desde la preocupación por los indicadores socioeconómicos que presentan las comarcas de Lleida, el Pirineo y Aran. Y nosotros compartimos también esa preocupación, porque esos indicadores socioeconómicos son realmente preocupantes.

En primer lugar, nosotros compartimos la preocupación por la despoblación de las áreas rurales, que conlleva, además, un círculo vicioso consistente en que por parte de las administraciones, en este caso principalmente la Generalitat, se dejen de hacer inversiones y de poner en marcha servicios públicos de los que sí que disfrutaban otros muchos ciudadanos de otras partes de Cataluña. El Govern ha justificado esta actitud varias veces en las restricciones presupuestarias, pero, en efecto, si ponemos en comparación la subida de presupuesto en inversiones con la bajada que esas inversiones han sufrido en estas comarcas, pues, es evidente que el argumento se cae –el argumento se

cae. En lugar de llevar a cabo políticas como las que a nuestro juicio deberían implantarse, que consagren la justicia redistributiva y la solidaridad entre los diferentes territorios de Cataluña, el Gobierno persevera en esta política de bajada e incluso, en muchas ocasiones, eliminación de las inversiones y de algunos servicios. Servicios que los ciudadanos de estos territorios necesitan, servicios sanitarios, servicios educativos, servicios de transporte, porque, de otro modo, si no se ponen en marcha ese tipo de servicios, se perpetuará este círculo vicioso al que yo me refería antes, de despoblación de estas áreas rurales y, por lo tanto, desinversión por parte de la Generalitat en las mismas.

La moción, tal y como ha quedado redactada en su generalidad, después de la aceptación de las diferentes enmiendas y las múltiples versiones que han pasado por nuestras manos, incide en puntos que yo creo que tratan de aportar soluciones que están basadas en un cambio de políticas de infraestructuras, básicamente, y de servicios públicos, destinando más inversión, y en la profundización de un modelo de descentralización de la gestión, que nos parece correcto.

Igualmente, incide en los dos principales motores económicos de estas comarcas, que son la agricultura y el turismo, por lo que, con alguna excepción, nosotros vamos a dar apoyo a esta moción. Digo con alguna excepción porque yo creo que en algún caso les ha traicionado el subconsciente, han caído en el marco mental, cuando hablan de potenciar las relaciones transfronterizas, y ponen en el mismo lugar a Francia y a Aragón. Yo estoy de acuerdo en que hay que potenciar esas relaciones transfronterizas, pero, evidentemente, creo que entre los ciudadanos de Cataluña y los ciudadanos de Aragón no hay ninguna frontera, y aunque algunos puedan o quieran levantarla, hoy en día no existe. Por lo tanto, en ese punto nosotros no le podemos dar nuestro apoyo, aunque, como digo, estamos plenamente a favor de que se potencien las relaciones transfronterizas entre los ciudadanos de estas comarcas con los ciudadanos franceses y con sus compatriotas, también, de Aragón.

Por lo demás, como digo, daremos nuestro apoyo. Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP, en la... No és un sobre, eh? En Lucena em passa el que he de dir. (*Rialles.*) Com ha de ser. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres - i el senyor Lucena també -, molt ràpidament, no tinc deu segons per a cada punt, per expressar els trenta punts. Per tant, no els dedicaré i sí que centraré alguns aspectes d'allò que destaquem des de la CUP. En línies generals, donarem suport pràcticament a tota la moció, excepte a algunes relatives a infraestructures. La setmana que ve ja dis-

cutirem la moció d'infraestructures, quina és la reflexió crítica que en fa la CUP.

Sí que hi ha una reflexió inicial, abans d'entrar en matèria, que és que si som un país políticament no sobirà, socialment desigual, econòmicament intervingut, també som desequilibrats territorialment, i això també multiplica i aguditza algun dels elements que defineixen tot el que s'ha de canviar. Sí que és veritat, i hi estem molt d'acord, que la moció evidencia la centralitat que té moltes vegades Barcelona, massa vegades, no?, l'extensa i vasta conurbació urbana que és Barcelona, i que ens oblidem que hi ha vida més enllà de Barcelona, el que seria la «barcelonitis» aguda.

Però, malgrat tot, abans d'entrar en els cinc punts, en els cinc grans blocs que planteja la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sí que hi ha un parell d'elements que volíem significar, no? Respecte... I també decisions que es prenen aquí, i que el territori tampoc es pren bé.

Un és l'assumpte dels boscos singulars. La moció, bé, s'acaba, com saben vostès, derivant la creació d'una nova figura de protecció, que és la xarxa de boscos d'evolució natural, la qual cosa permetria una fina ironia, no? Que és que la meitat del país és un bosc que evoluciona naturalment, però, a més, descuidat i desprotegit i absolutament abandonat, no? I l'altre és sobre la reintroducció de l'ós, que permetria, també, moltes reflexions respecte a com s'ha fet el procés de sensibilització, i si es podria fer un sistema més àgil i just de compensació. I l'altre, també, i no és cap broma, en aquest cas, ni cap fina ironia, que aviat el que caldrà reintroduir són els pastors al Pirineu, perquè també són una figura en perill d'extinció. I la tercera és sobre ramaderia ecològica. Algunes contradiccions òbvies, a les terres de Lleida, i en especial al Pirineu, on té un pes important, però les zones farratgeres pròximes, del Prepirineu i del pla de Lleida, no són precisament de farratge ecològic, i això provoca algunes contradiccions, com que s'hagin d'abastir en altres zones que estan a fins a cent quilòmetres de distància.

Sobre els grups concrets que aborda la moció, empresa, turisme i ocupació, agricultura, món rural, model territorial i descentralització de la Generalitat, infraestructures i serveis públics, és obvi que el 90 per cent de la superfície de Catalunya és agrària i forestal, que hi viu un 20 per cent de la població; que el desequilibri i el despoblament és un problema de primera magnitud; que el més greu ja és que les conseqüències del despoblament a Catalunya és que trenquen ja la continuïtat generacional del món rural i a les zones de muntanya, i això és irrecuperable; que això deriva, també, en un impacte directe contra la cultura pagesa; que el despoblament i l'aculturació deriva en desestructuració social i productiva, en descapitalització humana i pèrdua de cultura pagesa i de varietats vegetals; que el model de reindustrialització no és el que plantejem nosaltres, basada en interessos externs i sovint de multinacionals, sinó autocentrats en allò local i sostenible a llarg termini; que per a nosaltres ja es va debatre al Ple monogràfic de pagesia, la pagesia és fonamental per al futur del nostre país, com a mínim en cinc aspectes: perquè articula la societat local, perquè

és garantia d'equilibri territorial i del manteniment i cura del territori, perquè protegeix la biodiversitat, perquè garanteix la qualitat i la seguretat alimentària i, també, perquè deriva en un model d'autoocupació.

L'altre, que no tinc temps material, o molt breument, és respecte a la silvicultura i el jaciment de petroli que tenim al costat de casa, i que és un sector, el forestal, que podria ser generador de llocs de treball, en l'àmbit del medi rural, que fomenta els recursos locals, que aporta beneficis socials –llocs de treball i economia rural–, beneficis ambientals –reducció del risc d'incendis i millora de la biodiversitat– i beneficis energètics, atès que redueix la dependència del petroli.

I finalment, abans d'anunciar les votacions separades que demanem, sí que una reflexió molt llarga, perquè les coses, quan estan ben fetes, duren per sempre, i és respecte al que proposen de model territorial i descentralització. Ja fa molt de temps, en la Segona República, l'admirat Pau Vila ja va dir com s'havia de construir aquest país, i ho va fer de manera clara i nítida, amb un model de proposta en xarxa, que anomenava de mercat pròxim, en virtut del qual es distribuïen els pols urbans redistribuïts pel territori i descentralitzant totes les decisions polítiques, econòmiques o ambientals.

No em dona més temps, però, en tot cas, sí que cal un nou paradigma ambiental. Demanaria votació separada, però ja ho demanaré des de l'escó, o ho faig ara. Ho faig ara? *(Veus de fons.)* D'acord. *(Pausa.)*

La presidenta

Honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Per anunciar el vot gairebé a tots els punts d'aquesta moció, però algunes reflexions al senyor Ordeig, i a la cambra en general. Tots ens omplim la boca, i amb aquesta moció, de descentralització, de desconcentració, d'autonomia dels territoris, d'assignacions per als territoris, i no ens hem posat d'acord amb els instruments útils. No ens hem posat d'acord amb la llei electoral, no ens hem posat d'acord amb la llei de vegueries, no ens estem posant ni d'acord en els instruments per fer possible això, i per això estaven, que estem perdent oportunitats als territoris per no discutir seriosament sobre instruments. Això ho torno a dir en aquesta, ho vaig dir en l'altra: sí a la planificació estratègica del Pirineu i de l'Aran. Per cert, és un dels territoris, Lleida, que té menys atur, perquè hi han dos sectors que han aguantat més, que és sector agroalimentari combinat amb el sector turístic. Això no vol dir, en una Catalunya que perd població, que podem tornar a començar a descompensar totalment l'activitat econòmica a favor del litoral.

Moltes gràcies.

La presidenta

El senyor Ordeig, per les esmenes, si us plau.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, això que avui presentem aquí, i que estem debatent, i que tots han perdut tant de temps intentant fer esmenes, escolta, això és fer país. No és fer electoralisme, és fer país. *(Veus de fons.)* I construïm país així. I vulguin un país independent, federal, confederal o autonòmic, això és fer país, d'acord? Perquè Catalunya també es construeix des de la muntanya, des de l'Aran i des de Lleida. *(Veus de fons.)* Ho hauria dit al principi, si sabia que els agrada tant, però en tot cas...

I llavors ens hem de plantejar una altra cosa, diputats i diputades. A veure, jo sóc un diputat d'un partit polític. Jo no represento el meu partit polític, que també; jo represento els ciutadans del meu territori. I si això és ser electoralista, som electoralistes, perquè totes les reivindicacions que fem aquí, que, escolti, no fem una moció llençol, perquè moltes d'aquestes reivindicacions vostès les coneixen i segurament que les comparteixen, moltes. Ara diuen: «No hi ha diners.» Doncs, bé, aquí, escolti, ja sabem que potser no podem arribar. No ens podem posar d'acord en tot. Però el que no podem fer és mirar cap a un altre costat, i el que no podem fer és obviar les dades, negar la major, dir que estem malament, eh? No dir que estem malament per, llavors, dir: «Doncs, no fa falta invertir.»

Per tant, escolti, debat serè. Diguin dia i hora. Fem un debat serè. És que no el volen fer –és que no el volen fer. Primer de tot, perquè no hi ha temps, perquè estem, cada dos anys, anem, allò, vinga, campanya, eleccions, o cada any i mig; com volen fer un debat serè? No el volen fer i no el deixen fer. I, evidentment, nosaltres, quan fem eleccions, quan tornem, sigui jo o sigui un altre, home, amb els companys d'Iniciativa, escolta, un monogràfic del món rural, perquè és que, si no, no ens en sortirem –si no, no ens en sortirem. I si això és ser electoralista... Escolti, a Catalunya, les dades ho diuen: creixen les desigualtats. I fins ara es parlava de les desigualtats; però, escolta, i les desigualtats territorials, les que no en parlem? Diguin dia i hora. Parlem, fem un monogràfic. I, escolti, no passa res. Hem hagut de fer una accelerada, però, al final, hem fet una mica de debat territorial. Doncs, mira, jo ja em dono per satisfet.

I una altra cosa: no hi ha diners. Escolti, per què castiguen amb el pressupost i en les inversions especialment les comarques de Lleida? Quan hi ha més dificultats, hi ha més deficiència que en altres llocs. Sí, sí. Baixa un 40 i un 60 per cent a Lleida i al Pirineu, el pressupost d'inversions, i a Catalunya puja un 12. Podríem fer el túnel de Trespunts tres vegades. Tres vegades, el podríem fer. Per tant, jo li diria: escolti... I camins. Que no s'han de fer camins per arribar a les cases i per poder arribar a les explotacions? Ara, això sí, els agraeixo que, per fi, han dit que faran un calendari de pagament dels deutes als agricultors i dels deutes de les expropiacions. Hem aconseguit això, doncs, ja ens donem per satisfets.

I, escolti, qui avisa no és traïdor –qui avisa no és traïdor. Funciona, el que estem fent? El que estan fent? No funciona, o no funciona prou. Hem de fer més, o

ho hem de fer diferent; però cal canviar –canviar. No tenim la vareta màgica, evidentment; però vostès són govern i nosaltres som oposició, i els hem de dir que les dades no són bones. I si es deixen ajudar, evidentment, a disposició, farem tot el que faci falta, perquè nosaltres ens devem als ciutadans, i volem que les dades siguin bones, i farem el que faci falta perquè aquestes dades siguin bones i la Generalitat de Catalunya estigui al costat del país per poder fer país.

Gràcies, diputades, diputats, i per les paraules i les intervencions...

(Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar unes quantes votacions separades.

La presidenta

Jo crec que les tinc. Si de cas, les repassaré, perquè hem intentat recollir la de tots els grups per agrupar-les.

Jordi Turull i Negre

No sé qui del meu grup l'hi ha donat.

La presidenta

Sí. Des dels grups.

Jordi Turull i Negre

Des dels grups?

La presidenta

Si vol, li dic...

Jordi Turull i Negre

Sí, sí.

La presidenta

Vostè, eh? Les de vostè. Li comento. *(Veus de fons.)* Hauran d'estar atents, però hem intentat agrupar totes aquelles que ens han demanat, i les que no quedaven agrupades eren votacions separades d'alguns punts.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, per comprovar si al punt 10 i el punt 5.2 s'ha demanat votació separada.

La presidenta

El 5.2 i el 10. Ja.

Inés Arrimadas García

Sí? *(Pausa.)* Gràcies.

La presidenta

Iniciem les votacions.

Començarem per un bloc de diversos punts –un bloc de diversos punts: 1, 3, 4, 7, 9, 12, 14, 16. Per què diu que no? 14, separada? 16, 20 i 31. Aquestes les votem en bloc.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

Un altre bloc: 2, 6, 8, 13, 19, 24 i 30.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 en contra.

Ara votarem punt per punt algunes de les que vostès han demanat.

1.4.

Comença la votació.

1.4.

(Veus de fons.)

Doncs és que no estava correcte: 1.4 i 1.8 no existeix. Per tant, s'havia votat l'1. Cap problema.

5 –5–, punt 5.

Comença la votació

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

5.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

5.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 25 abstencions.

Punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 25 abstencions.

Punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 70 en contra i 14 abstencions.

Punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 abstencions.

Punt 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Punt 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor i 49 abstencions.

Punt 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 21 abstencions.

Passem ara al punt 21, 21 sol, eh?

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Punt 21.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor i 1 en contra.

Punt 23.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 19 en contra i 3 abstencions.

Punt 23.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

23.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Punt 25.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

25.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

26.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Punt 27.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Punt 28.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 16 en contra.

28.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 4 abstencions.

28.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 15 en contra.

28.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

28.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

29.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 68 en contra.

29.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 80 vots a favor, 49 en contra i 1 abstenció.

I la resta del que quedi de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Ja poden anar a dinar, rapidet, i fins a les quatre.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute amb els ajuntaments (tram. 302-00271/10)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute amb els ajuntaments, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies també als diputats que ens acompanyen en aquesta hora justa després de dinar, i moltes gràcies també al director de l'Administració Local i al director de Relacions Institucionals, que han tingut la deferència de venir a escoltar aques-

ta moció. Dir-los que ens enfrontem amb unes eleccions municipals, i els nous consistoris hauran de tenir nous mecanismes per conèixer exactament en quina situació econòmica es troben, quins deutes hereten i de quins recursos disposen per al següent exercici pressupostari i període legislatiu. I, per tant, aquesta moció té com a objectiu, doncs, apropar als ajuntaments algunes eines o alguna informació que jo crec que pot ser de molta utilitat en els propers anys.

En primer lloc és la de fer efectiu aquest dret a la informació que ha establert la Llei de transparència incorporant al portal de transparència, un mecanisme d'informació sobre el deute que la Generalitat manté amb els ens locals de Catalunya, amb els ajuntaments de Catalunya... A dia d'avui, un govern que ha presumit i ha tret pit de ser un dels més transparents no ha incorporat encara mecanismes que permetin als ens locals de Catalunya tenir les dades fefaents de quins són els deutes que el Govern de la Generalitat encara no els ha reconegut o que manté impagats amb els ens locals. Per això demanem aquesta incorporació al portal de transparència, en un termini concret de quatre mesos, de la informació sobre el deute pendent de la Generalitat amb partides concretes, amb una especial incidència en aquelles partides pressupostàries que impliquen despesa social i que són les que els ajuntaments estan reclamant amb més insistència. D'aquesta manera, el que evitarem també és que els alcaldes hagin d'impulsar recursos contenciosos administratius com els que es van impulsar ara fa uns mesos per reclamar les partides destinades a les escoles bressol per a molts ajuntaments de l'àrea metropolitana. Però això passa també amb altres partides que impliquen despesa social, com són les beques menjador, els programes de formació ocupacional o de cohesió social, que són, com deia, els més demandats pels municipis.

També sabem que per fer front a aquests programes de prestació de serveis socials s'ha creat una partida pressupostària específica per part del Fons de liquiditat autonòmic, i exigim el compromís que, un cop rebuts aquests recursos, els programes es paguin en un període determinat i es facin efectius d'acord amb allò que estableixen o que demanen els ajuntaments. Això evitarà també aquesta retenció que s'ha fet de vegades de partides transferides que la Generalitat es nega a pagar i que hem vist que, a més a més, en molts casos s'han utilitzat com un instrument, com una eina de reivindicació política, i han provocat determinades tensions amb els impagaments a determinats sectors o àmbits sectorials, però també han generat una situació crítica amb els ajuntaments.

El tercer punt de la moció fa referència a la Llei de barris, una llei que ha permès emprendre actuacions de rehabilitació integral en gairebé 141 barris d'arreu de Catalunya, una població beneficiada de més d'un milió de ciutadans i una inversió total compromesa de 1.330 milions d'euros, però que avui per avui encara hi han partides que no s'han pagat en la seva totalitat. Concretament, l'Ajuntament de Barcelona ja suma un total de 21 milions d'euros d'inversions fetes a barris entre els anys 2011 i 2012, que encara no han estat compensades per la Generalitat, a la qual cosa s'ha

de sumar també el deute que la Generalitat té amb les empreses municipals de Barcelona, que ja suma 13 milions d'euros.

Un altre dels punts de la moció és el pagament del deute que la Generalitat té pendent amb altres ens locals, com les diputacions, que ja tenia compromès amb el Pla d'assistència financera local, a través del qual les diputacions assumien bona part del deute d'alguns municipis i que la Generalitat es va comprometre a compensar, a rescabalar, i que a dia d'avui encara no s'ha pagat. El que volem és que s'estableixi un calendari, de tal manera que les diputacions puguin rescabalar-se d'aquests deutes i puguin fer front a un nou període legislatiu, un nou període pressupostari, sense tenir aquests deutes pendents de pagar. El que demanem és el compliment d'aquests calendaris, l'elaboració d'un pla de pagaments que permeti a tots els ajuntaments evitar aquestes tensions de liquiditat que en molts casos han posat també en conflicte les bones relacions dels municipis amb determinats sectors socials i proveïdors que no han pogut fer front al pagament dels seus deutes.

Creiem que aquesta és una oportunitat per posar les coses en clar, sobretot per fer aplicar alguns dels principis de la Llei de transparència, que nosaltres en el primer punt hem definit amb molta claredat, incorporar als portals de transparència aquestes partides pressupostàries i aquest reconeixement de deutes, i també crec que és un moment important per garantir aquesta liquiditat dels ajuntaments i per garantir també el pagament de deutes endarrerits que han posat en situació de risc moltes de les partides d'atenció social que alguns ajuntaments necessitaven aplicar amb certa urgència i que han estat de les més demandades. Per tant, és per això que demanem el suport de la resta de grups parlamentaris a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí; gràcies, presidenta. Nosaltres hem fet esmenes a la moció que ens presentava Ciutadans, en la línia de la moció que ja havíem presentat el 2013, la moció 14, i també del debat que més d'una vegada, a través de preguntes en seu parlamentària, hem realitzat sobre el deute dels governs locals, que genera una situació molt crítica per a moltes ciutats i, sobretot, de cara als ciutadans i les ciutadanes, que poden veure, amb aquestes tensions de tresoreria i l'acumulació d'aquests deutes, com alguns dels serveis que s'estan prestant es podrien millorar i donar una millor cobertura. Perquè de fet els serveis no es deixen de prestar, malgrat els deutes acumulats; al contrari, estem donant cobertura a programes socials bàsics d'atenció a la ciutadania, ja sigui complementant les beques de menjador o amb els fons de contingència social per atendre la pobresa energètica o els problemes d'habitatge que tenen molts

dels ciutadans i ciutadanes, que no hem deixat de fer malgrat aquestes tensions de tresoreria que ens presenta el deute acumulat de la Generalitat.

En aquesta moció, nosaltres hem fet una esmena en la línia de tractar amb la globalitat la qüestió del deute, perquè vèiem que la moció se centrava molt en el cas de la ciutat de Barcelona per part de la candidata i alcaldable Carina Mejías, i, per tant, el que hem volgut és, doncs, incloure la situació de deute del conjunt dels municipis que estan afectats tant pels programes de Llei de barris com pels convenis pendents de pagament i el conjunt de programes que hi ha pendents amb relació a escoles bressol o escoles de música, o temes relacionats amb els convenis que tenim signats amb l'Agència de l'Habitatge. Consideràvem que era important incloure, més enllà de reclamar el deute en concret de la ciutat de Barcelona, la situació per la qual passen la majoria d'ajuntaments, que no és, si més no, diferent, amb una situació de tresoreria potser molt més «apretada» que la que té l'Ajuntament de Barcelona.

En aquest cas, nosaltres també hem volgut destacar –i al final l'esmena que ha prosperat és la d'Iniciativa, que parlava dels préstecs que han fet les diputacions a la Generalitat per cobrir part de les seves competències quan tenien situació de tensions de tresoreria– que això, evidentment, també afecta de manera molt clara la capacitat de decisió que té un ens supramunicipal, com és la diputació, a l'hora de decidir en què i com inverteix el seus recursos. En l'esmena que no ha prosperat i que nosaltres apuntàvem, a través d'aquests crèdits de suficiència econòmica que en el seu moment va signar la diputació, per exemple, de Barcelona –ja que parlem de Barcelona de manera molt marcada en aquesta moció–, encara hi resten pendents un retorn de 76 milions d'euros, dels 200 milions llargs que en el seu moment es van signar, com dic, per cobrir despeses de la Generalitat que afectaven la capacitat de disposar d'aquests recursos, la Diputació de Barcelona, per fer la gestió pròpia encomanada pels ajuntaments, en tant que ens supramunicipal. Al final l'esmena que ha prosperat és la d'Iniciativa, que parla del conjunt de diputacions, i, per tant, també ens sembla bé.

Tot i així, a la moció trobem a faltar elements que nosaltres havíem introduït fa, com deia, un any a la moció que vam presentar, és a dir, la necessitat d'aprovar la Llei de governs locals, que a dia d'avui està en debat a ponència, però sobretot d'acompanyar-la de la llei de finançaments locals. Perquè aquesta és la realitat que tenim. És a dir, si aprovem una llei que tampoc no dista massa del seu projecte inicial, malgrat que molts grups estem fent esmenes en la direcció de millorar-la, però que no dista tampoc massa del text que es va aprovar, de la llei vigent avui a nivell estatal, i, per altra banda, veiem que no hi estem introduint la necessitat d'aprovar una llei de finançament per millorar la situació econòmica dels ajuntaments, que ja prou complicada era i més complicada és ara, perquè era abans del no-compliment de determinades competències d'altres administracions, nosaltres donem servei..., doncs, en aquest sentit, consideràvem que

aquest aspecte probablement en la moció també s'hauria d'haver remarcat, i no ho fa prou.

Tot i així, nosaltres hi donarem suport, i potser té més sort, la senyora Mejías, que la que vam tenir nosaltres quan vam presentar la nostra moció i vam intentar en tot moment..., recordo que vostè ens va acusar que havia quedat massa diluïda, perquè havíem intentat cercar el consens per tal d'avançar en la liquidació dels deutes. Potser vostè avui té més sort, li aproven la moció i li passa com al senyor Dionís Guiteras, que vostè li deia l'altre dia que era un heroi; doncs, potser vostè acaba aconseguint que la Generalitat ens liquidi en poc temps i abans d'acabar el mandat tots els deutes pendents.

Tot i així, com que crec que això serà difícil per moltes raons, nosaltres donarem suport a la moció, però sí que, com hem fet en d'altres ocasions, en diferents debats i mocions que hem presentat, demanem un debat seriós per part de tots els grups parlamentaris per tal de resoldre les dificultats de finançament que tenen els ens locals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Frías. (*Veus de fons.*) Marta Ribas Frías.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé. És un tema, com ara s'hi feia referència, no?, que ha estat de denúncia constant per part d'aquest grup parlamentari i d'altres des del 2011, perquè és que els deutes amb els principals programes de finançament d'obres i de millores en el món local, el PUOSC o la Llei de barris, han estat des d'aleshores i continuen patint-se des del món local a hores d'ara. Deute, també, no només en aquesta vessant, sinó deute també en els diferents departaments de la Generalitat, via convenis, subvencions, d'aquells serveis de competència de la Generalitat però que es presten des del món local i que són bona part de l'esquelet de les garanties de cohesió social, de les garanties dels drets de ciutadania, com són les escoles bressol, les beques menjador, els serveis socials, les escoles d'art o de música... Tots aquests temes també estan generant, i molt, deute amb el món local per part de la Generalitat.

I per salvar el tema en un moment donat es van usar les diputacions –que també és món local, per cert– com a banc de la Generalitat; es va usar, per tant, el món local per pagar al món local i per tapar-li les vergonyes a la Generalitat. Però és que amb ells, amb les diputacions, tampoc no s'ha complert, i aquell conveni que es va signar, de préstec de 211 milions, encara no s'ha retornat, i ja fa molt que han vençut els terminis que s'havien pactat en aquell conveni.

En aquest sentit, en aquest tema del deute amb les diputacions, s'ha acceptat la nostra esmena per part del Grup de Ciutadans, i, ja que des de Ciutadans i

la diputada Carina Mejías es vol parlar de Barcelona –entenem que perquè està fent la seva campanya per a les properes eleccions municipals–, doncs, parlem de Barcelona. També en feien una altra, d'esmena de Barcelona, per posar de manifest el que passa a Barcelona i a la resta d'ajuntaments de Catalunya, i afecta molt més molts altres que no pas Barcelona, on financerament estan força millor que molts altres ajuntaments de la resta del país. I és aquell deute no reconegut; ja no només tot allò que s'ha reconegut i es deu, sinó també tot allò que es deu i ni tan sols s'ha reconegut, i que genera unes tensions en els pressupostos dels ajuntaments i que, a més a més, en molts casos són quantitats totalment equiparables, fins i tot, amb allò reconegut.

I els poso l'exemple del que posàvem nosaltres com a esmena i no s'ha acceptat en aquesta moció, l'exemple de Barcelona. Estarem votant en aquesta moció –i ho aprovarem– que s'ha de pagar allò que es devia, que es deu i està reconegut a la Llei de barris de 2011 i 2012, de 21,8 milions d'euros, però és que allò no reconegut de deute a l'Ajuntament de Barcelona, segons dades del mateix Ajuntament de Barcelona i del seu alcalde, de Convergència i Unió, és de, també, 21,8 milions d'euros. Per tant, parlem de tots els deutes i parlem del pagament i la necessitat de justícia i de compliment d'allò que se li deu al món local.

Aprovarem la moció i tots aquests nous compromisos que es plantegen en aquest sentit, tot i que no s'hi hagin incorporat moltes de les nostres esmenes, per donar transparència al deute pendent amb el món local, calendaritzar de nou el seu pagament, però també hem de queixar-nos que aquest és un d'aquells nous casos d'escàndol d'aprovar i aprovar i aprovar reiterades vegades compromisos respecte del pagament del deute amb els ajuntaments, compromisos que després mai es compleixen.

I no vull acabar la meua intervenció sense fer referència a les dues darreres esmenes que fèiem nosaltres i que no s'han incorporat. I és que creiem que si parlem d'això també hem d'estar parlant de la Llei de governs locals i de la Llei de finances locals, perquè no tenim ni l'una ni l'altra, i també en aquest tema hi ha hagut molts acords, compromisos, presos en aquesta cambra i presos pel Govern de la Generalitat, que no s'han complert.

Una llei de governs locals que el Govern, sí, va fer, però malament, tan malament que l'hem haguda d'esmenar de dalt a baix, i que ara està aturada en aquesta cambra. I, com els deia, aquest matí, també, el diputat Jaume Bosch, Convergència i Unió s'ho mira, el Govern s'ho mira, com Convergència i Unió, no convoca la ponència des del mes d'octubre; portem mig any de paràlisi de la ponència de la Llei de governs locals. En aquest sentit, proposàvem, en aquesta esmena que no s'accepta, que d'immediat el Parlament es comprometí a refer, a tornar a convocar la ponència de la Llei de governs locals.

I, respecte de la Llei de finances locals, demanem al Govern, amb una esmena que tampoc s'accepta, que ens lliuri un informe sobre quines són aquelles fei-

nes que s'han estat fent durant aquest temps, i amb les quals la vicepresidenta ha estat assegurant que estaven treballant-hi, perquè, com a mínim, si és que han de tancar la legislatura, doncs, la tanquin donant-nos, rendint comptes de quina feina han fet al respecte.

Mirin, aquestes dues esmenes no s'han acceptat i, per tant, no es votaran, però sincerament crec que seria molt interessant que, tant l'una, en el cas del Govern, sobre la Llei de finances, com l'altra, en el cas del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i de la resta de grups parlamentaris, les tinguessin en consideració per prendre-les com a compromisos.

Rendeixin comptes, Govern, respecte a què han fet amb la Llei de finances; comprometem-nos, Parlament, a reactivar la ponència de la Llei...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...de governs locals, d'immediat, i a posar-nos-hi per aprovar-la.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, si em permet la senyora Mejías, la primera esmena que volia presentar aquest grup parlamentari, que no ho va acabar fent, va ser al títol de la interpellació. Vostè la plantejava com la «interpellació del deute dels ajuntaments» i ens hem trobat amb una proposta de moció que bàsicament parlava de l'Ajuntament de Barcelona. No sé si hi té a veure el fet que vostè sigui candidata per Ciutadans a les properes eleccions municipals o no, però bàsicament era aquest fet. Després, a través de les esmenes, s'ha ampliat aquest fet als diferents ajuntaments, però que, en tot cas, feia només referència a l'Ajuntament de Barcelona, com s'hi han referit també les diputades que m'han precedit.

Miri, d'algunes qüestions de tal com ha quedat el redactat, la proposta definitiva, hi podem donar suport, perquè sí que és veritat que ens importa, ens importa i molt, sobretot especialment, allò que fa referència als elements de transparència. Considerem que l'Administració ha de ser transparent respecte als seus ciutadans, i que, per tant, diguem-ne, les administracions han de posar a l'abast tots aquells mecanismes cap a la ciutadania que els permetin donar i rendir comptes davant dels ciutadans. Al mateix temps, considerem que aquest deure, diguem-ne, de transparència i de lleialtat entre administracions, obliga que el Govern de la Generalitat també faci públic, posi en coneixement de la ciutadania allò que deu a les diferents administracions. Per tant, ja li ho avanço, és evident, també,

que hem plantejat..., i que vam plantejar una esmena al seu primer punt, la qual ha estat transaccionada, i, per tant, també, aprofitem per agrair-li la seva predisposició a acceptar aquesta esmena, doncs, ja li avanço que, pel que fa al tema de transparència, hi donarem suport.

No és així, i ja li ho avanço també que no podrem donar suport als altres posicionaments, sobretot a partir de..., al segon punt també hi donarem suport, i al que no podrem donar suport és al tercer i següents punts que vostè ens planteja en la moció tal com ha quedat de manera definitiva. No podem, d'altra manera, perquè vostès, des de les seves nombroses intervencions només fan que dir-nos que «s'ha de complir la llei, s'ha de complir la llei i s'ha de complir la llei».

Doncs, escolti, el que farem serà complir la Llei de pressupostos. Hi ha una llei de pressupostos del Govern de la Generalitat que el que fa és establir uns pagaments, i que, per tant, des d'aquest punt de vista, el que farem és complir. Nosaltres hem presentat una esmena que no..., aquesta segona esmena no ha tingut fortuna, en el sentit que, quan vostè demanava el pagament total de la Llei de barris de l'Ajuntament de Barcelona, nosaltres el que establíem era que, escolti, la quantitat prevista de 4.100.000 euros que està prevista en els pressupostos de la Generalitat d'enguany, destinats a l'Ajuntament de Barcelona per al concepte de la Llei de barris, és fes efectiva. Vostès no han volgut i han anat a l'engròs, quan vostès saben que és impossible de complir. Per tant, diguem-ne, aquesta moció, més que una moció sobre el deute dels ajuntaments, és una moció amb un caire electoralista. Vostè ja tindrà el titular i el podrà escampar: que el Govern de la Generalitat i les persones que hi donem suport, els grups que hi donem suport, no ho volen fer i no volen pagar els deutes amb l'Ajuntament de Barcelona. I això no és veritat.

En tot cas, sí que he trobat a faltar..., i compartint les intervencions de la senyora Parlon i de la senyora Ribas en el sentit de la importància dels ajuntaments i la importància dels recursos cap als ajuntaments, i que, en tot cas, s'ha de fer efectiu el pagament cap als ajuntaments. Però ningú ha posat en dubte el paper de l'Estat. I aquí, deixi'm que hi faci incidència: el Govern de l'Estat escatima... –ja no entraré en el tema del dèficit fiscal, però–, escatima recursos al Govern de la Generalitat que, evidentment, no es poden destinar al pagament dels deutes.

I és en aquest punt de vista on nosaltres reclamem, incidim i volem criticar de nou el paper del Govern de l'Estat amb els deutes que té pendents amb el Govern de la Generalitat, que això s'encadena. I, per tant, ens sembla que, des d'aquest punt de vista, el paper que juga l'Estat és nefast per part de l'Estat respecte als ajuntaments. Nosaltres entenem que la situació del Govern de l'Estat el que fa és escanyar les finances del Govern de la Generalitat que, de retruc i per desgràcia, paguen els ajuntaments.

D'altra banda, hi han partides pressupostàries per anar fent front a tots els deutes, no amb la celeritat que nosaltres voldríem, també és veritat; però que, en tot cas,

en els pressupostos que hem estat aprovant en els darrers anys, hi han partides pressupostàries destinades a eixugar el deute de la Generalitat amb els ens locals. Per tant, des d'aquest punt de vista, no és que el Govern de la Generalitat obviï les seves obligacions respecte als ajuntaments, sinó que intenta incorporar mecanismes, recursos per fer front a aquests pagaments.

És més, també, i amb relació al tema de les diputacions, és un dels elements, és una de les administracions amb recursos suficients. Nosaltres..., només cal recordar que en el moment de redactar-se l'Estatut vam proposar un sistema de finançament local que incloïa també totes les partides de les diputacions, però, en tot cas, el que queda clar...

La vicepresident primera

Diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...és que la via de les diputacions és una via extraordinària de finançament, és una via que en tot cas el Govern ha buscat per fer front, per ajudar a fer front a les necessitats dels ajuntaments, i que, per tant, diguem-ne, també... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Señora presidenta... Señoras y señores diputados, una vez más, hoy debatimos un tema que ha llegado en más de una ocasión a este plenario, que es la deuda de la Generalitat de Catalunya con los ayuntamientos del territorio.

Y hemos sido muchos los grupos parlamentarios y los diputados que hemos traído propuestas similares y se han debatido en esta cámara, y también incluso en temas como el Fondo de cooperación local, donde en 2014 le recordábamos a la Generalitat de Catalunya ese cambio de criterio que estaba afectando a muchos ayuntamientos que iban a dejar de percibir una cuantía importante.

Ahora que termina la legislatura municipal es momento de hacer balance. Tenemos que remontarnos al principio del año 2011, cuando las familias lo estaban pasando mal, las personas lo pasaban mal, las empresas, los autónomos, y también, por tanto, las instituciones, los ayuntamientos, la Generalitat de Catalunya, el Estado. La situación era muy complicada en el año 2011, y, por lo tanto, durante cuatro años los ayuntamientos han tenido que hacer grandes esfuerzos para poder seguir prestando los servicios a los ciudadanos. Y lo han hecho de manera eficiente, y podemos ver cómo muchos ayuntamientos han pasado de una situación de

déficit a superávit. ¿Y cómo lo han hecho? Bueno, recortando lo que no tocaba, ajustando gasto. Muchos ayuntamientos han suprimido los fuegos artificiales porque no podían consentir hacer fuegos artificiales y tener vecinos a quienes se cortaba la luz. Eso lo han hecho los ayuntamientos de Cataluña, ¿no?

Sin embargo, hay instituciones como la Generalitat de Catalunya, que parece que el sentido común lo han perdido, ¿no? Leíamos hoy en algún medio cómo se plantea o se pretende por parte del Govern de la Generalitat gastarse 1,5 millones de euros en anuncios para el 27-S; 1,5 millones, cuando tenemos facturas de farmacia sin pagar, servicios en muchos ayuntamientos que no se cubren porque la Generalitat no está pagando lo que toca, pero, sin embargo, para la publicidad, para eso, sí que tenemos dinero; para las fiestas del tricentenario, cuando centenares de catalanes no llegan a final de mes.

Y termina la legislatura –termina la legislatura, las municipales duran cuatro años, las del Parlament de Catalunya no duran tanto, no tenemos esa suerte– y los alcaldes quieren hacer balance y deben de hacer balance delante de sus ciudadanos para explicar cuáles son las cuentas de sus ayuntamientos, ¿no? Y para saber las cuentas es importante que si hay una deuda, la Generalitat de Catalunya reconozca la deuda que tiene con los ayuntamientos, y si puede ser, además, que pague. Para que la foto *finish* al final de la legislatura sea la de unas cuentas saneadas porque los ayuntamientos han hecho esfuerzos. Y creemos que los ayuntamientos son leales con la Generalitat de Catalunya, no salen a la calle a manifestarse, a hacer concentraciones para reclamar el pago; sin embargo, vemos como desde este *faristol* a la primera de cambio se utiliza para atacar al Gobierno de España.

Se han superado situaciones de dificultad, y se ha hecho sin la ayuda de la Generalitat de Catalunya, y ha sido precisamente, señor Sanglas, el Estado el que ha ayudado, a través del plan de pago a proveedores, que se lo recordaré una vez más, para que muchas facturas de muchos proveedores, de muchas pymes, de muchos autónomos catalanes se puedan cobrar y que pudiesen llegar a final de mes. Eso lo ha hecho el Gobierno de España, no lo ha hecho el Govern de la Generalitat de Catalunya, ¿no?

Y termina la legislatura y no sabemos qué va a pasar con el *Pla de barris*. Muchos ayuntamientos ven como en estos cuatro años han puesto íntegramente todo el dinero. Los ayuntamientos y la Generalitat de Catalunya prácticamente no han puesto nada en cuatro años. Como ha pasado también con las *escoles bressol*, de recibir subvenciones de 1.800 euros por cada estudiante a prácticamente nada. Eso también lo hemos visto. O las inversiones. Algunos de aquí, que son muy aficionados a las balanzas fiscales, ¿por qué no publican las balanzas fiscales por ayuntamiento? Cuánto contribuye cada ayuntamiento en Cataluña y qué percibe de inversión de la Generalitat de Catalunya en su territorio. Publíquenlo.

La moción también hablaba y hacía referencia expresa al Ayuntamiento de Barcelona, y no por menos-

preciar al Ayuntamiento de Barcelona, que la deuda es importante, no podemos olvidar que hay muchos ayuntamientos que su deuda, que en volumen probablemente es inferior, pero en porcentaje es mayor, y que no pagar esa deuda, no cobrar esa deuda que tiene ese ayuntamiento hace muy difícil que pueda ser viable ese municipio.

Pero, sin embargo, si entramos en el caso del Ayuntamiento de Barcelona, hay algunos grupos municipales, como el del Partido Popular, liderado por Alberto Fernández, que llevan toda la legislatura reclamando precisamente que el alcalde Trias no oculte la deuda municipal, que publique la deuda. Y reclamando que esos 317 millones de euros que debe la Generalitat de Catalunya al Ayuntamiento de Barcelona se paguen. Y eso se está haciendo y se ha hecho durante cuatro años. Nosotros creemos, desde el Partido Popular, que bienvenidos sean todos aquellos que defienden ahora el municipalismo, pero que no sea un interés sobrevenido a cuarenta días de las municipales, sino que tiene que ser un trabajo que se realiza durante cuatro años.

Por tanto, nosotros sí que apoyaremos la moción que presenta Ciutadans; pero sí que les recordamos que se trabaja durante cuatro años, no solo los últimos cuarenta días.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, senyora presidenta. Director general d'Afers Institucionals, director general d'Administració Local, senyor Puig, senyor Souto, benvinguts. Senyor Reyes, li preguntava al meu company d'escó si vostè es presentava a l'alcaldia i perquè no ho sabia, però, vist que vostè ha fet aquest míting des del faristol del Parlament de Catalunya, no ens queda ja, doncs, cap dubte al respecte d'això.

Avui se'ns presenta una moció de Ciutadans que parla de municipalisme, que parla de transparència i que parla d'economia. Val a dir, abans de començar, que la voluntat d'aquest grup parlamentari ha estat la de cercar el màxim de tipus d'acords possibles, amb la voluntat de trobar tot allò que creiem fonamental, tots i cadascun de nosaltres, i d'arribar a acords.

En aquest sentit, doncs, tot allò que fa referència a la transparència, tot allò que fa referència al compromís municipal i tot allò que fa referència a aquest compromís i a la nova fórmula i a les noves formes de fer política, per tant, acostant als ciutadans la informació, donant a conèixer als ciutadans la informació, tant a nivell nacional com a nivell local, doncs, nosaltres ho compartim.

I, per tant, en aquest sentit –la senyor Mejías ho sap–, hem presentat esmenes, esmenes amb les quals ens

hem pogut trobar en termes transaccionals, i que, per tant, aquest grup parlamentari li donarà suport.

Per què ho farem? Primer, perquè la transparència ha estat sempre, des del primer dia, un compromís del Govern de Convergència i Unió. El Govern de Convergència i Unió ha portat la primera llei de transparència que hi ha hagut a Catalunya. El Govern de Convergència i Unió està absolutament compromès en aquest àmbit. I, per tant, no podia ser d'una altra manera, que no ens hi trobéssim.

I hi ha una segona part, com tot a la vida. I en aquesta segona part se'ns plantegen les demandes, les peticions, les cartes als Reis i les necessitats. I molt del que vostè planteja ho reconeixem, són necessitats, són problemes reals existents. El que passa, que hi ha un element que des del punt de vista d'aquest grup parlamentari és la base, l'essència de tot: vostès reclamen –i fan bé de fer-ho–, vostès demanen –i suposo que fan bé de fer-ho–..., però en cap moment –en cap moment– es plantegen per què el Govern no pot fer front a segons quins tipus de despeses, per què el Govern no pot fer front a segons quins tipus de deutes. Perquè és evident que si volen que debatem des del que ens agradaria, senyora Mejías, ja li comprem tota la moció, ara mateix; quant val? Però la realitat és que ens enfrontem a un escenari macroeconòmic i un context que almenys nosaltres, que estem formant part del Govern –no nosaltres, aquest grup parlamentari, però sí Convergència i Unió–, no podem obviar. I no podem obviar i ens sap greu que obviïn molts grups de l'oposició que Catalunya pateix un dèficit estructural injust pel que fa referència a les despeses, amb relació al conjunt de les administracions públiques de l'Estat. I això no es pot obviar a l'hora de parlar de diners, això no es pot obviar a l'hora de parlar de pagaments. Perquè, si ho obviem, ens fem trampes al solitari, quedem molt bé, traiem molts titulars, fem algun o altre teletip, però no solucionem res.

I, per tant, nosaltres estem compromesos a trobar solucions, a trobar solucions al deute dels ajuntaments, i així ho està fent també la Direcció General d'Administració Local, però sempre dintre les possibilitats que tenim. I aquestes possibilitats són les que són. I, ho reiterem, ens sap greu que els grups de l'oposició no les tinguin en compte, perquè són essencials, són la base, són l'essència dels problemes que tenim. I en això no es tracta de culpabilitzar-ne, com deia el senyor Reyes, un o altre, una bandera o altra; en això es tracta de lògica, en això es tracta de ser curosos, en això es tracta de complir la llei i de, per cert, garantir que, per exemple, Catalunya tingués un sistema de finançament que avui no té.

Per tant, a partir d'aquí vostès perden tota la raó. I aquest debat, que potser els avorreix, que potser és típic, és el que és. I els recursos no són imaginaris, no tenim una fàbrica de fer bitllets –ens sap molt de greu–, i, per tant, en conseqüència, totes aquelles peticions que fan, que, bé, que segurament tenen un punt d'electoralisme –per què no dir-ho?–, doncs, no les hi podem comprar, bàsicament perquè no tenim els recursos per poder-hi fer front, i el que no farem és mentir a la ciutadania i dir-li que tenim el que no tenim i prometre allò que no

podem prometre. Però, clar, estem a un mes d'eleccions municipals, senyora Mejías, ja sabem que vostès és candidata a la ciutat de Barcelona, però, en qualsevol cas, Catalunya té 946 municipis més; la meitat d'ells, per cert, de menys de mil habitants, i, per tant, amb una sèrie de realitats molt diferenciades, amb una sèrie de realitats molt variables i que no es poden resumir, en qualsevol cas, en una sola moció.

Quin és el posicionament d'aquest grup parlamentari? Compromís total amb la transparència, compromís total a cercar fórmules perquè els ciutadans creguin en la política, i això és important, també compromís total amb els ajuntaments, però sempre des del realisme, i no des de l'electoralisme.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

(Carina Mejías Sánchez s'acosta al faristol i, tot seguit, retorna al seu escó. Rialles.)

David Fernández i Ramos

Sembla que la diputada Carina Mejías té moltes ganes de respondre, però... Molt breument, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Molt ràpidament, dir que votarem a favor íntegrament dels punts que conté la moció del Grup Parlamentari de Ciutadans, i també, i al mateix temps, que no podrem votar a favor de les evidències que s'obliden, s'obvien i es situen com a el·lipsis però que també són importants quan parlem de món local i de municipalisme. I ho diem molt humilment i molt modestament des d'un espai polític que és eminentment municipalista, que la seva arribada a aquesta cambra va ser tecnicoaccidental, temporal, ara fa dos anys i mig, i que, per tant, seguim pensant que la democràcia comença precisament al món local o a les comarques, als barris i als municipis.

Per tant, hi votarem a favor, és a dir, votarem a favor que s'informi en tres mesos sobre el deute de la Generalitat amb els ajuntaments, que, si no ens fallen les dades, puja fins als 1.000 milions d'euros; de presentar un calendari de pagament, sobretot en el que fa referència al FLA, i de pagar als ajuntaments allò relatiu..., per la Llei de barris, i les empreses municipals també. Per tant, votarem a favor de la transparència, d'un programa de pagaments i que aquest tingui un compromís ferm i ineludible.

En la part que no podrem votar a favor és perquè, efectivament, hi ha una laminació, hi ha una erosió i hi ha un atac al municipalisme, liderats pel Govern espanyol, també pel català –s'ha de dir–, i amb una ofensiva que també algú..., crec que era el Marc que ho deia, la derivada, no?, la cadena derivada, que és recentralitzadora i que, per tant, també és una cadena perversa, no? Europa li diu a Madrid: «Paga»; Madrid li diu a Catalunya: «Paga»; Catalunya els diu als municipis: «Pagueu», i els municipis, doncs, s'ha acabat la cadena i no poden fer res. I això pensàvem que era important,

que també lamina, òbviament, l'acció i l'ofensiva re-centralitzadora del Govern espanyol, que després m'hi referiré. Per exemple, es podria parlar de l'eliminació del IAE, no?, de l'impost d'activitats econòmiques.

És veritat que aquesta laminació de la capacitat política dels municipis ha amenaçat de convertir-los en meres gestories, sense capacitat de decisió; un país intervingut, municipis intervinguts, en un adéu –esperem que no sigui així– a la democràcia local i amb un menyspreu, un menysteniment i una poca consideració cap a la importància cabdal del món municipal.

Hi ha una disparitat també brutal, no?, en allò que reflexionem sobre el món local, que és que amb menys recursos els municipis avui han d'atendre moltes més necessitats. I que finalment, com ens passa també com a país i com a societat, la tirania del dèficit zero ensorra la democràcia municipal, perquè l'argamassa fonamental d'aquesta liquidació pivota sobre un fals argumentari econòmic –estabilitat, dèficit, contenció–, per acabar desmantellant el món local i per situar ja fora de les prioritats, de les possibilitats, les opcions de benestar, de justícia redistributiva o de justícia social.

No deixa de ser també paradoxal –també sentia el Grup Parlamentari Popular, no?–..., 56.000 milions d'euros és el que va dir ahir el Govern espanyol que mai recuperà del rescat bancari, quan van dir que passaria tot el contrari. No els dic què signifiquen 56.000 milions d'euros: rescatar màfies –que ens vam quedar curts amb alguns epítets ara fa dos anys–, autèntics gàngsters amb corbata, i que ho pagui la gent. També és veritat que hi ha un cinisme elevat, no?, perquè amb trenta anys els ajuntaments han fet mans i mànigues per prestar servei, malgrat que estiguessin escanyats, i ara se'ls recrimina –sembla que sigui això– que ho facin, no? També la comparativa europea és dolorosa: el món local català i estatal són els que menys gestionen de recursos generals; a Suïssa és un 20 per cent; a Itàlia, un 17 per cent; a l'Estat francès, un 15 per cent; a l'Estat espanyol, un 10 per cent.

Sembla, també, que no hem après de la crisi. Jo no acceptaria que el pla de pagaments a proveïdors, el FLA o els crèdits ICO..., ens mantenim amb la mateixa voracitat especulativa i financera que fa negoci amb les tensions de liquiditat i de tresoreria dels ajuntaments, amb interessos de fins al 6 per cent, mentre que els bancs reben diners del BCE al 0,5 per cent.

I finalment, també, hi ha l'eloqüència comparada, no?, que són 1.000 milions d'euros de deute, com ha referit la intervenció anterior; doncs, és un 6,25 per cent del dèficit fiscal estructural que vivim com a país, és un 6,25 per cent del frau fiscal anual, és un 6 per cent del que ens ha costat l'enfonsament de les caixes catalanes i és un 10 per cent dels 10.720 milions *només* d'interessos del deute que com a país hem abonat als mercats financers, a caixes, bancs catalans, espanyols i europeus. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I amb aquesta..., s'ha acabat el temps; per tant, que votarem a favor dels tres punts.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per argumentar el vot favorable a tota la moció, primer, perquè aquesta crisi ha posat en evidència que l'Estat és morós i deslleial amb la Generalitat i que la baula més feble, que són els ajuntaments, i la més resolutiva se'n ressent, perquè també la Generalitat és morosa amb ells. I, per tant, cal ser transparent amb el que devem, amb un calendari de com la Generalitat pagarà als ajuntaments, per descomptat també a la ciutat de Barcelona, que per sort tenia més sanejades les seves finances, però és veritat que ha hagut de fer fins i tot de banc, eh?, està fent de banc de la Generalitat.

Però, més enllà d'això, senyora Carina Mejías, és urgent, i comparteixo el que deia vostè..., qüestions d'aquestes no ens haurien passat si tinguéssim una llei de finançament dels ens locals, la Llei de governs locals i el seu finançament ens obliga... Ara, escoltant el senyor David Fernández, recordo que aquí hi havien hagut debats de 25-50-25: 25 per l'Estat, 50 per la Generalitat i 25 pels ajuntaments. Aquest és un model que haurem de discutir, més enllà de si hi ha estat o no, però ja m'entenem, importantíssim, eh?, perquè crec que un dels grans debats serà la municipalització de molts dels elements o de competències compartides o competències finalistes en el món local.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías per pronunciar-se sobre les esmenes.

Carina Mejías Sánchez

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, volia donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que han fet esmenes, perquè crec que les seves aportacions, més enllà dels comentaris d'electoralisme..., i em fa gràcia, no?, que el senyor Montañola parli d'electoralisme, quan al seu alcalde, doncs, li ha agafat una mania d'inauguració els últims mesos que és apassionant, no? Doncs, dit això, jo crec que haig d'agrair tant a la senyora Parlon, com a la senyora Ribas, com al senyor Sanglas, que hagin intentat incorporar també aquest compromís de pagament i de calendarització de pagament de deutes a tots els ens locals, perquè això fa una mirada més àmplia, i a més a més també són ells els que assumeixen bona part dels serveis públics, tant consells comarcals com diputacions, que han assumit també deutes, i, per tant, creiem que és important evitar també tensions en aquests ens locals.

El que no accepto és que hi hagi algú que pensi que Ciutadans no té la capacitat de fer discursos municipals. Nosaltres, com qualsevol altre grup parlamentari, doncs, fem propostes per intentar millorar les condicions de vida dels ciutadans amb un projecte ben ampli. I potser, senyor Montañola i senyor Sanglas, no

tindríem aquests problemes si, en comptes que vostès haguessin elaborat pressupostos amb partides fantasma, les haguessin fet més fiables, més rigoroses i, en aquest sentit, es poguessin haver executat i haver pagat els deutes que tenien molts ajuntaments. I no només aquest any, eh?, no estem davant d'un pressupost fantasma, sinó que ja ve d'anys enrere, pressupostos que tenen partides fantasma que després no es compleixen i que després no es poden executar. I això, quan passen aquestes coses, passa el que diu la senyora Geli, és a dir, que el Govern és morós, la Generalitat és morosa, i també és morós l'ajuntament. Doncs, home, potser aquí hauríem de posar una mica més de responsabilitat per part de tothom.

I, miri, jo crec que vostès, en comptes d'estar continuament en aquest desafiament a l'Estat, el que haurien de fer és seure per intentar pactar un millor sistema de finançament, millorar les finances públiques de Catalunya. Jo crec que farien molt millor..., i d'aquesta manera el Govern de l'Estat no s'hauria dedicat a rescatar la Generalitat de Catalunya amb un pla de pagaments a proveïdors, amb una dotació pressupostària específica per a despesa social i altres dotacions i altres transferències directes que sí que ha fet el Govern de l'Estat per tal de garantir un pagament que després vostès, en molts casos, han retingut per generar aquesta tensió i fer-ne un ús polític que és absolutament inacceptable, és inacceptable.

I, per altra banda, i per últim, jo crec que en aquests moments, a les portes d'unes eleccions municipals i a les portes d'unes eleccions autonòmiques, no estem, sincerament, senyora Ribas, per posar en marxa lleis d'hisendes locals. Jo sé que són compromisos incomplets per part del Govern, sé que hi ha hagut una intencionalitat clara per part del Govern de no tirar endavant una llei de governs locals que li creava més problema que benefici, però jo crec que la improvisació no és una bona companyia a l'hora d'elaborar lleis que poden tenir una transcendència fonamental tant al territori com a les persones que en ell resideixen. I per això no hem volgut incorporar aquestes esmenes a la nostra moció.

Motes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 1 i 2.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. Els punts 1 i 2 es poden votar conjuntament? (Pausa.)

Doncs, passem a votar en primer lloc els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 124 vots a favor.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inversió en carreteres per a millorar-ne la seguretat (tram. 302-00269/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inversió en carreteres per a millorar-ne la seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

(Remor de veus.)

M. Dolors Montserrat i Culleré

Presidenta...

La presidenta

Sí, un moment, senyora Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Ja pot començar.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Molt bona tarda, il·lustres diputats i diputades. Inicio la meva intervenció d'aquesta moció, que en definitiva és conseqüència de la interpellació que vaig formular, en nom del Grup Parlamentari Popular, al conseller Vila sobre un indret importantíssim, que és Berguedà, Bages i part del Baix Llobregat, per dir-ho d'una manera, perquè estem parlant de la carretera comarcal C-55.

Com vostès veuran, he presentat una moció oberta, pensada *per* al territori i *en* el territori, pensada per a la gent que hi ha perdut la vida, i no ho faig pas amb demagògia. Mentre alguna diputada d'un grup parlamentari deia en la meua passada intervenció que feia demagògia, al cap d'una setmana succeïa un accident a la C-55, al punt quilomètric 6, un accident mortal en què van morir mare i fill. Crec que és una carretera que, tal com els vaig dir, ha suportat desenes i desenes d'accidents amb desenes i desenes de persones mortes. És una moció que està oberta a tots vostès, una moció senzilla, perquè tots vostès poguessin fer les aportacions, no pas polítiques, sinó aportacions pensades per a les persones, pensades per als usua-

ris, pensades evidentment per a la gent que viu i treballa de forma especial al Bages, al Berguedà i, per què no?, també, anomenar el Solsonès i potser una part del Moianès, que poden anar, en lloc de per l'altre canto, també per la C-55.

És una assignatura pendent. Però els vull recordar que en aquest Ple, tot el Ple o una part important del Ple hem parlat de carreteres i d'infraestructures importants. Aquest dematí escoltava el senyor Josep Cosconera, del qual m'agraden sempre molt les seves intervencions, però recordo quan parlava d'infraestructures de Lleida –així ho feia el senyor Ordeig entre d'altres–, però pensava també en unes intervencions, ahir, del conseller quan parlava de la C-32, Blanes-Lloret. I parlava que estava negociant amb la concessionària per tal de millorar aquest tram, que té un cost, un valor d'uns 70 milions, 71 va dir ell ahir –71 milions d'euros. El nostre president de la Comissió de Política Territorial, que l'acaba de convocar..., està plena d'iniciatives parlamentàries sobre el millorament de moltes i moltes carreteres de Catalunya, de la província de Girona, de Barcelona, de Tarragona, de tots els indrets.

Hem vist fa molt pocs dies com el mateix conseller Vila intenta solucionar el tema de la C-17, que és la Vic-Ripoll, rescatar-la, aquests 275 milions d'euros. Per tant, jo crec que de la mateixa manera que jo li comentava... –aquesta diputada que els parla–, li comentava al conseller que creia que ara era l'hora de fer un plantejament global per derivar o desviar el trànsit de la C-55 cap a la C-16..., i que teníem dues opcions: o desdoblem la C-55 –i recordava que no tots els grups parlamentaris estem d'acord o estan d'acord en el desdoblament– o part de l'intens trànsit, aquests 34.000 vehicles, amb aquesta gran quantitat de persones accidentades, poguessin anar cap a la C-16. I en aquest sentit i amb aquest criteri he presentat aquesta moció.

Vull donar les gràcies a tots els grups parlamentaris, a tots, a Convergència i Unió, que ha fet un esforç per presentar unes esmenes; de manera especial a la senyora Laura Massana, que ha fet una aportació, ho crec, molt important, i evidentment al senyor Gimeno, en nom del Partit Socialista de Catalunya, del seu grup parlamentari, que han presentat una gran quantitat d'esmenes. Vostès, de la mateixa manera que jo –jo no en tanta mesura com vostès–, coneixen molt i molt bé el territori. És alcalde del municipi del Bages; vostè és diputada; pugem i baixem per anar a cercar aquelles preocupacions que tenen la nostra ciutadania. Per tant, no he fet res més que plasmar-les i acceptar part de les esmenes que vostès m'han presentat.

Presidenta, ara en aquest torn no tinc l'oportunitat de parlar de cada una d'elles, però, en el proper torn, doncs, ja diré exactament per què he acceptat cadascuna de les del Grup d'Iniciativa i del Grup del Partit Socialista; no ha pogut ser així amb el Grup de Convergència i Unió, perquè crec que no s'ha esforçat el suficient pel que aquesta carretera, el territori, les persones i les persones que hi han perdut la vida es mereixien.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Cristòfol Gimeno, del Grup Parlamentari Socialista.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, presidenta. Bé. Estem davant d'aquest debat d'aquesta moció que afecta, doncs, les carreteres, com deia la diputada Dolors Montserrat, del Bages i d'alguna manera també del Berguedà i el Solsonès. I li vull agrair especialment a la diputada del Partit Popular la presentació d'aquesta moció per tal que tots els grups representats a la cambra ens puguem posicionar respecte a la proposta inicial i al text final de la moció.

Perquè, com explicava la diputada Montserrat, el que és evident és que en el territori hi ha una realitat que no es pot obviar. I, per tant, en aquest sentit, els qui a més a més som alcaldes, però som responsables territorials i parlem amb els representants de la societat civil, ja no només la plataforma «No Més Morts a la C-55», sinó també els qui ens parlem habitualment i amb assiduitat, doncs, amb el Consorci Viari de la Catalunya Central, en el qual hi han també representants del consell comarcal, de tots els partits polítics, hi han també representants, doncs, de la societat civil, empresarial i de diferents sectors..., aquesta és una situació que en aquests moments clama al cel.

I, mirin, aquesta setmana, que vaig tenir oportunitat de parlar amb alguns d'aquests representants, em donaven les xifres, aquestes xifres esgarrioses, i no en vull fer ús però és una realitat. I, des de l'any 2000, en aquest tram de carretera –des de l'any 2000 fins a dia d'avui– han mort cent tres persones. Saben que aquest diputat que els parla no vol fer a vegades, doncs, segons quins comentaris, però el que és evident és que la realitat és aquesta. I aquests són morts. Aquí no hi han comptabilitzades les persones, doncs, que han sofert accidents greus, que han sofert algunes conseqüències i que alguns encara estan amb la recuperació necessària de tot el que van patir.

Per tant, el que és evident és que en el territori –ho esmentava, també, la diputada del Partit Popular– hi ha un debat obert. I en aquest sentit, doncs, en el seu moment, l'any 86, qui llavors governava a la Generalitat de Catalunya –i potser amb el vistiplau o no, no ho recordo exactament, però, d'altres grups parlamentaris– va hipotecar, i ho dic així, va hipotecar amb aquesta infraestructura el territori del Bages, del Berguedà i el Solsonès. Perquè el que condiciona les decisions i l'acció de govern en aquest sentit, del Departament de Territori i Sostenibilitat, són les clàusules d'aquesta concessió de l'autopista C-16 que es van fer en el seu moment. I que a més a més aquestes clàusules, que en diferents moments, doncs, he manifestat que beneficien més el concessionari que no pas l'interès general, a més a més, va coincidir que l'any 99 es va prorrogar la concessió... –gràcies conseller per ser aquí–, es va prorrogar la concessió d'aquesta autopista C-16 fins a l'any 2036. I, per tant, aquesta hipoteca la tenim. Ja no sé ni si podem fer, ni tant se val, dació en pagament.

Per tant, el que és evident és que és una realitat. I, per tant, nosaltres el que plantegem és que hi hem d'intervenir, que s'ha de trobar alguna solució. I aquest debat –alguns partits polítics en consta, doncs, que es posicionaran amb abstenció o amb vot afirmatiu– l'hem d'aclarir d'una vegada per totes. I en aquest sentit tenim un desdoblament... –i en aquest sentit van anar les nostres esmenes–, un desdoblament del tram que va des de Manresa fins a Castells del Vilar, que ja disposa d'un estudi informatiu d'impacte ambiental favorable, que es va fer el 2010, i, per tant, l'únic que falta fer és completar la feina. I això, aquesta part, l'hem de contraposar amb el que suposaria, per saber-ho tots i posicionar-nos, si «desdoblament, sí» o «desdoblament, no», el cost que suposaria el rescabament d'aquesta autopista C-16 fins al 2036. I després que cada grup, en aquest sentit, es posicioni i determini si ja estem d'acord a esperar fins al 2036 en què acabi aquesta concessió o exigim al Govern de la Generalitat, al qui li pertoca, doncs, que es desdoblï aquesta carretera C-55, com a mínim en aquest tram que té més densitat de circulació.

Vull acabar no sense agrair les actuacions que s'han fet i que s'estan portant a terme des del Departament de Territori i Sostenibilitat, però que, hi insisteixo, des del territori es veuen insuficients, des del territori no es veuen, doncs, amb la convicció necessària que requereixen tots els anys que fa que assistim a aquesta desgraciada i dissortada situació d'haver d'anar tallant la carretera C-55 molts caps de setmana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. També, considerar el fet que la diputada Montserrat, doncs, hagi dut al Ple aquesta, diríem, taca negra de les carreteres catalanes que és la C-55 i el que l'envolta, que el senyor Gimeno ja ho ha explicat, no?

Passa que hem tingut altres ocasions on això ho podríem haver tractat, com els pressupostos, com altres ocasions, i, a vegades, doncs, s'hi ha votat en contra. Però està bé que ho puguem fer, com deia ell, avui. Alguns han preguntat molt expressament en el Parlament. Jo, fins i tot, he arribat a retirar mocions en cerca d'aquest consens, per tant, no discutir-ho de manera tan oberta, però jo crec que ja està bé. I tots, posant-hi una mica, diríem, de com ho veiem, puguem ajudar a fer aquest debat, i sempre, sobretot, avançar en la recerca, com deia la diputada, de solucions.

Agrair també el treball que ha fet la plataforma com a espai de mobilització, ja ho feia el *montepío* de conductors, ja ho feien també els alcaldes i responsables polítics, ho han fet sempre, no?, a través també del consorci viari, però molt especialment crec que és la mobilització ciutadana, la conscienciació i la visibilit-

zació. I sense això crec que tampoc..., crec que seria una mica més difícil el debat.

És cert, no hi ha consens, cal una solució, però és cert que afecta Bages, Berguedà, Solsonès, més de 200.000 persones, i també, òbviament, persones del Baix Llobregat.

Què hem proposat nosaltres? Clar, nosaltres tenim una línia d'actuació en què hem proposat unes coses senzilles, que a la diputada Montserrat li han agradat molt, però a la vegada complexes, que és concretar en la moció uns punts negres que es poden arreglar ja. I això passa des del canvi d'autobús a Monistrol de Montserrat, perquè on està ubicat té un risc terrible, a il·luminació a l'entrada de la A-2..., a d'altres coses que jo crec que ens hem posat d'acord i que són immediates. Són un seguit de punts negres, que hem ampliat el que vostè proposava, és a dir, hem demanat que la New Jersey estigui al llarg de tot el tram.

I el que també hem proposat, però, i aquí no ens hem posat d'acord, perquè vostè no m'ho acceptarà –i ja ho ha explicat després–, és el fet de projectar la prolongació de la C-16 fins a l'autovia A-2. I aquí és on, senyora Montserrat..., perquè això és de l'Estat. Ja m'ho desmentirà, però jo ho veig així.

Però nosaltres què diem? Nosaltres pensem que cal fer aquesta pota, perquè amb aquesta pota no seria necessari desdoblir tota la C-55 si a la vegada alliberem el peatge. I aquestes..., són en les que estem. Nosaltres no creiem que hàgim..., estem d'acord que el primer tram, que ja està, diríem, parlat, no?, i aquest sigui possible de fer-lo, però que desdoblir-la tota mediambientalment és, diríem, bastant complex i sobretot és igualment car. I què fem? Seguim pagant a la concessionària? Perquè una esmena que vostès han pactat diu: «Alliberem el peatge mentre no es desdoblï.» I què passa, després continua cobrant la concessionària? Escolti, alliberem-ho, i quan estigui alliberat –que ara per l'autopista passen quinze mil vehicles i per la carretera, trenta mil i escaig–, avancem, diríem, en aquest sentit. Per tant, alliberar el peatge, desdoblir el primer tram, que ja està, fins a Castells del Vilar, i en això hi estariem d'acord, fer la prolongació és el que proposem nosaltres, i, en definitiva, totes aquestes mesures.

I un aspecte jo crec que importantíssim. I entronco amb el que deia el senyor Gimeno. Què deia? Deia els costos que està tenint, i ho ha dit en vides, però també en diners, que no sabem. Avui mateix hi ha una notícia que els alcaldes no saben què ens està costant a la ciutadania aquesta concessió.

Nosaltres entenem que patim una desinversió, que és per sota de la mitjana de Catalunya, com a global, a la Catalunya central, i no entenem que no sigui possible alliberar aquesta autopista quan ja està, diríem, pagadíssima. És a dir, ja estem pagant només de bonificacions a la concessionària uns 30 milions l'any que paguem amb un crèdit ICO. És normal? No, no és normal. Per tant, és possible alliberar-la. I això és el que hem de fer, alliberar-la, veure com suporta uns trànsits... És el que s'ha fet a la N-II; en el moment en què els camions han passat per l'autopista, això ha estat, d'alguna manera, la solució.

Doncs, en aquest sentit, agraïm també que aquestes xifres estiguin penjades a la web, que els alcaldes no les saben...; no les han de saber només els alcaldes, les han de saber la ciutadania. Exigim que això sigui així; la diputada ens ho ha acceptat.

I també, perquè quedi palès, i com a forma de visibilització, i com a document sempre present, i com a alarma sempre posada, saber quantes víctimes, no només mortals, sinó quantes víctimes greus, quantes víctimes està patint la carretera, perquè creiem que la transparència és fonamental. Perquè aquesta diputada que els parla va haver de ser ella qui demanés les xifres, perquè a la plataforma, que encara no estava prou apoderada, no se'ls hi volia donar. Per tant, en un moment com aquest, la transparència és fonamental.

Gràcies per poder encetar també aquest debat d'una manera més plenària. I jo crec que trobarem, a la llarga, aquesta solució. Crec que avui probablement avançarem amb una, però tot estarà, diríem, en mans del Govern, que ho compleixi, perquè moltes coses ja se li han demanat moltíssimes vegades.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., senyora Massana, votant el que em temo que votaran entraran en alguna contradicció, i ho saben.

Però, bé, encara que ningú ha volgut parlar..., i nosaltres no ho farem, no anirem més enrere amb les víctimes que hi han hagut, un any, o l'altre, o el de més enllà, però sí que és cert que hi ha hagut –i el conseller ho recordava fa quinze dies, quan se l'interpellava– una reducció de la sinistralitat, però que, evidentment, no és mai suficient; mentre hi hagi un sol accident i mentre hi hagi una sola víctima, la preocupació ha de ser aquesta.

I, de fet, aquesta ha sigut la línia d'actuació del Govern: intentar evitar la sinistralitat, intentar evitar els accidents. Després, molt després d'això, sí que hi haurà la preocupació per la fluïdesa, perquè sigui una via més fluida i que es pugui compensar.

La senyora Dolors Montserrat plantejava dues opcions a la interpellació al conseller; deia: «La primera, desdoblar de manera immediata la C-55, i, la segona, traslladar part del trànsit de la C-55 cap a la C-16.» O deia: «El trànsit de transport pesant gratuït seria una bona opció.»

La senyora Massana ja ho ha dit, i ha desaparegut..., en algun moment estava a la moció la connexió de la C-16 amb la A-2, però han dit: «Coi, això és un tema de l'Estat; més val que no molestem ningú, no fos cas que s'enfadessin. I, per tant, deixem-ho córrer.» Però vostès saben que el transport pesant no anirà per la C-16 si no hi ha la connexió amb la A-2. Però, si no en

volen parlar, senyora Montserrat, deixem-ho aquí; no fos cas que els seus companys s'enfadin.

És veritat que no totes les forces polítiques estan d'acord amb el desdoblament de la C-55, no tothom ho veu de la mateixa manera. I la plataforma, la plataforma que ha esmentat la senyora Massana, no veu, amb la mateixa manera que avui es vol fer veure que és general, la reducció del peatge, inclús l'eliminació del peatge i la gratuïtat de la C-16; no ho veuen així. Per tant, hi han visions diferents. Està bé que s'hagin traslladat les peticions de la plataforma i s'hagin incorporat a la moció, ens sembla molt bé, però que també hi ha una altra part, que aquesta no es vol tenir en compte.

I, com deia, hi ha hagut una reducció de la sinistralitat deguda a les actuacions que s'han fet. I el passat mes de desembre es va iniciar la licitació d'obres de seguretat de la millora del ferm, col·locació de la barrera central rígida de formigó, i que els accidents amb mort, i això també es recordava en la interpellació, ho recordava el conseller, acostumen a ser per motiu d'un xoc frontal, i és aquest el que s'ha d'anar a evitar. Que de vegades es té la sensació d'embut, que no agrada, que es voldrien altres solucions? Sí, però la més ràpida, la més efectiva i que evita..., i hem de continuar en aquesta línia d'evitar accidents, és col·locar aquestes separacions, per evitar, com deia, aquests xocs frontals.

També es deia que..., pel que fa al desdoblament de la C-55 entre..., a Castellbell i el Vilar, que també va ser objecte d'un estudi informatiu sotmès a informació pública i aprovat definitivament; que s'ha dividit en tres projectes constructius diferents; que, tal com es diu al primer punt de la moció, seran presentats els propers mesos, i que aquests són de Manresa, amb un cost de 38 milions; de Sant Vicenç de Castellet a Manresa, amb 61, i de Castellbell a Sant Vicenç, amb 14. I, per tant, es comença, es comença a caminar.

Lamentem que no s'hagin acceptat les esmenes presentades per Convergència i Unió. Ja sé que tampoc volien molestar aquí el Govern de l'Estat i que reclamar el que es deu a Catalunya per l'incompliment de l'addicional tercera..., doncs, que això no deu quedar tampoc massa bé, no? Però, escolti'm, finançar les actuacions en infraestructures amb aquests 3.500 milions que es deuen, doncs, escolti, benvinguts serien, no, senyora Montserrat? Doncs, ajudi'ns, ajudin el Govern, ajudi els ciutadans de Catalunya i ajudi la comarca del Bages i la del Berguedà «apretant» perquè el Govern de l'Estat compleixi amb allò que deu.

I després ha caigut, com deia; perquè ha caigut la connexió de la C-16 amb l'A-2. I això ho presentava Iniciativa, ho presentava el Partit Socialista i, en un moment determinat, ho acceptava el Partit Popular. Però sembla que no és important la connexió del Bages i del Berguedà amb el port, amb l'aeroport i amb el Baix Llobregat; sembla que això no és important. Que la senyora Montserrat no ho acceptés, ho podem arribar a entendre; que Iniciativa i el Partit Socialista ho deixessin al calaix i acceptessin la resta de la moció, és més complicat d'explicar.

Nosaltres ens abstindrem en el punt tercer, per una raó, escoltin, de realisme. Es demana garantir la gra-

tuïtat de la C-16. En el punt anterior es demana presentar al Parlament de Catalunya durant el primer semestre de 2015 un estudi econòmic que analitzi i quantifiqui el cost que suposaria el rescabament de la C-16. Sembla que hi hagi contradicció. I també sembla que s'entri en contradicció amb el punt 10, que hi estem d'acord amb el punt 10, que és millorar el protocol d'actuació per a la desviació del trànsit quan hi hagin, quan es produeixin incidències greus.

Per tant, aquí hi ha un punt de contradicció. Nosaltres votarem el 10 i el 2 bis, però no així el tercer, que ens abstindrem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. D'entrada, agrair-li a la diputada Dolors Montserrat que hagi presentat aquesta esmena. Jo no he parlat –i sé que no anava per mi, ni pel meu grup parlamentari, eh?– de demagògia. Crec que ningú quan parla d'aquestes coses fa demagògia. No, no; veig..., veig el conseller aquí, i no té cara de sàdic que s'ho passi bé amb els accidents que pateixen les carreteres catalanes, ni m'imagino la ministra del Govern espanyol amb... No. Bé, deixem-ho estar aquí. No entraré si cent són molts, si cent són pocs; les morts moltes vegades són inevitables, però el que sí que és responsabilitat nostra és que en tot allò que puguem evitar hi posem les eines.

Per tant, crec que el debat no és demagògia o realisme, sinó què podem fer des de les nostres responsabilitats, cadascú les seves, per evitar aquesta «lacra» que desfà vides, destrossa famílies i també és un cost econòmic brutal. Per tant, des d'aquesta visió asèptica, despullada d'altres qüestions, intentaré posicionar el meu grup parlamentari.

El meu grup parlamentari no votarà res d'aquesta moció en contra, res, perquè alguna cosa..., encara que sigui responsabilitat d'un o l'altre, però mentre sigui útil ja n'hi ha prou. El que passa és que sí que hauríem de començar a afrontar de fons un debat que va més enllà de la seguretat de les carreteres, que és si aquest país, Catalunya, té necessitat de seguir pagant peatges per unes infraestructures arxipagades i si aquest país ha de seguir afrontant aquestes despeses... –la gent també es mort a les autopistes, i paga, eh?–, si hem de seguir afrontant aquestes despeses quan hi han infraestructures que ja estan col·lapsades i no hi ha capacitat financera de poder-les..., i actuar d'una manera tan segura com pot ser una autopista.

Per tant, des d'aquest plantejament, nosaltres el que diem és que no estem a favor del desdoblament de la C-55. Si tinguéssim la garantia que amb el desdoblament de la C-55 ho tenim tot arreglat, demà mateix. Però hi ha un problema per desdoblament la C-55..., bé, n'hi ha diversos. Un és que no es farà demà. I la gent

–esperem que no– té possibilitats de morir-se demà. L'altra qüestió pot ser perquè la realitat econòmica és la que és, la legislació és la que és i tenim el que hi ha. Però quan la gent es mor no li demanem si hi havia o no un estudi d'impacte ambiental o hi havia o no presupost per desdoblament.

Per tant, hi ha una cosa que és més simple, i complexa alhora, que és que tenim una C-16 que se sobreentén que està hiperamortitzada, però que no hem vist ni un document de què diu la seva concessió i de quan s'acabarà i de com s'acabarà. Hem vist documents, però no en tenim la certesa: «Mireu, això val tant.»

Per tant, nosaltres estem d'acord a fer un estudi econòmic sobre el desdoblament i un estudi econòmic seriós i rigorós sobre l'alliberament o sobre què hem de fer d'aquesta infraestructura que és la C-16. Si està feta!

Desdoblament de la C-55; algú s'atreveix a posar-hi data? Alliberament de la C-16: d'entrada, si sabem amb transparència el conveni i sabem amb transparència què costa, mira, després podem dir: «Noi, no hi han diners.» Però és que no sabem això.

Per tant, el que sí que demanaríem és a veure si podem veure tots, perquè ja ho hem demanat –ho ha demanat el consell comarcal, ho han demanat diputats, ho han demanat alcaldes–, què passa amb aquesta concessió. Fóra bo saber-ho; però tenir-ho de dalt a baix. Perquè, mireu, no ho sé, potser ens arriba demà, però a dia d'avui, no ho hem vist. I mentre, el que cal també és realisme i pragmatisme. Posem-hi totes les mesures de seguretat que convinguin perquè aquesta carretera C-55, i la C-58 també, però la C-55 no sigui el que és ara, que més que una via de transport, una via de desplaçament, una via de connectivitat, és una ruleta russa. I això ho hem d'evitar de totes totes.

Per tant, votarem a favor d'aquesta moció, però el nostre posicionament és molt clar: cal aquest debat, que no s'acaba al Bages, al Solsonès, al Baix Llobregat, al Berguedà; és un debat profund de Catalunya. Tenim unes infraestructures caríssimes que cal poder replantejar-se si val la pena seguir-les tenint amb aquestes concessions o si cal un replantejament brutal. També és veritat, i no cal ser un utòpic, que dir que mentre siguem una comunitat autònoma dintre de l'Estat espanyol, doncs, tenim més dificultats. Nosaltres entomem el repte que, si ho deixem de ser, fer-ho.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *conseller*, estamos ante una moción, la del Partido Popular, que lo que pretende no es la simple mejora de una infraestructura viaria que es competencia de la Generalitat. Yo creo que ya ha quedado claro, por el propio contexto de la moción y por las intervenciones del resto de diputados, que estamos ante una moción que lo que pretende es solucionar un proble-

ma sobre todo, y entre otros, de seguridad al que se enfrentan diariamente muchos ciudadanos catalanes, en este caso principalmente del Bages y del Berguedà –pero no solo de estos territorios–, y que ha causado ya demasiadas desgracias personales derivadas de los accidentes que se han producido en esta infraestructura viaria, la C-55; una infraestructura construida en una época en la que el tráfico que soportaba no era ni muchísimo menos comparable con el que ha de soportar hoy en día. Y los ciudadanos, la única alternativa que tienen a la utilización de esta vía es la utilización de la C-16, una vía de pago que además tiene una tarifa, como todos sabemos, elevadísima, y esto provoca que una esté absolutamente saturada y otra muy por debajo de su capacidad. Una vía peligrosa y saturada frente a una vía que está en buenas condiciones y muy por debajo de su capacidad, que es de pago y de una tarifa muy elevada.

Esta situación el propio *conseller* ha reconocido públicamente que se da y que se ha fijado además el objetivo de que se solucione en esta legislatura. Y además parece que..., vaya, no sé si podrá ser, porque si el presidente cumple su palabra queda muy poco tiempo para solucionarlo. Ciertamente, se ha comenzado, de alguna manera, a trabajar en la consecución de este objetivo, pero aún estamos sin aplicar ninguna solución definitiva, más allá de expresar públicamente el compromiso.

La moción propone el desdoblamiento de la C-55 en algún tramo, y mientras tanto garantizar la gratuidad también en algunos de los tramos de la C-16, algo que, a nuestro juicio –y a juicio también del resto de grupos, por lo que se ha visto aquí–, ya se debería estar negociando. También se proponen otra serie de medidas que entendemos básicas, como es la instalación de separadores New Jersey, mientras que se llevan a cabo el resto de medidas que son las que verdaderamente reducirían este altísimo riesgo que supone esta vía, la C-55.

Por eso nosotros vamos a dar apoyo a la totalidad de esta moción, en la medida que entendemos que el Govern tiene la plena capacidad de ejecutar estas medidas y que no deberían de generar polémica por cuanto creo que además todas las fuerzas políticas estamos de acuerdo en el diagnóstico. No creo que haya ninguno de los grupos políticos aquí representados que no esté de acuerdo con el diagnóstico y con la necesidad de hacer algo no solo para descongestionar esta vía, que es quizás el objetivo de menor importancia dentro de los varios que hay, sino, sobre todo, para mejorar lo que es lo más importante sin duda para los ciudadanos, que es, sin duda, su seguridad, que es lo que además nos están pidiendo las plataformas ciudadanas de estos territorios.

Y por eso, como digo, votaremos a favor de todos los puntos de esta moción.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres estem en contra del desdoblament de la C-55; crec que quan se n'ha parlat ja ho hem expressat. El que sí que entenem és que és obvi i és objectiu que hi ha un problema de sinistralitat i que s'ha d'intentar solucionar de manera urgent i de la millor manera, no?

Veient la moció, nosaltres donarem suport a uns determinats punts de la moció, que entenem que són aquestes solucions en punts determinats, que s'han de fer i que s'han de fer ja, però pensem que la solució al problema que suposa la C-55 té dos vies. Una és, s'ha dit també, descongestionant la carretera via peatge –és a dir, via, per tant, d'alliberament del peatge de la C-16. I una altra que és estructural, que és fomentant el ferrocarril. El ferrocarril que fa aquest trajecte té una durada totalment demencial per als quilòmetres que són, i la gent que l'ha d'agafar dia a dia per anar i tornar se desespera perquè el tren, en fi, triga més d'una hora i mitja per arribar a Manresa, Barcelona-Manresa, quan no hauria de ser així.

Per tant, per a nosaltres hi ha una doble solució, a part d'aquests arranjaments que considerem que són urgents i que, d'alguna manera, es recullen en els punts 4 i 5 de la moció. La solució és clara, és a dir, nosaltres entenem que el peatge de la C-16 s'ha d'alliberar, i que s'ha d'alliberar ja, i que, per tant, la concessió..., que s'ha d'examinar quina ha estat la concessió i veure com podem fer, aprofitant... –i una cosa que no fem gairebé mai–, aprofitant les prerrogatives de l'Administració i atès que, en aquest cas, en aquest tram es tracta d'una qüestió d'interès general, a més a més molt palpable, per a evitar els casos de sinistralitat, recuperar, per tant, aquest peatge per a l'ús de les veïnes, dels veïns i, sobretot, invertir en la xarxa de ferrocarril, que és la manera que a la llarga pot potenciar que les vies, les carreteres no vagin tan plenes, no generen punts negres i, sobretot, no generen accidents.

Entenem que ara no seria..., en fi, entenem que no és impossible desdoblar la C-55, però la mateixa orografia ha fet que fins i tot l'autovia no sigui tampoc un tram que hagi estat més o menys –com ho diria?– fàcil de construir, ja que, com sabeu, l'orografia és complicada per les valls. En el seu moment, quan es va fer, ja va destrossar pobles, ja va fer que molta gent hagués d'abandonar les seues cases pels temes de l'expropiació. Ara no tindria sentit tornar a fer el mateix. Entenem, a més a més, que és insistir en un model de mobilitat que és anacrònic i que cada vegada més s'ha de deixar, d'abandonar, no?

Per tant, jo diria que la nostra solució, i sense fer servir més temps, és aquesta. És a dir, intervenir ja de manera urgent en els punts negres, invertir en els ferrocarrils, que són a la llarga el que descongestionarà les carreteres, i sobretot la urgència i l'interès general en aquest tram passa per alliberar el peatge de la C-16, que ha de ser d'ús de tota la ciutadania.

I sense més, gràcies.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per anunciar el vot favorable. Primer una consideració: els accidents de trànsit són multifactorials, eh? El tema de l'excés de velocitat, el consum d'alcohol o distraccions pel mòbil i, per descomptat, els punts negres. Per tant, senyora Dolors Montserrat, és evident que una part de la seva moció diu «arreglem els punts negres», que hi ha un pla d'inversions que s'ha d'executar, i és veritat que aquests últims anys hem invertit menys a carreteres, per raons òbvies, i cal planificar-ho.

Segona qüestió: cal tornar a planificar amb independència de la titularitat. És igual. Aquí la C-55, la C-58, les connexions amb l'A-2 i, per descomptat, la C-16 les hem de planificar conjuntament. I a vegades sí que cal desdoblir en tot o en part la C-55, millorar els accessos a Manresa, és una obvietat i, per descomptat, si alliberem la C-16 ens estalviarem una part del tram del desdoblament. Però ens hem d'acostumar amb independència de la titularitat, perquè, si no, mai farem un debat.

També comparteixo amb la senyora Vallet que això és en paral·lel a disminuir el tràfic de cotxe privat o de motocicleta, perquè és evident que necessitem fomentar el transport públic. Ara bé, pensin sempre, quan diguem els desdoblaments, en l'Eix Transversal –pensin-hi sempre. El canvi d'aquest país amb el desdoblament de l'Eix Transversal, tant des del punt de vista... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable presidenta. Començo donant agraïment a tots els diputats, en nom dels seus grups parlamentaris, per les aportacions i pel contingut de la seva exposició de motius amb el posicionament: al senyor Gimeno, al senyor Guiteras, a la senyora Massana, al senyor Espejo, a la senyora Vallet, a la senyora exconsellera..., la senyora Marina Geli –ara no em sortia– i també al senyor Recasens.

I, per tant, començo pel senyor Recasens. Senyor Recasens, la C-16 amb connexió a l'A-2 és molt i molt important, tal com vostè diu, i jo hi estic totalment d'acord. En cap moment pretenc, ni el nostre grup parlamentari pretenem molestar el Govern de l'Estat, ans al contrari; però aquesta diputada que els parla, i que l'han sentida a parlar moltes vegades a la Comissió de Política Territorial, quan he dit una cosa o m'hi he compromès, s'ha fet. I mostra d'això –i els ho vull deixar ben clar, perquè alguns de vostès poder no ho recorden–, quan hi havia el conseller senyor Pere Macias, vam aconseguir moltes qüestions. Entre elles, el

greuge comparatiu del peatge a Martorell. Entre elles, que caiguessin –i gràcies a un govern del Partit Popular– les barreres a la B-30. Gràcies a elles i a la seva gestió, que no hi hagi peatge entre Gelida, Sant Sadurní d'Noya, Vilafranca del Penedès i els Monjos. I així li podria anar dient tantes i tantes qüestions que el conseller coneix i que ha negociat pròpiament el conseller Vila, de molt transport de servei públic important, que té unes rebaixes d'un 50 per cent per traslladar-los o per prohibir-los no passar per carreteres ja molt plenes amb molts accidents, i passar per les de grans possibilitats de trànsit.

Per tant, cap problema a negociar amb l'Estat. M'he ofert ja a alguns diputats i els he dit: «Quan vulgueu ens en podem anar a Madrid i anem a parlar d'aquestes qüestions, tal com havíem fet anys enrere. Tot allò que pugui anar en positiu a ajudar i col·laborar amb el conseller Vila, que és el conseller del Govern, és positiu per a Catalunya.» Per tant, la connexió és important, però jo avui no em podia comprometre. He estat a punt d'acceptar-ho, però no n'he parlat amb les persones necessàries del ministeri. Per tant, si volen fer una proposta de resolució, o voleu que fem una proposta de resolució conjunta, aquí em tenen per poder-ho fer.

Dit això, he acceptat totes les esmenes. Han millorat moltíssim tots els punts, vostès mateixos ho han vist. Al punt primer, acceptant l'esmena, doncs, del Grup Socialista, que ja ho ha defensat el senyor Gimeno. El punt 2 es converteix en el punt 2 i en el punt 2 bis; queda el punt que nosaltres portem a la moció més «presentar al Parlament de Catalunya, durant el primer semestre del 2015, un estudi econòmic per analitzar i quantificar el cost que suposaria el rescabament de l'autopista C-16, per tal de poder-lo contraposar amb el cost econòmic del desdoblament de la C-55» –no sóc partidària de trossejar els territoris, però és el que tenim i alguna solució hem de buscar– «garantir la gratuïtat de la C-16 entre Terrassa i Manresa, mentre no entri en servei el desdoblament de la C-55, establint els acords necessaris amb l'empresa concessionària». És una esmena oberta perquè pugui negociar. I està negociant –perquè és que ho està fent–, està negociant el conseller Vila, amb la concessionària. Per tant, hem de buscar una solució.

De la mateixa manera que la senyora Laura Massana ho volia ja, d'immediat, d'aquí a un mes que ja fos gratuïta. No pot ser d'aquí a un mes, però sí que, garantint aquesta gratuïtat i donant confiança a la conselleria perquè negociï, evidentment, amb la concessionària, puguem obtenir aquesta gratuïtat per a tot el territori.

Arranjar el ferm –no cal que ho digui– entre Manresa i Monistrol. Arranjar, doncs, i urgent, la instal·lació de les mitjanes New Jersey i, evidentment, tots els punts que ens ha presentat la il·lustre diputada. Coordinar i col·laborar amb l'ajuntament..., i aquest és un repte, perquè fa un any que el vaig posar a la disponibilitat de tots vostès, que és coordinar i col·laborar –que he acceptat l'esmena del Partit Socialista, hem fet una transaccional... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Votació separada del punt 2.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, separada dels punts 4, 5, 8 i 9, que poden ser conjuntament, i del 3.

La presidenta

D'acord.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

El punt 3...

La presidenta

Molt bé.

(Pausa llarga.)

Iniciem la votació de la moció.

I ho fem amb el punt 2.

Comença... *(Veus de fons.)* No, no, no? Què passa? *(Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.)*

Dionís Guiteras i Rubio

Sí, presidenta. Voldríem demanar votació separada del punt 2 i del punt 3.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, comencem amb el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 89 vots a favor, 1 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 53 vots a favor i 67 abstencions.

I ara votem conjuntament el 4, el 5, el 8 i el 9.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 121 vots a favor.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 1 abstenció.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat d'Al-Shabaab a la Universitat de Garissa, a Kenya (tram. 401-00031/10)

A continuació, i abans d'iniciar el darrer punt de l'ordre del dia, es donarà lectura a una declaració del Parlament de Catalunya de condemna de l'atemptat d'Al-Shabaab a la Universitat de Garissa, a Kenya. Té la paraula, per donar-hi lectura, el secretari primer.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «El Parlament de Catalunya es mostra consternat pel brutal atemptat perpetrat per Al-Shabaab el 2 d'abril passat a la Universitat de Garissa, al nord-est de Kenya, que va causar la mort de 147 persones, la majoria estudiants.

»El Parlament rebutja i condemna contundentment aquest atemptat, i reitera la seva oposició a qualsevol tipus de violència i a l'atac contra la vida, els valors democràtics i la convivència entre pobles i religions. Per aquest motiu, es solidaritza amb la població kenyana i somali afectada per l'atemptat, i també amb tots els països que pateixen terrorisme o fonamentalisme de qualsevol mena.

»Palau del Parlament, 16 d'abril de 2015.»

La presidenta

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions previstes per completar el traspàs de competències al Consorci de Serveis Socials de Barcelona.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions previstes per a completar el traspàs de competències al Consorci de Serveis Socials de Barcelona (tram. 302-00270/10)

Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

(Remor de veus. Pausa.)

Agnès Russiñol i Amat

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, doncs, explicar..., agafem el fil d'abans de la Setmana Santa. Des del Grup d'Esquerra Republicana, vam presentar una interpellació amb l'objectiu de reforçar el paper del Consorci de Serveis Socials de Barcelona i les seves competències, incrementant els traspàsos dels serveis especialitzats, amb l'objectiu final de la millora de la qualitat dels serveis que oferim als ciutadans.

Vam explicar en la interpellació, de fet vam començar la interpellació posant en valor el consorci, posant en valor la feina, l'excel·lent feina que fa aquest organisme, un organisme que és eficient, que és eficaç i, sobretot, que és indispensable per a l'atenció de les persones i per a la gestió dels serveis socials de la ciutat de Barcelona, i sobretot posant en valor aquest model de gestió compartida, no?, de treball conjunt entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, i, per tant, doncs, vam explicar que ens semblava un exemple totalment necessari i útil per correspondre a les necessitats que tenen els barcelonins. Vam explicar que, del conjunt de competències pròpies que ha de concentrar el Consorci de Serveis Socials de Barcelona, en quedaven algunes per transferir, que l'ajuntament, doncs, ja havia fet els traspassos que li pertocaven a ell i que, per tant, malgrat que el Govern havia aprovat i havia anat traspasant des de fa anys el que quedava pendent, malgrat això i malgrat els esforços que vam reconèixer que s'havien anat fent en els últims anys, encara quedaven alguns traspassos per materialitzar.

En aquesta moció que presentem, doncs, el que proposem és quins són els traspassos que cal implementar. Recordem que hi havia dos tipus de traspassos: aquells que ja havien estat aprovats pel Govern i que, per tant, l'únic que faltava era posar fil a l'agulla, veure en quin estat estaven, trobar un termini que fos viable per tal de poder-ho dur a terme i, simplement, materialitzar-ho, i després hi havien un altre tipus de traspassos, aquells que s'engloben dintre de l'article 7.2 del estatuts del mateix consorci, que, com saben, perquè també ho vaig explicar en la meua intervenció de ja fa uns dies endarrere, el que fan és possibilitar que es traspassin totes aquelles competències que ja existeix una voluntat política per transferir-les i, evidentment, una viabilitat al darrere perquè això es pugui dur a terme. Per tant, sempre amb l'objectiu d'excel·lir en la gestió per aprofitar al màxim els recursos i millorar l'atenció a les persones, hem presentat aquesta moció.

En el primer punt, la moció proposa, doncs, en tot cas, una proposta que fa de paraigua de tota la resta, que és garantir l'autonomia financera d'aquest organisme per tal que pugui treballar de la manera més autònoma possible.

I, després, plantegem materialitzar de manera imminent el traspàs dels recursos de llar residència per a persones amb discapacitat i la totalitat dels serveis residencials d'atenció a drogodependents.

Plantegem també fer efectiu el traspàs dels serveis de valoració de maltractaments infantils, del centre d'avaluació per a la discapacitat, dels equips avaluadors per a la dependència i de l'emissió de l'informe pel que fa referència a les sol·licituds relatives a l'atorgament de subvencions.

Parlàvem també de la possibilitat..., hi insisteixo, aquest article 7.2 del consorci possibilita, no?, doncs, que es puguin transferir altres competències que no estaven detallades. Des d'Esquerra Republicana tenim el convenciment que és possible i viable traspassar al consorci les residències de gent gran de titularitat pública, i en la moció el que fem és demanar que es faci un estudi d'aquesta viabilitat.

I, després, també vam explicar, doncs, la conveniència de convertir el Consorci de Serveis Socials de Barcelona en els serveis territorials de la mateixa ciutat, i, per tant, creiem que és... Un exemple il·lustratiu que vaig explicar en la interpellació era el fet que, si convertíssim aquest consorci en els Serveis Territorials de Barcelona ciutat, per posar-ne un exemple, en el àmbit de la protecció a la infància, doncs, el cap de servei tindria la competència de dictar resolucions en matèria de protecció i, per tant, tindríem els centres per un cantó i aquesta capacitat per l'altre, i ens sembla que d'aquesta manera el que faríem segurament seria evitar duplicitats en la gestió i poder oferir un servei més eficient i guanyar agilitat.

Bé, com se m'està acabant el temps, en el torn de valoració de les esmenes que ens han fet arribar els grups acabaré de puntualitzar alguna cosa i intentaré deixar clar quin és el nostre posicionament sobre les esmenes que se'ns han fet.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula, per defensar les esmenes, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. No ens barallàvem, eh?, amb la senyora Russiñol. L'únic que..., una mica d'exigència que no... Costa una mica tenir una... –no corre el temps? (pausa), ara–, una moció que no saps com ha quedat, quan queda un minut. Una mica per respecte i perquè també t'agrada compartir-la, no?

Bé, la senyora Russiñol ens acaba de presentar una moció, com ella deia, per accelerar allò que de vegades, doncs, s'ha interpretat que estava una mica, diríem, lent, no?, que sempre és difícil, del traspàs de competències cap al Consorci de Serveis Socials de Barcelona, que té una gran capacitat normativa.

Nosaltres estem i votarem completament a favor que el Consorci de Barcelona ha de disposar de l'autonomia financera suficient per poder fer front als compromisos econòmics. Si no, no té cap sentit tenir un consorci amb aquestes capacitats.

Òbviament, la resta de la proposta que ens fa la diputada ha acabat sent, diríem, només pactada amb Convergència i Unió, que, d'alguna manera, ara és la responsable del Govern i, si hi ha hagut un alentiment, doncs, és la seva, diríem..., no vull dir «incapacitat», perquè no és així, no?; és potser la manca de poder-ho accelerar. Llavors, amb els pactes a què han arribat, d'alguna manera, ho rebaixen respecte a la mateixa expectativa i no acaben d'incorporar, doncs, qüestions amb què el Partit Socialista o aquesta diputada mateixa que els parla la podrien, diríem, fer una mica més ràpida del que serà, amb el benentès que aquests compromisos es plantegin.

I, de fet, l'única esmena que fèiem nosaltres per col·laborar i perquè creiem que potser era la part principal, que era que es traspassessin en sis mesos al Con-

sorci les residències de gent gran, que crec que pel Partit Socialista era inclús un període inferior, nosaltres creiem que amb sis mesos era suficient..., ens trobem que dins, inclús, dels verbs ja no és ni «garantir», ni «realitzar», ni «incorporar», sinó que és «avaluar», i ja no només amb sis mesos, no?, sinó un any. I, clar, que és l'única cosa. Per això li dic, diputada, que ens semblava que els altres entenem, doncs... Estem ara en una moció a la qual, òbviament, donarem suport però que augmenta diríem, els terminis, i en aquest cas concret, que era en el que teníem més vocació i més interès, perquè és dels que estan pendents i és dels que són urgents i és dels que més se'ns reclamen, quedarà fluix. Per tant, en aquest punt ens abstindrem, ja que no s'ha acceptat la nostra esmena.

I pel que resta, a la resta de punts, doncs, hi votarem a favor, com ja teníem pensat des d'un principi, només esperant que aquesta proposta pugui ser d'utilitat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, per posicionar el Partit dels Socialistes sobre la Moció del Consorci de Serveis Socials de Barcelona. Jo vull agrair a la diputada Agnès Russiñol que hagués interpellat la consellera sobre un tema de serveis socials i sobre la ciutat de Barcelona, i també fer constar al conjunt de diputats i diputades que ara fa un minut parlàvem de les carreteres del Bages, ara parlem de la ciutat de Barcelona, el meu grup interpeïlla sobre les comarques de Lleida, i res és electoralista, simplement són els interessos que té cadascun dels grups, i parlar del territori i parlar del món local i de la governança de les polítiques públiques, doncs, sempre és positiu. Perquè sembla que segons quins grups proposen segons quines mocions i quines interpellacions, sembla que passa a ser electoralista, o, si no, passa a ser d'interès general. Per tant, aquesta, la primera.

En segon lloc, posar en relleu que estem parlant del Consorci de Serveis Socials de Barcelona, de la ciutat, que tant la Carta de Barcelona com l'acord de constitució, el 2008, doncs, donen aquesta plena capacitat. Jo vull recordar que aquesta Carta de Barcelona, quan parla de serveis socials, en el seu capítol X, parla d'aquestes funcions que pot arribar a tenir el Consorci de Serveis Socials de Barcelona i parla de la programació i de la gestió dels serveis especialitzats del tercer i del segon nivell de serveis socials.

Per tant, l'esmena que havia fet el meu grup parlamentari en aquesta moció concretament es focalitzava en l'únic verb que Esquerra Republicana no deixava clar, que era la realització d'aquest traspàs, que era el de residències de gent gran. Per això hem tingut aquest debat fins a l'últim minut sobre el verb «avaluar» i el verb «realitzar», i per això jo anuncio que el Grup Socialista s'abstindrà en aquest punt d'«avaluar», per-

què entenem que tots els altres estan traslladant més o menys un termini per fer els traspassos, però aquí queda oberta la possibilitat que..., si avalues, semblaria que podria ser que no es pogués produir, quan la carta municipal ho preveu i quan els mateixos estatuts del consorci també ho preveuen. El meu grup, el Grup Socialista, vol que hi hagi aquesta gestió des del Govern de la ciutat i, per tant, en aquest punt farem aquesta abstenció.

Parlàvem de la governança, i per nosaltres és molt important que el Govern de Convergència tingui més apropament al món local i que els deutes que té en aquest moment amb el món local, doncs, es puguin anar eixugant. La diputada d'Esquerra Republicana, de fet, en el seu primer punt parla de garantir l'autonomia financera d'aquest consorci, i per aquí veiem que fins i tot aquests acords pressupostaris entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió també perjudiquen la ciutat de Barcelona, perquè en aquests moments el volum del deute que té el Govern de la Generalitat amb el Govern de la ciutat és molt important, i pel capítol de serveis socials s'ha anat fent més gran durant aquest mandat. Aquest mandat s'han pogut obrir quatre centres de discapacitats a la ciutat, i l'únic que han fet és augmentar, doncs, el deute que en aquest cas té el Govern de la Generalitat amb el govern de la ciutat.

En segon lloc, també voldria posar en relleu que ens hauria agradat que la interpellació d'Esquerra Republicana, a part de parlar de la governança dels serveis socials, que és molt important, hagués parlat també de la situació dels barcelonins i les barcelonines pel que fa als seus serveis socials. I en aquest cas, senyora Russiñol, ens hauria agradat escoltar que a Barcelona hi ha més de set mil persones en llista d'espera per entrar a una residència pública d'atenció a la dependència. I això no ho vam trobar, evidentment, a les paraules de la consellera, però de vostè esperàvem que aquestes 7.700 persones que estan en llista d'espera a la ciutat de Barcelona haguessin sortit en la seva intervenció. No són les dades de cap patronal, són les dades que dona l'alcalde Trias en el ple de la ciutat, consellera. Per tant, hi ha una mancança de residències, hi ha un desmantellament de la política d'atenció a les persones amb dependència, i és evident que a Barcelona, l'últim any, s'han perdut mil places, mil persones beneficiàries de la Llei de dependència.

Per tant, votarem a favor de garantir aquest finançament, d'aquesta viabilitat financera del consorci; votarem a favor que es materialitzin els traspassos que queden encara en el Consorci de Serveis Socials de Barcelona, i ens abstindrem allà on Esquerra deixa un interrogant que diu que avaluarà una cosa que no ha tingut lloc, i, per tant, que quedi clara la voluntat del Grup Socialista que hi hagi el traspàs de residències de gent gran.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Russiñol, senyors d'Esquerra, jo vaig sentir i he llegit atentament la seva interpellació, que va fer vostè l'altre dia, i diguem-ne que va ser una interpellació molt romàntica, eh?, i jo sentia i escoltava el que deia, i deia: «Aconseguir una gestió administrativa eficaç i propera als ciutadans, potenciant les competències municipals, en el marc, sempre, d'una col·laboració institucional positiva», i ens deia: «Com podem millorar, com podem potenciar la qualitat dels serveis que oferim als nostres ciutadans?», i després ens deia: «S'han anat transferint moltes competències, i algunes haurien d'estar transferides.» Tot molt romàntic. Però el problema, senyora Russiñol, és que no estem parlant de competències. Sap allò que vol dir «traspassar sense els recursos adequats»? Li sona? Jo li ho explico.

Miri, vostès han vetat aquí i a l'Ajuntament de Barcelona el principal mecanisme per aconseguir que els serveis socials de Barcelona funcionin, que són els recursos. Vol que li recordi, com li recordava una altra diputada, quant els deu, el Govern de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, a tots els barcelonins? Tres-cents disset milions d'euros. És el seu deute, el deute de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana amb l'Ajuntament de Barcelona. És el dinar que Convergència i Unió i Esquerra Republicana els deuen a tots els barcelonins. Aquesta és la realitat: vostès han discriminat Barcelona en cada votació que han realitzat en aquest Parlament. Saben per què? Perquè per vostès Barcelona no és cap prioritat, mai ha estat una prioritat. Ara és una prioritat, que vénen les eleccions municipals. Però durant aquesta legislatura no és ni ha estat una prioritat.

Sap quantes polítiques socials, senyora Russiñol, es poden fer amb 317 milions d'euros? Moltes, moltes polítiques socials, ja li ho dic jo. Però és que, a més, discriminen els barcelonins, perquè si veiem el darrer pressupost que vostès han aprovat en aquest Parlament, veiem que, mentre a tot Catalunya les inversions han pujat un 12 per cent, les inversions a Barcelona han baixat. I, si veiem que Barcelona representa el 30 per cent del PIB de Catalunya, vostès hi dediquen només el 14 per cent dels pressupostos. Què vol dir, senyora Russiñol? Que Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens roben, als barcelonins? Això és el que vol dir? Vostès han votat sempre, en cada votació, en contra de Barcelona.

I vostè ens ve a parlar ara de Barcelona, de les inversions i de les inversions socials, però jo li pregunto, senyora Russiñol: on eren vostès quan els populars exigíem aquí al Parlament les inversions als equipaments de Sancho de Ávila o de Can Fabra, o els habitatges de Germanetes o els de Canyelles, o de Teixonera? On eren Convergència i Unió, el PSC, Iniciativa per Catalunya o Esquerra Republicana, que governa al consell comarcal, el quadripartit –Regesa, suposo que li sona–, quan demanàvem tot això?

O què va votar vostè a les cinquanta-nou esmenes que vam presentar nosaltres als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en aquest Parlament, sobre la

ciutat de Barcelona, on demanàvem augment de fins a 18 milions d'euros al consorci d'educació, 1,8 milions d'euros al Consorci Sanitari de Barcelona o 4,6 milions d'euros al Consorci de Serveis Socials? Vostè, Esquerra Republicana, va votar «no».

Què va votar vostè quan vam proposar aquí, en esmenes al pressupost d'aquest Parlament, els CAP de Llacuna, els de quarters de Sant Andreu, o per a la gent gran de Casernes, de Viladomat, de Benavent, o els centres per a persones amb discapacitat de Mas Sauró o d'Aiguablava? Vostè i la gent d'Esquerra Republicana van votar «no». Vostè, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, han votat fins a cinquanta-nou vegades «no» a Barcelona i als barcelonins.

I li ho recordava la diputada Granados: sap vostè, saben vostès que en els últims anys s'han incrementat un cent per cent les llistes d'espera per entrar a una residència, pública o concertada, a Barcelona? De 3.500 el 2011 a quasi 7.000 a principis del 2015, un cent per cent. Això ho saben? Per tant, escolti'm, nosaltres celebrem que vostès vinguin ara a parlar de Barcelona.

O saben vostès, per exemple, que del conveni d'equipaments socials entre el 2005 i el 2007, que fa nou anys havia d'estar acabat i que en data d'avui, dels deu centres de dia, amb 320 places, i altres residències, amb 1.200 places, únicament està en funcionament el d'Augusto Sandino? O que el de Via Favència, al barri de la Prosperitat, porta des del 2011 acabat però sense començar?

Per tant, vostès han votat sempre «no», i ara ens vénen a donar lliçons. Aquesta és la realitat. Una flor no fa estiu, una moció no fa Barcelona. Nosaltres la hi votarem a favor, excepte al punt cinquè. Però, com li recordava, ni una flor fa estiu ni una moció fa Barcelona.

Gràcies, senyora Russiñol, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., una salutació al gerent del Consorci de Serveis Socials de Barcelona, que ens acompanya. I, evidentment, doncs, escolti'm, el grup parlamentari ens planteja una moció referent al traspàs de serveis socials especialitzats de la ciutat de Barcelona del Departament de Benestar Social i Família cap al Consorci de Serveis Socials de Barcelona.

Aquest no és un tema recurrent, malgrat que sembla que algú ara el vulgui explotar, però no és un tema recurrent en aquesta cambra. Sí que ho ha estat, diguem-ne, una constant recurrent de tots els governs de la Generalitat, que des del 98 que s'aprovés la Carta municipal de Barcelona i es creés, diguem-ne, d'acord amb l'article 61.7, el mateix consorci en qüestió... Diferents governs de la Generalitat han anat traspasant des del 2008 –i aquí em sembla que algú s'ha fet un

garbuix i, per tant, m'agradaria recordar-ho— serveis i mitjans personals i econòmics cap al consorci. En total —i per això dic que algú em sembla que té algun garbuix—, des del 2008 fins a l'actualitat s'han traspassat, concretament, del departament o l'ajuntament al consorci 65 equipaments i un total de 1.109 places de serveis socials. En concret, 20 centres per a persones amb discapacitat, amb 381 places; 36 centres per a infància, amb 648; 1 centre per a persones amb drogodependències, amb 33 places, o 8 centres de l'ajuntament per a dones, amb 47 places. Per tant, estem en situació d'afirmar que el Govern ha anat traspassant, tal com han fet els anteriors, en matèria d'infància i discapacitat, cada nou recurs que es creava a la ciutat i que li corresponia, diguem-ne, doncs, pel que preveuen els articles 107 i 108 de la carta municipal, que especifiquen quines són les funcions del consorci.

Amb aquesta moció creiem que es pretén el traspàs de la gestió de serveis, diguem-ne, d'atenció especialitzada restants, que ens proposen que s'adiguin amb les competències i funcions que recull la mateixa carta municipal. Després faré un incís en el punt de les residències de gent gran.

Des de Convergència i Unió ja els avancem, els diem que donarem suport als traspassos que ens proposen. No en va el Govern, doncs, des del 2011, 2012, 2013, 2014, i així..., ha anat portant a terme aquests traspassos i, a més a més, com ha fet el nostre grup municipal de la ciutat de Barcelona, donant suport a alguna moció que també plantejava traspassos.

Tot i així —i aquí sí que deixin-me agrair al grup proposant la voluntat, diguem-ne, de negociació—, els hem presentat una colla d'esmenes per tal de garantir que aquests traspassos puguin portar-se a terme realment, amb garanties i amb absoluta lleialtat entre institucions; en definitiva, per fer-ho realment possible. Creiem que faríem un flac favor a la prestació de serveis socials d'atenció especialitzada si només es pretengués o es perseguís el traspàs pel traspàs, i no, diguem-ne, la garantia i la sostenibilitat d'aquests.

Per tant, i entrant, diguem-ne, en matèria, al text concret, no?, donarem suport al punt 1, és clar, on s'especifica la garantia que el consorci disposi de l'autonomia financera. Perquè, escolti'm, malgrat el que hagin dit alguns, el Govern paga puntualment al consorci; no li deu re, mirin. I, per tant, ja que ho practiquem, doncs, evidentment, li donarem suport.

Pel que fa al punt número 2, hem presentat una esmena quant als terminis pel que fa al traspàs dels serveis residencials d'atenció a drogodependents i recursos de llar/residència per a persones amb discapacitat, per tal de garantir el traspàs, diguem-ne, en la totalitat dels centres en qüestió, perquè no tots es troben ni es trobaven en les mateixes condicions quant al model de finançament públic, i també, evidentment, perquè és un alt volum de centres a traspassar, i creiem que necessiten, doncs, una mica més de temps.

Quant al punt 3, que es planteja el traspàs del servei de valoració de maltractaments infantils, els centres d'avaluació de discapacitats i els equips de valoració de dependència, els hem presentat una esmena —al

mateix punt, eh?, el primer—, de terminis, i també per definir i cenyir-nos a quines són, diguem-ne, les funcions que realment pot desenvolupar el consorci.

El punt número 4, que planteja l'avaluació del traspàs de residències de gent gran. Aquí, dir-los que el consorci, diguem-ne, als seus estatuts, no recull aquesta competència; però sí que, en tot cas, el traspàs es farà per voluntat política. A més a més, hem vist oportú introduir-hi un termini i cenyir-nos, doncs, al traspàs, d'acord amb el resultat d'aquesta avaluació, si realment és possible o no.

Quant al punt 5, l'esmena fa referència a la llibertat de la periodicitat de reunió que creiem que tot govern ha de poder tenir.

I, quant al punt 6, hem cregut necessari incorporar el consorci de serveis socials perquè participi dels treballs de recerca i innovació socials en el marc del departament, perquè, si bé és veritat que la visió que pot tindre el consorci és important, no és tota la que requereix la innovació i la recerca social.

Així, doncs, per part de Convergència i Unió, cap entrebanc als traspassos proposats, però amb garanties, amb responsabilitat, amb coresponsabilitat i amb lleialtat institucional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra. *(Pausa.)* No; la senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Normalment, el portaveu habitual d'aquests temes és el senyor Espejo, però avui l'absència del senyor Matías Alonso ens ha fet repartir-nos les mocions, i, per tant, jo he triat aquesta, perquè es parla de Barcelona. I no per això, li diré a la senyora Agnès Russiñol que la seva proposta és electoralista. Jo trobo molt bé que vostè decideixi parlar de Barcelona. Crec que al Parlament de Catalunya es parla poc de Barcelona, i crec, a més a més, que és molt important parlar de què ha passat amb els serveis socials a la ciutat de Barcelona.

Perquè, realment, si fem una mirada enrere en aquests últims anys a la ciutat de Barcelona, doncs, no ens podem sentir massa orgullosos de com han respost els serveis socials de la ciutat davant les adversitats, davant la situació de crisi; davant la situació de crisi econòmica i la crisi personal que ha provocat en moltes famílies i en moltes persones vulnerables, amb moltes dificultats. I la veritat és que hem trobat que els serveis socials de Barcelona, doncs, no han estat a l'alçada. Per això considerem que és important que es parli dels serveis socials de la ciutat, entre altres raons, perquè també les entitats d'iniciativa social el primer que proposen és fer una reforma integral d'aquests serveis socials a Barcelona, perquè no han respost amb l'exigència, eficiència i eficàcia que es de-

manava davant aquestes situacions de forta adversitat durant aquests anys.

Però, clar, és curiós que això ho proposi un grup parlamentari que ha tingut moltes i grans responsabilitats a l'Ajuntament de Barcelona, senyora Russiñol. Vostès han governat molts anys, a l'Ajuntament de Barcelona, en coalició amb altres grups polítics.

Però és que també han tingut moltes responsabilitats al Govern de Catalunya durant molts anys, i també podien haver fet aquests traspassos i haver garantit la dotació pressupostària que els fes possibles i que permetés que aquests serveis socials de la ciutat tinguessin la capacitat de respondre amb eficiència i eficàcia, com deia, davant les exigències dels diferents ciutadans. I no ha estat així. I no vull dir-li amb això que vostè ara fa una proposta electoralista.

A mi em sembla bé que vostè proposi que s'han d'acabar aquests traspassos, perquè la Carta municipal de Barcelona atorga a la ciutat la possibilitat de tenir un ampli marge de maniobra, gran competència, en matèria de polítiques socials. I, per tant, hem de garantir que la ciutat i els seus serveis socials tinguin totes les eines al seu abast per poder-los fer efectius i per poder donar resposta a aquest sector de la població vulnerable.

Però això també ha d'anar de la mà de la dotació pressupostària que ho faci possible, i jo, en aquesta moció, no l'he sabut veure; només hi ha un compromís, bastant buit de contingut, pel que fa referència al finançament dels serveis socials.

I jo crec que aquí vostè, que, a més a més, és sòcia del Govern de Catalunya en aquests moments, podria haver exigint una mica més de compromís pel que fa al finançament dels recursos i la viabilitat econòmica d'aquest consorci de serveis socials. Especialment –especialment–, en dos àmbits. Primer, perquè alguns diputats ja s'hi han referit, en aquelles residències de gent gran que tenen enormes llistes d'espera, i que, a més a més, poden garantir, doncs, una vida digna a aquelles persones a què devem la ciutat que avui tenim; o també a les persones amb discapacitat, que tenen una situació de vulnerabilitat, i que necessiten una atenció especialitzada, i que potser moltes famílies en aquests moments de dificultat tampoc els poden donar. Per tant, jo veig aquí una certa feblesa pel que fa a l'exigència del finançament d'alguns dels serveis socials de la ciutat.

Però una altra cosa que també trobo a faltar, senyora Russiñol, és que una de les grans crítiques que es fan als serveis socials de la ciutat és que hi han moltes diferències en funció de quin districte els atorga o a quin districte es demanen, i, per tant, hi han diferències o desigualtat d'oportunitats a l'hora d'accedir a serveis socials i a prestacions socials a la ciutat, i també en atorgament de les ajudes i de les subvencions pel que fa a matèria de prestacions socials. I no he vist en la seva moció cap referència a aquesta qüestió, que a nosaltres ens hauria semblat de bastant interès, no?

Alguns diputats s'hi han referit: la necessitat d'incrementar els recursos, pel que fa a les llistes d'espera. La ciutat de Barcelona ha estat paralitzada durant pràcti-

cament tres anys, i, tret d'aquest últim any, en el qual li ha entrat un fervor d'inauguracions, doncs, no hem vist que, precisament, la ciutat fes una bona inversió, tot i que té un cert marge de maniobra, atès que ha tancat tres exercicis pressupostaris amb superàvit, per fer i donar resposta a equipaments socials, que jo crec que fa molts anys que estan programats però que no s'han acabat d'executar. I, per tant, també aquí hem vist que falta un cert compromís.

En definitiva, creiem que aquesta moció que han acordat entre vostès i els representants del Govern de Catalunya, Convergència i Unió..., doncs, trobem que és poc exigent pel que fa a una de les matèries més importants a l'hora de respondre, com li deia, a les adversitats que s'han produït a la ciutat de Barcelona com a conseqüència de la crisi econòmica i de la crisi personal.

Nosaltres li votarem a favor tots els punts de la moció, perquè creiem que alguna cosa podrem avançar pel que fa a les competències, als traspassos i a la millora en la qualitat dels serveis, ni que sigui de poc.

El que no li votarem a favor és l'estudi sobre la viabilitat de convertir el Consorci de Serveis Socials de Barcelona en serveis territorials. Si ja comencem a parlar d'uns serveis socials que encara no han estat constituïts tots en la seva integritat, ja comencem a pensar en la manera de reformar-los, jo crec que no anem bé, i que, a més a més, perdrem el temps en la prestació de serveis, que és el veritablement important, el que veritablement interessa a tot aquest sector de població vulnerable a la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, presidenta; de l'escó estant. Simplement, en la línia del que vam defensar quan es debatia la Carta municipal de Barcelona..., i sobre la qual enteníem que no hi havia un veritable debat, ja que per nosaltres no és un veritable debat si només es parla de traspasar competències. Entenem que les diferents administracions, en els diferents nivells, poden col·laborar sense necessitat de generar nous ens consorcials.

En aquest cas, aquest ja estava contemplat en la Carta municipal de Barcelona. I és per la qual cosa, per aquesta visió de generar nou ens que, al nostre parer, cada vegada s'allunyen més del control necessari i democràtic a què la ciutadania ha de sotmetre les administracions públiques, doncs, que ens abstenim, com ens vam abstenir sobre el debat de la Carta municipal de Barcelona.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per anunciar el meu vot favorable a aquesta moció en la seva totalitat. L'única persona que s'ha manifestat en contra de la fórmula consorci, senyora Agnès Russiñol, és la CUP, que ja ho ha dit en altres qüestions.

Nosaltres pensem que, precisament, la forma consorciada per compartir la governança i –per què no?– la gestió és una fórmula, no perquè ho deia la carta municipal, sinó perquè pensem que és una forma que tots els països molt descentralitzats del món han utilitzat.

També els ho dic: per què no podem parlar d'aquest tema, de la incorporació dels ajuntaments de Lleida? Per què no en parlem, doncs, d'aquest tema? Perquè, si serveix per a aquest element de Barcelona, també servirà per a altres qüestions. Ahir escoltava el Consorci del Moianès, el senyor Guiteras..., que és de govern i de gestió. Aquest és el debat: si el consorci ha de governar tots els serveis socials a Barcelona i també de tenir-hi tot allò que permet la gestió directa o la gestió indirecta.

I un altre prec –i el gerent ho sap. Aquí cal també un debat molt important entre el consorci de salut, sanitari, que té els serveis sociosanitaris, i el consorci de serveis socials, per fer polítiques compactades, especialment davant de l'envelliment.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol per pronunciar-se sobre les esmenes.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair a tots els grups, doncs, la voluntat d'arribar a acords i les esmenes presentades.

Contestar al senyor López. Ha fet moltes preguntes; no sé si sap vostè quanta estona ha destinat a parlar sobre el tema de la moció. Jo li ho contesto: crec que deu segons, eh? En tot cas, sap greu. No acostumo a entrar en discussions estèrils. Jo crec que no porten enlloc i que no serveixen per resoldre els problemes de la gent. No crec que sigui..., no és per això que ens han votat, ni a vostè ni a mi; ens han votat per resoldre els problemes, i per, doncs, escoltar més i, segurament, parlar menys.

Ja que hi sóc, per això, sap vostè quants..., quin és el deute que el senyor Montoro, doncs, té amb els catalans? Són, si no em falla la memòria, 8.000 milions d'euros, que Déu n'hi do les polítiques socials que podríem finançar amb aquests diners.

Contestar també a la senyora Mejías. Ha parlat del tema dels traspàsos i la relació que s'havia de fer amb el finançament que hi acompanyés. Doncs, totalment d'acord. De fet, nosaltres no ho especificàvem perquè entenem que, quan es fa un traspàs, es fa amb el finançament que es considera i que cal per fer-lo efectiu. I, per tant, ens sembla que això ja va implícit quan hi ha la determinació de fer aquest traspàs.

També, doncs, ens sap greu, si tantes febleses li ha vist el seu grup parlamentari a aquesta moció, doncs, ens hauria agradat que haguessin fet esmenes i que ho haguéssim compartit, i, per tant, doncs, que haguéssim pogut tenir un debat sobre el contingut, que és el que avui estem parlant aquí.

Bé, doncs, explicar una mica, en el minut i poc, de temps, que em queda, el sentit de les esmenes que hem acceptat. Les esmenes, la majoria d'esmenes fan referència als terminis per fer efectius aquests traspàsos, com han explicat els diputats. El que hem fet aquí, doncs, ha estat, certament, esponjar, doncs, una mica, lleugerament, el termini per fer-los efectius, tenint en compte precisament que, per passar de sis a vuit mesos en el cas dels recursos de llar residència o de sis mesos a un any a la totalitat de serveis en el cas de l'atenció a drogodependents, al que ens ajudava era a fer, doncs, a donar més viabilitat al traspàs perquè pogués culminar amb èxit.

Després hi ha hagut també un canvi de termini, d'un any a dos anys, per fer el traspàs de valoració del maltractament infantil i del centre d'avaluació de la discapacitat. Aquí hem tingut en compte que estem fent un traspàs de recursos humans, i que, per tant, doncs, possiblement caldrà una negociació amb treballadors, i, per tant, semblava que passar d'un a dos anys era un termini més possibilista.

Se m'acaba el temps. Doncs, simplement, agrair a tots els grups parlamentaris la feina feta, i insistir, doncs, que l'objectiu era reforçar el servei, el Consorci de Serveis Socials de Barcelona, per millorar l'atenció que fa i que farà a tots els ciutadans de la ciutat.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada del punt 5.

La presidenta

D'acord.

(Rafael López i Rueda demana per parlar.) Senyor López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Per demanar votació separada també del punt 5, i per contradiccions, si em permet.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael López i Rueda

Gràcies. Senyora Russiñol, fixi's, Esquerra Republicana ens diu en aquest Parlament que deure 317 milions als barcelonins per part d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, això són, vaja, tonteries; d'això, ni en parlem. El deute aquest que vostès deuen a tots els barcelonins, això, no té res a veure amb els serveis socials de la ciutat de Barcelona. Siguem una mica més seriosos.

I li recordo una cosa: si avui en dia, l'Ajuntament de Barcelona té 222 milions de superàvit, és perquè el Govern central, de Mariano Rajoy, ha donat 200 milions més per a la ciutat de Barcelona. Això són realitats.

Gràcies, senyora presidenta.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 4.

(Pausa.)

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Ha dit per votació separada? Per demanar...

La presidenta

Quatre i 5.

Laura Massana Mas

Doncs, no, no...; pel punt 4, d'acord –d'acord–, és que...

La presidenta

Molt bé.

(Remor de veus i pausa.)

Passem a la votació de la moció.

Votem, primer, el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor i 31 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 8 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i dos minuts.